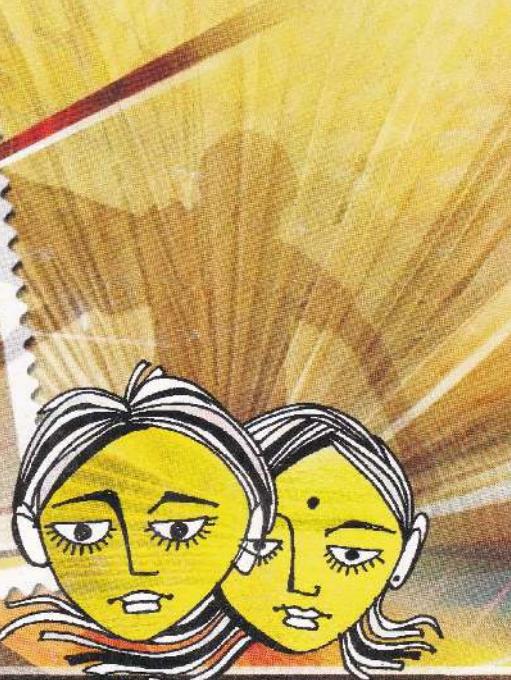

விழ்வு முழுத்தின் தேவை

வெற்றிமலை
வெளியீடு

முகைப்பு டானோன்டனி கண்முழுதாஸ்

பிஞ்ச முகத்தின் கேடல்

முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

முன்னாள் விரிவுறையாளர் மற்றும் ஆய்வாளர்
கக்கயின் பல்கலைக் கழகம், தோக்கியோ, ஜூப்பான்

வெற்றிமணி வெளியீடு - 21

ஜேர்மனி-2013

நால் தலைப்பு: பின்சு முகத்தீன் தேடல்

ஆசிரியர்: முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதால்

முகவரி:

68, றரல்ப் சாமர்ஸ் அவெனியு

மார்க்கம்

ஓன்றாரியோ

கனடா

வெளியீடு:

வெற்றிமணி-யேர்மணி-2013

Title of the Book: PIÑCU MUKATTIN TĒDAL

Author: Dr. Manonmani Sanmugadas

Address: 68, Ralph Chalmers Avenue
Markham
Ontario
Canada.

Published by: Vettimani

Dr.M.K.S.Sivakumaran
Brinker Höhe,13
58507 Lüdenscheid
Germany

வெளியீட்டுரை:

தாயகத்தில் பெற்றோரை இழந்த பிஞ்சமுகங்களின் தேடலை, அந்தச் சூழலுக்கே அழைத்துச் சென்று எமக்கு உணரவைக்கும் பாங்கு வெறும் கற்பண்ணயாளர்களால் செய்யமுடியாத ஒன்று.

முழுக்க முழுக்க அந்தப்பிஞ்ச மனங்களுடன் இடைவெளி அற்ற ஓட்டு உறவு உள்ள ஒருவரால்தான் இந்த அளவிற்கு அவர்களது உள்ளங்களை வெளிக் கொண்றமுடியும் என்பது, இந்த நூலை வாசித்துபின்னர் உங்கள் முடிவாக இருக்கும் என்பது தின்னம்.

சின்னச்சின் செய்திகள் அந்த அந்தக் காலத்தின் கண்ணாடியாக பளிச்சு பளிச்சு என்று தெரிவது இந்நூலாசிரியரின் அவதானிப்பு சக்தியைக்காட்டுகின்றது. இந்த அவதானிப்பு இல்லை என்றால் இந்தப் பிஞ்சமுகத்தின் தேடல்கள், வியட்நாமிலோ, எதியோப்பியாவிலோ, நடந்தவையாகக் கூடக்கருதலாம். களத்தைக் காட்சிப் படுத்தும் முறை முக்கியமானது.

குழந்தைகள் யாவும் குழந்தைகள்தான். ஆனால் நம்ம குழந்தைகள் என்றதும், அதன் உணர்வு தனியல்லவா! அந்த உணர்வினை ஒவ்வொரு சொல்லுக்குள்ளும் கொண்டுவந்து எங்கள் இதயத்தை தொட்டுத் தொட்டுச் செல்வது நாமும் அக்குழந்தைகள் முன் நிற்கும் உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. ஊரில் ஆண்கள் பற்றி பெண்கள் அடிக்கும் நக்கல்கள்! ஆகா யதார்த்தமாக அமைந்துள்ளது. துன்பத்தைச் சொல்லும்போதும் அழுது வழிந்து சொல்லும் தன்மை இங்கு இல்லை. எமது கடமையை நாம் சரிவரச்செய்தால், சிரித்துக்கொண்டே கடமையைச் செய்யமுடியும் என்ற ஒரு தன்மைப்பிக்கை ஒளிக்கீற்றினை இடையிடையே ஆசிரியர் பார்ச்சியின்ஸார்.

இது மனோன்மணியின் மணியான நடை. அவருடைய பேச்சுப்போலவே எழுத்தும் மணிமணியாக உள்ளது. பேச்சு வேறு, எழுத்துவேறு, வாழ்வு வேறு, என்று வாழாதமையால் வந்த இயல்பு இது.

வெற்றிமணி தாயகத்தில் சிறுவர்மாத இதழாக வந்தவேளை அதில் வெளிவந்த பலகட்டுரைகள் எனது தந்தையின் முயற்சியால் நாலுருவும் பெற்றன. இன்று தந்தை வழியில் அப்பணியினை வெற்றிமணி தொடர்ந்து செய்கின்றது.

வெற்றிமணி வெளியீடாக வந்த அதிசய உலா, பொன்னும் மணியும், ஆகிய இரு நூல்களையும் தாயகத்தில் தலைமைதாங்கி வெளியிட்டு வைத்த பெருமைக் குரியவர் முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள்.

இன்றும் யாழ் வெற்றிமணியின் கௌரவ ஆலோசகராக இருந்து வழிநடத்துபவர் அவர். முக்கியமாக ஒன்றினை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். நான் பேராசிரியர் அசன்முகதாஸ் அவர்களிடம் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்று உள்ளேன். ஆனால் அவரது துணைவியார் மனோன்மணி அவர்களிடம் கற்கும் வாய்ப்பு எனக்கு அப்போது கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் இப்போது 10 ஆண்டுகளாக “மனோன்மணி பல்கலைக்கழகத்தில்” பலவற்றை அவ்வப்போது கற்று வருகின்றேன் என்று சொல்வதில் மகிழ்கின்றேன்.

வெற்றிமணியின் 21 வது நூலாக பிஞ்ச முகத்தின் தேடல் வெளிவருகின்றது.

வெற்றிமணி வெளியீடுகளுக்குப் பெருமசேர்ப்பதாக இந்நால் அமையும். இப்பெருமையை வெற்றிமணிக்கு அளித்த முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றிகள்.

வாசகர்களே! தேடுங்கள்! பிஞ்ச முகத்தின் உள்ளத்தை. நீங்களும் சிலகணம் குழந்தையாகவிடுவீர்கள்.

என்றும் தமிழுடன்

மு.க.ச.சீவகுமாரன்
பிரதம ஆசிரியர்: வெற்றிமணி, சிவத்தமிழ்

என்னுரை:

வாழ்க்கை ஒரு வட்டம் என்பர். காலச் சமூர்ச்சியில் மனிதனின் கடமைகளைச் செய்து முடிக்க இது ஒரு கால வரையறை. ஆனால் இந்த வட்டத்தில் தனிமனி தனுடைய வாழ்வு மட்டும் அடங்கிவிட வில்லை. வீடு, சமூகம், நாடு என்ற மூன்று நிலையான வாழ்க்கையும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே மனிதன் இந்த வாழ்வியிலில் தன்னை இணைத்துச் செயற்படும்போது ஏனைய உயிரினங்களை விட “உயர்ந்தவனாகவும்” மதிக்கப்படுகிறான். மனிதனின் பணிகள் தன்னிலம் பேணல் என்ற நிலையிலும் பிற்றநலம் பேணல் என்ற பரந்த நிலையிலும் விரிந்து கிடக்கின்றன. இதை மனிதன் உணர்வதற்கு இயற்கையும் சில வேளை காரணமாக அமைந்துவிடும்.

இயற்கையின் ஊறுகளாலும் செயற்கையின் இடையூருகளாலும் இன்று பல்லாயிரக் கணக்கான சிறுவர் கூடு கலைந்த குஞ்சுகளாகச் சிதறிப் போம் நிற்கின்றனர். பெற்றோரை இழந்தவர், பெற்றோரால் கைவிடப் பட்டவர்கள், புலம் பெயர்ந்தவர்கள், இடம்பெயர்ந்தவர்கள் என அவர்கள் வகைப்படுத்தப் பட்டிருக் கிறார்கள். சிறுவர் காப்பகங்களில் அடைக்கலம் பெற்றவர்களை விட ஏனையோர் தம்மைத்தாமே பராமரிக்கும் பாரிய சுமையைச் சுமந்து திரிகிறார்கள்.

இத்தகைய சிறுவர்களின் தேடலை நேரடியாகக் கேட்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருந்தது. 14 ஆண்டுகள் வனவாசம்போல அந்தச் சிறுவர்களோடு தொடர்புற்றிருந்த வாழ்வியல் மனிதவாழ்வின் சிறைவை நேரிற் காணவைத்தது. பிஞ்சு முகங்களின் தேடல்களைக் கேட்டபோது அவற்றை உலகநியச் செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்புத் தோன்றியது. எனவே அத்தேடல்களை எழுத்துருவாக்கி வாராவாரம் செய்தித்தாளில் பிரசுரமாக என முதல் முயற்சி நிறைவேறியது. ஆனால் நான் அறிந்த பிஞ்சு முகங்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றப் புலம் பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர் பலர் பொருநூதவி செய்தனர். பல நாடுகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பைத் தமிழ் எனக்குத் தந்திருந்தது. சிறப்பாக அவள்திரேலியா, கண்டா, ஜப்பான், ஜேர்மனி, பாரிஸ், லண்டன், சுவின்சர்லாந்து, சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றபோது பல தமிழ் நெஞ்சங்கள் இச்சிறுவர்களுக்கு உதவ முன்வந்தனர். முகமறியாத அந்தப் பிஞ்சமுகங்களை நெஞ்சிலே தாங்கி மனித வாழ்வியலின் பணியை நிறைவாகச் செய்தனர்.

இந்த நூலாக்கம் அவர்களுக்கும் ஒரு மனிறைவைத் தரும். தாம் உதவிய அந்த முகத்தின் தேடலை ஏதோ ஒரு வகையில் நிறை வேற்றிய நிம்மதி ஏற்படும். அதற்காகவே இந்நூலாக்கமும் வெளியீடும் ஜேர்மனியில் நடைபெற இறையருள் கிடிடியுள்ளது. இதற்குப் பிறிதொரு காரணமும் உண்டு. புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழரின் அடுத்த தலைமுறையும் இப்பிஞ்சு முகத்தின் தேடலை நன்கநியபவேண்டும். எதிர்காலத்தில் தாயகத்தில் வாழும் அவர்களோடு இணைந்து உறவாடவேண்டும். வாழ்வியலில் மூவகையான வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும் பேணவேண்டும். இன்னும் இந்நாலைத் தம் அன்றாட வாழிட மொழியிலே மொழிபெயர்த்து உலகச் சிறுவருக்கும் உணர்த்த வேண்டும்.

நூல் வெளியீட்டில் வெற்றியணி சிவகுமாரன் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்று என பணிக்குக் கைகொடுத்தமைக்கு என நன்றிகள் என்றும் உரியவை.

நூல் வெற்றிமணி வெளிப்பீடாக வருவது ஒரு பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாக இப்பணியையும் இணைத்துள்ளது.

கனாவில் கலைஞர் வர்ணராமேஸ்வரன் என் எழுத்துருவைக் கணினியில் நூலாக்க வடிவபெற உதவியவர். அவர் எமது அடுத்த தலை முறையாக இப்பணியை ஏற்றுமைக்கு என் நன்றிகள்.

இன்னும் ஏனைய தேவைகளையும் நிறைவுசெய்த எல்லோரும் காலம் அறிந்து கைகொடுத்த நல்ல உள்ளங்கள். அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

மனத்திலே ஆழாத வடிவும் தழும்பும் சுமந்து வாழும் ஏனைய பிஞ்சு முகங்களின் தேடல்களையும் அறியவேண்டும். அவர்களை உள்ளத்தால் அரவணைக்கும்போது எமது நெஞ்சின் பாரமும் இறங்கிவிடும்.

மனிதனாக வாழுவேண்டும் என்ற உறுதி உள்ளத்தில் உண்டாகும். இறையருள் என்றும் எமக்குத் துணைநிற்கும்.

முனைவர் மனோன்மணி.

07.04.2013

முகம் 01

இன்று வெள்ளிக்கிழமை விடியற்காலையில் என்னைத்தட்டி எழுப்பும் பிள்ளையார் கோவில் மணியோசை காதில் விழுகிறது. இனிமேலும் தூங்க முடியாது. எழுந்து பாயில் இருந்து கொண்டே என் பார்வையைச் சுழலவிடுகிறேன். முற்றுத்தில் அப்பம்மா கைகூப்பி கண்முடி நிற்கிறா. அவ்வின் வெள்ளைப் புடவை என் பார்வையில் படுகிறது. இது வழக்கமாக நான் காலையில் கண்விழிக்கும்போது காணும் காட்சி. திடீரென இரவு அப்பம்மா சொன்னது நினைவிற்கு வருகிறது.

“என்றை இரண்டு குஞ்சுகளுக்கு கடவுள் நல்லவழிகாட்டி
விட்டார். எனக்கு இனிக் கொஞ்சம் நிம்மதி. அப்பனே
பிள்ளையாரப்பா நீதான் இனி என்றை குஞ்சுகளுக்கு துணை!”

அப்பம்மாவின் வாய் பேசிக்கொண்டிருக்க கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிகிறது. எனக்கு நெஞ்சுக்குள் என்னவோ செய்கிறது. அப்பம்மா எப்போதும் இப்படித்தான். ‘என்றைகுஞ்சுகள்’ என்று தொடங்கினால் அழுகையில்தான் முடிப்பாள். எனக்கும் அண்ணாவுக்கும் அக்காவுக்கும் கையிலே பழைய சோாங்றை உருட்டித்தரும்போது அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிர்த்து உருண்டு ஓடிவரும். ஒருநாள் நான் அவள் கையில் தந்த கவளத்தை அவள் வாயிலே தினித்து “அப்பம்மா உனக்கும் பசிக்கும் சாப்பிடனை” என்று சொன்னேன்.

“இல்லை மோனை! எனக்குப் பசியில்லை! என்றை செல்லக் குஞ்சுவின்றை அம்மாவை நினைச்சுப் போட்டன். அழுகை வந்திட்டுது”

என்னைக் கட்டி அணைத்து அப்பம்மா முத்தமிட்டாள். அவள் வாயில் வெற்றிலைச் சாறு. என்னுடைய சிவந்த கண்ணத்தில் படிய, நான் அருவருப்போடு அவள் அணைப்பிலிருந்து திமிறி வெளியேற அண்ணாவுக்கும், அக்காவுக்கும் சிரிப்பு வந்தது. எல்லோரும் சிரித்தோம்.

அது போகட்டும். பாயைச்சுருட்டி வைத்து விட்டு உமிக்கரி இருக்கும் சிரட்டையைத் தேடி நடந்தேன். அப்பம்மா

கைவிளக்குமாற்றால் முற்றத்தைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்தாள். பல்லைத்துலக்கியபடி திண்ணையிலே சுருண்டு படுத்திருக்கும் அப்பாவைப் பார்க்கிறேன். இப்போதுதான் நன்றாகத் தூங்குகிறார். இரவு முழுவதும் இருமிக் கொண்டிருப்பார். ஏதோ இழுப்பு வியாதி என்று சொல்லுவார். அந்த வியாதி அண்ணாவுக்கும் அக்காவுக்கும் கூட இடைக்கிடை வரும். பனிக்காலம் வந்துவிட்டால் போதும். உடனே அது ஒடிவந்து அண்ணாவையும் அக்காவையும் பற்றிக்கொள்ளும். நல்லவேளை! அது என்னிடம் வருவதில்லை. நான் மட்டும்தான் விடியற்காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு அப்பம்மாவுடன் திருவெம்பாவைப் பூசைக்குப் போவேன். பிஸ்ளையார் கோவிலில் அவ்வளவு சனம் வராது. எல்லாமாகப் பத்துப்பேர். எனக்குப் பத்துவரைக்கும்தான் எண்ணத்தெரியும். சிலவேளை கூட வந்தால் இன்னொருமுறை எண்ணிப்பார்ப்பேன். ஒரு ஜந்து அல்லது ஆறுவரை தான் வந்திருக்கும். திருவெம்பாவைப் பாட்டுக் கேட்க எனக்கு நல்லவிருப்பம். கொஞ்சம் நேரம் பிடிக்கும். ஒவ்வொரு பாட்டும் முடிய சின்ன மணிகளை ஆட்டி ஒலியெழுப்பும் வேலை எனக்குத்தான். மணி கொஞ்சம் உயர்த்தில் கட்டிவிட்டார்கள். பரவாயில்லை. நான் உண்டியல் பெட்டியில் ஏறிநின்று மணிகளை ஒலிக்கத் தொடங்கி முடியும்வரை அப்பம்மா என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பா. அவவுக்கு நான் விழுந்துவிடுவேனோ என்று பயம். எனக்குப் பயமில்லை. பிஸ்ளையாரப்பா என்னை விழுத்தமாட்டார். எனக்கு அவரிலை நல்ல நம்பிக்கை. எனக்கு நிறையப் பிரசாதம் கிடைக்கும். அப்பம்மாவின் மடியில் கட்டிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வருவோம். அண்ணாவும் அக்காவும் ஆவலோடு படலையில் காத்திருப்பார்கள். எல்லோரையும் சப்பாணிக்கொட்டி இருக்கச் சொல்லிவிட்டுப் பிரசாதம் கொடுப்பேன். அப்பா கோடாலியோடு நின்று என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அப்பம்மா சொல்லுவா.

‘அந்தப் போக்கறுவாளைப் போலவே இருக்கிறான்’

இந்தப் ‘போக்கறுவாள் யாரென்று தெரியுமா?’ அவ என்னுடைய அம்மாவாம். என்னைப் பெத்தவீட்டுக்குள்ளை செத்துப்போனாளாம். அவள் எப்படியிருப்பாள்? நான் அடிக்கடி யோசிப்பேன். எங்கடை குடிலுக்கை அம்மாவின்றை படம் இல்லை. ஆனால் கள்ளிப்பெட்டியுக்கை உரப்பையுக்கை அம்மாவின்றை கூறைப்படுடைவை கிடக்கு. ஒருநாள் அப்பம்மா வெங்காயத்தோட்டத்திலை புல்லுப் புடுங்கப்போட்டா. அப்பா விறகு கொத்தப்போட்டார். அண்ணாவும்

கிட்டியடிக்கப் போட்டான். நல்ல மத்தியானநேரம் எனக்கும் அக்காவுக்கும் அகோரப்பசி. சாப்பிட ஏதாவது கிடைக்குமா எனக் கள்ளிப்பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தோம். உரப்பையில் ஏதோ சுற்றிக் கிடந்தது. சந்திக் கடையிலை இருக்கும் விசக்கோத்துப் பெட்டிபோல இருந்தது. எடுத்து மள மளவென்று பிரித்துப்பார்த்தோம். வடிவான சிவப்புப் பட்டுச்சீலை பொன்னிறத்தில் மாம்பழும் பதித்துக் கிடந்தது. சீலையைத் தடவிப்பார்த்தோம். நல்ல வழுவழுப்பாக புதுவாசம் வீசியது. நீட்டுச்சீலை. பாயை விரித்து விட்டு ஒவ்வொரு பக்கத்தலைப்பாக அக்காவும் நானும் அதை உடம்பிலே சுற்றிக் கொண்டபோது பசி பறந்து விட்டது. அம்மாடி என்ன சுகம்! என்ன மணம்! புடைவையே இப்படியெண்டால் அம்மா எப்படி இருப்பாள். இரண்டுபேரும் புடைவையைச் சுற்றியடி பாயிலே படுத்துத் தூங்கிவிட்டோம். இந்த நினைவு ஏன் இப்பவருகுது. முகத்தைக் கழுவப் போனேன். அப்பம்மா முற்றம் கூட்டி முடித்துத் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அண்ணாவையும் அக்காவையும் இன்றைக்கு இல்லத்திலே விடப்போவதாக அப்பம்மா இரவு சொன்னதும் இருவரையும் கட்டியணைத்து அழுததும் நினைவுக்கு வருகிறது.

“இல்லம் தூரத்திலை இருக்குதாம். பலபிள்ளையள் அங்கை யிருக்கின்மாம். சாப்பாடும் மூன்று நேரமும் கிடைக்குமாம்.
உடுபுடைவை படிப்புச் செலவு, வைத்தியச் செலவெல்லாம் அவை பாப்பினமாம்”

அப்பாவும் அப்பம்மாவும் கடந்த சில நாட்களாகப் பேசிய செய்திகள். நானும் காதுக்கை போட்டுவைச்சிருக்கிறேன். ஆனால் என்னைச் சேர்க்க ஏலாதாம். ‘பிள்ளையாரப்பா என்றை வயதையும் கெதியாகக் கூட்டி விடப்பா!’ என்வாய் முனுமுனுக்கிறது.

அப்பம்மா என்னைக் கூப்பிடுகிறா! “ஏழுமணி பஸ்சக்குப் போகவேணும். கெதியா வா மோனை” நான் என்னட்டை இருக்கிற மூன்று சட்டைகளில் ஒன்றை எடுத்தேன். சீ! சரியான ஊத்தை. மற்றது சரியா நரைச்சுப்போச்சு. மற்றது கொஞ்சம் பரவாயில்லை. ஜேயோ முதுகுப்பக்கம் கிழிஞ்சுக்கிடக்கு. எனக்கு அழுகை வருகிறது. சட்டையடன் அப்பம்மாவிடம் போகிறேன்.

அப்பம்மா சட்டை கிழிஞ்சுகிடக்கு. கண்ணில் முட்டிவரும் கண்ணீரைக் கவுடப்பட்டு அடக்க முயல்கிறேன். முடியவில்லை. அண்ணன் புதுநீலக் காற்சட்டை வெள்ளைச் சேட்டுப் போட்டு வடிவாக நிற்கிறான். அக்காவும் வெள்ளைச் சட்டையுடன் சிரித்துக் கொண்டு நிற்கிறாள். எனக்கு அப்பம்மா மடியில் கட்டியதை அவிட்டுத் தருகிறான். புதுச் சட்டை. சிவப்பு நிறம் வழுவழுப்பான சட்டை! மாம்பழும் பொன்னிறத்தில் எடு! அந்த அம்மாவின் கூறைப்புடைவை. அப்பம்மா சட்டையை எனக்குப் போட்டுக் கொண்டே சொல்கிறாள்.

உனக்குச்சட்டை, அக்காவுக்குப் பாவாடை எண்டுதைச்சுப் போட்டன். மிச்சம் இன்னும் கிடக்கு. நல்லவடிவாயிருக்கு என்றை குஞ்சுக்கு!

அப்பம்மா எனக்கும் அக்காவுக்கும் கறுத்தப் பொட்டு வைக்கிறாள் என் கண்ணத்தில் ஒரு பொட்டு வைக்கிறாள். நெட்டி முறித்து நாவூறு கழிக்கிறாள். அப்பா வருகிறார். கையில் கோடாலி இல்லை.

பஸ்கக்காகக் காத்துநின்றபோது முன்கடையில் ஒரு பெரிய நிலைக் கண்ணாடி. மூவரும் நிரையாக நின்று பார்க்கிறோம். நல்ல வடிவாயிருக்கு. அந்தப் படத்தை மூவருமே மனதில் பதித்துக்கொண்டோம். அப்பம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அவள் கண்களில் இன்னும் கண்ணீர்த்துளி நிற்கிறது.

அப்பம்மா அங்கை பஸ் வருகுதனை! நான் கத்துக்கிறேன்.

முகம் 02

எனக்கு முன்னே உணவுத்தட்டில் பாயாசம் பரிமாறப்படுகிறது. அதன் மணமோ முக்கைத் துளைக்கிறது. ஆவலோடு பாயாசத்தைக் கையால் அள்ளிக் குடிக்க வேணும் போலிருந்தது. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் வயிராற உணவு கிடைத்தது. நிறையச் சோறு கனக்கக்கறிகள். அதற்குப் பிறகு பாயாசம் வடையும் எனது தட்டில் வைக்கப்பட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பிட்டால் நான் குண்டாகிவிடுவேன். பரவாயில்லை இப்ப சாப்பிடுவும். கையால் பக்குவமாகப் பாயாசத்தை அள்ளி வாயில் வைக்கிறேன். அதன் இனிப்பு நாவைத் தொட்டது நல்லாயிருக்கு. இடையில் ஏதோ ஒன்று. பற்களால் அரைத்தபோது தீயைத் தொட்டவன் போலப் பதறித்துடித்தேன். அந்தப் ‘பாழும் கச்சான் முத்து’ இனிமேல் என் வாழ்க்கையில் உண்பதில்லையென நான் உறுதி செய்திருந்தது. யாருக்கும் தெரியாது நெஞ்சில் துக்கம் அடைக்கிறது. கண்களில் பொல பொலவெனக் கண்ணீர் உருள நான் அழுகிறேன்.

பக்கத்தில் உணவு உண்டு கொண்டிருந்த என் புதிய நண்பன் சிரிக்கிறான். “என்னா! பாயாசம் உறைக்குதா!” எனக்கு அவன் மீது கோபம் வருகிறது ஆனால் என்னால் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை. பேசாமல் தலையைக்குனிந்து பாயாசத்தையே வெறித்துப்பார்க்கிறேன். அம்மாவின் நினைவு ஓடி வருகிறது. அவளை நான் கடைசியாகப் பார்த்த கோலம்! அம்மா! என் மனம் துடிக்கிறது. பேசாமல் எழுந்து உணவுத்தட்டத்தைக் கழுவச் செல்கிறேன். ஒரு அண்ணா ஓடி வந்தான். “இங்கே சாப்பாடு கொட்டக் கூடாது. முழுவதையும் சாப்பிட வேணும். மீண்டும் போயிருந்துசாப்பிடு”. அவனுடைய சொல்லுக்குப் பணிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அம்மா! நெஞ்சம் ஒலமிடுகிறது. விஷம் உண்பதுபோல அள்ளி வாயில் அடைகிறேன். எங்கே கச்சான் கடிபட்டு விடுமோ என்று விழுங்குகிறேன். எழுந்து உணவுத் தட்டைக் கையெடுத்துப் போக முயன்றபோது தூரத்தில் இரண்டு கண்கள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தன. கண்ணீர் வடிய அந்தமுகத்தை நேராகப் பார்க்கிறேன். மனம் கொஞ்சம் இலோசாகிறது. அந்த முகம் எனது மனத்தை அறிந்த முகமாக எனக்கு

ஏதோ ஆறுதல் தந்தது. ஆனால் தட்டைக் கழுவும்பொழுது அம்மாவின் நினைவு நெஞ்சில் கொப்பளித்து வந்தது.

என்னுடைய அம்மா நல்ல வடிவு. நல்ல வெள்ளை. நான் நல்ல கறுப்பு. என்னுடைய அப்பாவின் நிறம். ஆனால் என்னுடைய தங்கையோ அம்மாவைப் போலவே இருப்பாள். அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார். “என்றை தங்கத்தை அப்படியே உரிச்சுவைச்சுக்கிடக்கு. என்னுடைய தங்கைக்கு அவர் பேசுமாட்டார். அடிக்கமாட்டார். ஆனால் எனக்கோ அதற்கு மாறாக வட்டியும் முதலுமாகக் கிடைக்கும். ஒரு நாள் நான் கிட்டிப்புள் அடிக்க அது போய் அச்சொட்டாய் அப்பாவின் வாயிலிருந்த சுருட்டைத் தட்டி விழுத்திவிட அப்பாவுக்கு கோபம் தலைக்கேற அவர் என்னைத் துரத்தி அடிக்க அம்மா இடையே வந்து காப்பாற்றினாள். அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்தால் கண் மண் தெரியாது. கையில் அகப்பட்டதை எடுத்து வீசுவார். அம்மா அவரிடம் அடிக்கடி அடி வாங்குவாள். எனக்கு அந்த வேளைகளில் அப்பாவை எப்படியாவது விட்டை விட்டே துரத்திவிட வேண்டும் போலிருக்கும். என்னுடைய மனத்திலே அம்மாவின் வேதனை கண்டு ஒரு சபதம் முளைத்தது. ஒருநாளுக்கு எப்படியாவது அப்பாவின் வலக்கையை முறிக்கவேண்டும். நான் சின்னப்பிள்ளை இது முடியுமா? ஆனால் என் சபதத்தைக் கடவுள் உடனே நிறைவேற்றிவிட்டார். அப்பா சைக்கிளால் விழுந்து வலது கைமுறிந்துவிட்டது. அம்மாதான் அழுதா! நான் அழிவில்லை. ஆச்சரியம் நான் ஆஸ்பத்திரியில் அப்பாவைப் பார்க்கப்போன்போது இடக்கையால் என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதார். எனக்கு அப்பவும் அழுகை வரவில்லை. உவருக்கு உதுகாணாது என்று நினைத்தேன்.

அப்பா வேலைக்குப் போகாததால் அம்மா கூலி வேலைக்குப் போகவேணும் என்று அப்பாவைக் கேட்ட போது அவர் மறுத்து விட்டார். வீட்டில் நாலு தென்னைமரம் நிற்குது. என்றை அம்மப்பா நட்ட தென்னை மரமாம். அம்மாதான் சொன்னாள். அதிலை ஒன்று சந்திரகவுளி, மற்றது சூரியகவுளி, மற்றது பெயர் மறந்து போச்ச. அம்மாவுக்குத் தென்னை மரங்களிலைதான் கவனமாம். பாம்பு மாதிரி மரத்தில் தார்புசுவாள். எனக்குச் சிரிப்பு வரும். மாதம் ஒருமுறை தேங்காய் புடுங்கப்படும். சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டியன். ஏறக்குறைய 200 தேங்காய் வரும். அப்பா சைக்கிளில்

கட்டிக்கொண்டுபோய் ரந்தையில் விற்பார். அது சாப்பிடப்போதுமாம். ஆனாலிப்ப தென்னைமரம் காய்ப்பதில்லை. அம்மா சொல்லுவாள். “பாழ்படுவான்கள் அடிக்கிற செல்லுகளால் தென்னைமரம் எல்லாம் மலடாப்போகுது.” எனக்கும் சேல் என்றால் பயம் ஓடிப்போய் அம்மாவின் மதியில் தலையைப் புதைத்துக்கொள்வேன். என் நினைவு அறுந்தது.

மணியடிச்சுச் சத்தம் கேட்டது. எல்லாப்பிள்ளைகளும் வழிபாட்டுக்குப் போகவேண்டும். “எட அஞ்சரை மணியாப்போசுக்!” நான் எழும்பி முகம் கழுவத் தொட்டியடிக்குப் போகிறேன். வழியில் அந்த முகம். மூக்குத்தி மட்டும்தான் பார்வையில் படுகிறது. அம்மாவின் முகம் நினைவில் சடாரேன் ஓடி வருகிறது. அம்மா சிவப்புக்கல் மூக்குத்தி போட்டிருப்பாள். அம்மம்மாவும் அதே போலச் சிவப்புக்கல் மூக்குத்தி போட்டிருந்தாள். அம்மம்மா எங்கள் வீட்டிற்கு வருவதில்லை. அப்பா அவவை ஏசிப்போட்டார். “இனிமேல் செத்தாலும் உங்கடை முற்றும் பிதிக்கமாட்டேன்” என்று அவ சொன்னது இப்பவும் நினைவிலே இருக்கு. குளிர்ந்த நீரால் முகத்தைக் கழுவும்போது என் நினைவும் கழுவப்படும் என நினைத்தேன். அது நடக்கவில்லை. வீட்டிலே உணவுக் கண்டம். அம்மா மரக்கறித்தோட்டம் போடாள். நானும் தங்கையும் உதவிசெய்வோம். துலாக்கினறுதான். அம்மா என்னைத் தண்ணீர் அள்ள விடமாட்டாள். அவள் அள்ளித்தர நாங்கள் கொண்டுபோய் ஊற்றுவோம். கத்தரி, வெண்டி, தக்காளி, மரவள்ளி, வேலியிலே பாகல் எண்டு விட்டையே அழகாக்கி விட்டாள். “மரவள்ளிக் கிழங்கு விழுங்கிட்டுது” அப்பா இடக்கையால் ஒரு தழியைப் பிடுங்கிப் பார்த்துவிட்டு அம்மாவிட்டைக் காட்டினார். அம்மா அப்போது சிரித்தசிரிப்பு நல்ல வடிவாயிருந்தது. நான் அவளை மனதில் படம் பிடித்தேன். அன்றிரவு நாலு மரவள்ளிக் கிழங்கையும் தோல்சீவிப் புட்டுப் பானையில் போட்டு அளித்து பச்சை மிளகாயிலை பச்சிடியும் போட்டு அம்மா தந்தபோது ‘என்னருசி’. எல்லோரும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டோம்.

இருவு நல்ல தாக்கம். அம்மா அவசராக எழுப்பினாள். “எழும்படா செல்லடிக்கிறான்.” அவள் சொல்லிவாய் மூடவும் ஒரு செல் நாலைந்துவீடு தள்ளி வந்து விழுந்தது. எங்கள் விட்டுக் கூரைபிலும்

ஏதோ விழி. திட்டிரென நெருப்புப்பற்றியது. அம்மாவும் அப்பாவும் எங்களை இழுத்துக்கொண்டு வெளியே ஒட நாங்களும் இழுப்போம். ஒரே இருட்டு விடியும்வரை ஓட நடந்தோம். அடுத்தநாள் பகலும் நடந்தோம். எங்கடை ஊரிலை இருந்த எல்லோரும் இடம் பெயர்ந்தோம். கையில் ஒருவரும் ஒன்றும் எடுக்கவில்லை. எனக்குப் பசி வயிற்றைக்கிள்ளியது. இருட்டுப்படரத் தொடங்கியது. மழையும் பெய்யத்தொடங்கிவிட்டது. “அம்மா பசிக்குத்தனை” தங்கையும் கேட்டு அழுதாள் எனக்கும் அழுகை வந்தது. சுந்றும் முந்றும் பார்த்தேன். முன்னால் ரோட்டுக்கு அப்பால் ஒரு கடை. குப்பிலினக்கு ஏந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் குவித்துவைத்திருந்த கச்சான் என் கண்ணில் பட்டது. வாயில் நீர் ஊறியது. “அம்மா! கச்சான் வாங்கித்தானை! பசிக்குத்தனை” இப்போ நானும் தங்கையும் சேர்ந்து அழுதோம். அம்மாவின் முகம் இருட்டில் தெரியவில்லை. அவள் சேலைத் தலைப்பினைப் பற்றினேன். கையில் ஒரு முடிச்சுத் தட்டுப்பட்டது. “அம்மா இஞ்சை காக கிடக்கனை. வாங்கித்தானை” அம்மா முடிச்சை அவிழ்த்தாள். அவள் முகம் பூவாய் மலர்ந்ததைக் கிட்டவாக வந்து கொண்டிருந்த வாகன வெளிச்சம் காட்டியது. அம்மா “நீல்லுங்கோ குஞ்சுகள்” என்று சொல்லிவிட்டு காற்றுப்போல ரோட்டைக் கடக்க சுறீ என்ற பலத்த சப்தம். பின்னால் வந்த வாகனம் அப்படியே நின்றது. முன்னால் போன வாகனமும் நின்று விட்டது. அம்மா நடுவே இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தாள். நான் மயங்கி அவள் மேல் விழுந்தேன். அப்போது எனது கடைசிச் சபதம்! இனிமேல் கச்சான் சார்பிடவே மாட்டேன். காதில் ‘தாயும் நீயே தந்தையும் நீயே சங்கரனே’ ஒரு அண்ணா பாடுவது கேட்கிறது.

முகம் 03

வேலியிலே படர்ந்து கிடந்த தூதுவளைச் செடியையே அப்பா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கடந்த இரண்டு நாட்களாக ஒரே அடைமழு. வெளியே போகமுடியவில்லை. அப்பாதான் எங்கள் விட்டில் சமையல். அவருக்கு நல்லாச் சமைக்கத்தெரியும். கடவில் போம் மீண்பிடித்துக் கொண்டு வருவார். கறிக்கு இரண்டுமீன் மட்டும் வைக்கப்போட்டு மிச்சம் முழுக்கப் பெட்டிக்காரனுக்கு குடுப்பார். அவன் ஒரு தாள் காகம் கொஞ்சம் சில்லறைக்காகம் கொடுப்பான். அப்பா அதை என்னடைத் தந்து “பவளம் இதைப் பத்திரமாக் கொண்டுபோம் தைலாப் பெட்டியுக்கை வை மேனை” என்று சொல்லுவார். நான் வீட்டுக்கை சாமித்தட்டில் இருக்கிற தைலாப்பெட்டிக்கை காசை வைக்கப்போக எப்பவும் பல்லி சொல்லுவார். “உச்சத்துப் பல்லிக்கு அச்சமில்லையாம்” எங்கடை அம்மெம்மா நெடுகச் சொல்லுவா.

அம்மம்மாவை நினைத்தால் எனக்கு எப்பவும் அழுகை வரும். அவதான் எனக்கு எப்பவும் துணை என்று நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன். ஆணால் என்றை நினைப்பெல்லாமே வெறுங்கனவாப் போச்சு. எனக்கு அம்மம்மாவின்றை மடியிலை படுக்க நல்ல விருப்பம். எனக்கு அப்பஞ் சுட்டுத்தருவா. பாலுப்பாம்! நிறையப் பால்விட்டு அதற்கு மேல் பணங்கட்டித்தான் போட்டுத்தருவா. நான் அஞ்சாறு அப்பம் சாப்பிடுவேன். “மெதுவாச் சாப்பிடு குஞ்சு” அம்மம்மா என் முதுகைத் தடவிச் சொல்லுவா. அப்பா அதிகம் கதைக்க மாட்டார். ஆவால் அடிக்கடி போய் வேலிக்கரையில் நிற்பார். ஒருநாள் மத்தியானம் நான் சாப்பிட்டுவிட்டு ஓட்டில் குந்தி இருந்தன். அம்மம்மா பணங்கட்டிக்குட்டான் இழைச்சுக் கொண்டிருந்தா. ஒரு விசில் சத்தம் போல கூவிக்கொண்டு வந்தது. நான் முற்றுத்திலை இறங்கி நின்று வானத்தைப் பார்க்க வெளியிலை ஒடிவந்தன். அம்மம்மா என்னைத் தாவிப் பிடித்து மடியிலை புதைத்துக்கொண்டு குப்பறுப்படுத்தா. படாரென்று பெரிய வெடிச்சத்தும். என்றை காது ரண்டும் அடைச்சுப்போச்சு. அம்மம்மாவின்றை கைகள் இரண்டும் என்னை இறுக்கிப்பிடித்திருந்தன. பக்கத்து விட்டுச் சனம் எல்லாம் கத்திக்கொண்டு ஒடிச்சுது. நான் பயத்திலை கண்ணை முடிக்கொண்டு

பேசாமல் கிடந்தன். கொஞ்ச நேரங்கழிய அம்மம்மா கையை விடலை எண்டு சொல்லிக்கொண்டு எழும்பப் பார்த்தன். முடியவில்லை. தகரப்படலையைத் திறந்துகொண்டு அப்பா ஓடிவந்தார். தோளிலை கொண்டு வந்த வலைச் சுருளை ஏறின்கபோட்டு எங்களுக்குக் கிட்ட வந்தார். “ஜியோ என்றை மாயி, என்றை குஞ்சு” எண்டு குளியியபடி அம்மம்மாவின்றை இருந்துப் பிடியிலையிருந்து என்னை விடுவித்தார். அம்மம்மாவின்றை உடம்பு சரிந்தது. கண் இரண்டும் முடிக்கிடந்தது. அவு செத்துப் போனாவாம். எனக்கு நடுக்கம் வந்தது. அப்பாவின்றை தோளிலை மயங்கிச் சரிஞ்சசன். அவ்வளவுதான். ‘அம்மம்மாவை நான் பாக்கவேண்டும்’ சிறுங்கும் குரலில் நான் கேட்கும் போதெல்லாம் அப்பாவின் முகம் கறுக்கும். வேலியைத்தான் பார்ப்பார். பக்கத்து வீட்டு மாமிதான் அப்பா கடலுக்குப் போய்த்திரும்பி வரும் வரை எனக்குத் துணை. அவதான் எனக்கு என்றை அம்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுவா. பவளம் உன்றை அம்மா இந்த உலகத்திலை ஒரு பாவப்பட்ட பிறப்படி. வாய்பேசமுடியாமல் அவள் பிறந்ததும் பாவம்.

என்றை அம்மா வாய்பேச முடிபாத அங்கக்குறைபாடு கொண்டவள் என்பதை அன்றுதான் முதன்முதலாக அறிந்துகொண்டேன். எனக்கு என்றை அம்மாவைத் தெரியாது. முகமும் நினைவில்லை. நான் ஆழுமாதக் குழந்தையாக இருந்தபோது காணாமல் போய் விட்டாளாம். இராணுவத்தினரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு விசாரணை செய்ய அம்மா என்ன செய்திருப்பாள். மாயி சொன்னாள். “முக்கும் முழியுமாய் அம்மா சிலை போல இருப்பாடு. நீயும் வளர்ந்தால் அவனைப் போலத்தானடி வருவாய்!” இராணுவமுகாமிலை நான் போய் அம்மாவைப் பற்றிக் கேட்டால் என்ன! நான் மனதுக்குள் தீட்டம் தீட்டினேன். நான் பள்ளிக்குப் போகும் வாழியில் ஒரு முகாம் இருக்கு. அப்பா என்னைச் சைக்கிளில்தான் கூட்டிக்கொண்டு போவார். நான் தனியப் போய் விசாரிக்க வேண்டும். அந்த முகாம் போனகிழையை இடம்மாறிவிட்டது. என்ன செய்யலாம். முகம் தெரியாத என் அம்மாவை மனதுக்குள்ளே மௌலிகை அழைத்தேன்! அம்மா நீ என்னைத் தேடி வரமாட்டாயா?

நேற்று அப்பாவோடை மாரியம்மன் கோவிலுக்குப் போனேன். என்றை பிறந்தநாளாம். அப்பாதான் புதுச்செட்டை வாங்கித்தந்தார்.

கோவிலில் கூட்டமில்லை. நான் மாரியம்மனை நல்லவடிவாகப் பார்த்தேன். சிவப்புச் சேலையும் நகையும் நட்டுமாய் அம்மன் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். எனக்கு மனதுக்குள் சந்தோஷம் பொங்கி வந்தது. கையை நெஞ்சில் குவித்துக் கண்ணை மூடினேன். “பவளம்!” அப்பா கூப்பிட்டார். கையில் விழுதியும் சந்தனமும் கிடந்தது. நெற்றி நிறையப் பூசிவிட்டார். நல்லவேளை நான் பாதுகாப்பாகக் கண்ணை மூடியதால் கண்ணுக்குள் விழுவில்லை. கோவில் வெளிவீதியில் சந்தனமும் கிடந்தது. நெற்றி நிறையப் பூசிவிட்டார். கோவில் வெளிவீதியில் சுற்றி வரும்போது ஒரு ஆலமரம் பெரியமரம். அப்பாவிடம் சொன்னேன் “கொஞ்ச நேரம் இதிலை இருப்பமே”. அப்பா உடனே இடுப்பிலை கட்டியிருந்த தன்ற சால்வையை நிலத்தில் விரித்துவிட்டார். நான் மரத்தடியில் இருந்த பெரிய வேரில் போய் இருந்தேன். அப்பா எனக்குப் பக்கத்தில் விரித்த சால்வையில் மெல்லச் சாய்ந்து படுத்தார். கண்ணை மூடனார். நான் அவர்யே பார்க்கிறேன்.

அப்பா இப்போது கொஞ்சம் மாறிவிட்டார். உடம்பும் இளைத்து விட்டது. அப்பாவைச் சிரிக்கவைக்க என்ன செய்யலாம். மாமி சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. “நீயும் வளர்ந்திட்டாய். உன்னை நினைச்சுத்தான் மேனை அவன் கவலைப்படுகிறான். இப்ப கடல் தொழிலும் கல்டமாப் போச்சு. வெளியாலை போய் ஏதும் தொழில் செய்யலாம் எண்டால் உன்னை என்ன செய்யிறது.” மாமி நீட்டி முழக்கிச் சொன்னாள். நான் அப்பாவுக்கு எப்படி உதவி செய்யலாம்? அப்பா கண்ணைமுறித்து என்னைப் பார்த்தார். பவளம்! உன்னை ஒரு பாதுகாப்பான இடத்திலை விட்டிட்டு நான் வேறு தொழில் தேடிப்போக நினைக்கிறான். ஆனால் என்னை விட்டிட்டு நீ எப்படி இருப்பாய்? அப்பாவின் குரல் கரகரத்தது. “அம்மா நீ எங்கே போனாய்! நீ எங்களோடு இருந்தால் இப்பரிச்சினை இருக்காது.” என்றை மனதுக்கை என்னவோ செய்தது. முகமறியாத அம்மாவைப் பற்றி அப்பாவிடம் கேட்கலாமா?

அப்பா சொன்னார்! பவளம் உன்றை அம்மா எங்களை விட்டுப் போகாவிட்டால் எவ்வளவு நல்லது. எட! என்றை மனதுக்கை நினைச்சதை எப்படி அப்பா கண்டுபிடித்தார். என் மனம் துள்ளியது.

அம்மாவைப்பற்றி நானும் அப்பாவும் சேர்ந்து யோசிக்கிறோம். பக்கத்தில் வீதியில் ஒரே கூச்சலாக இருந்தது. சிறுவர் சிறுமியர் புடைகுழ ஒரு பைத்தியம் வந்து கொண்டிருந்தது. கந்தல் புடைவை. என்னென்ற காணாத பரட்டைத்தலை. முகமெங்கும் விழுதிப் பூச்சு. நெற்றியிலே பெரிய குஞ்சும்பொட்டு. வாயிலிருந்து பொருளற்ற ஒலிகள். நான் அந்த உருவத்தை வியப்புடன் பார்த்தேன். அப்பா வாரிச்சகருட்டிக் கொண்டு ஏழுந்தார். பைத்தியம் அப்பாவை நோக்கிக் கைகளை நீட்டியபடி வந்தது. அப்பா என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சைக்கிலை நோக்கி ஓடினார். பைத்தியம் வேகமாக ஓடிவந்தது. சிறுவர்களும் பின்தொடர்ந்து வந்தனர். பாவும்! திடீரெனப் பைத்தியம் புடைவை தடக்கிக் கீழே விழுந்தது. எனது வாய் ஜீயோ! அம்மா என்று அலறியது. அப்பாவின் கையைப் பறித்துக் கொண்டு பைத்தியத்தின் அருகில் ஓடிவந்தேன். கையைப் பிடித்துத் தூக்க முயன்றேன். எனது வலது கையால் அந்தக் கைகளைத் தொட்டபோது அம்மன் சிலையைத் தொட்டதுபோல மனதுக்குள் சந்தோஷம் பொங்கி எழுந்தது. கண்ணில் நீர் முட்டியது. அந்தக் கைகள் என் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டன. குழந்தை சிறுவர் வியப்புடன் விலகாமல் நின்றனர். அப்பா வந்தார். அந்தப் பரவசம் தந்த கைகளைப் பிரித்து என் கைகளை பற்றி இழுத்துக் கொண்டார். அவர் நடையின் வேகத்திற்கு என்கால்கள் ஓடத் தொடங்கின. அப்பா சொன்னார் “உன்னை நாளைக்கே இல்லத்திலை விட்டால் நல்லது.” நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தப் பைத்தியம் எங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. என் மனம் ஒரு முடிவுக்கு வர “அப்பா நான் நாளைக்கு இல்லம் போகிறேன்” என்று வாய்சொன்னது. கண்களில் நீர்திரண்டது. அதற்குள்ளே அம்மா!

முகம் 04

அம்மா வருகிறாள். தலையிடல்லாம் செம்மன்புழுதி. கையிலே ஒரு சாக்குப்பை. கொஞ்சம் உப்பிக்கிடக்குது. இன்டைக்கு அவனுக்கு கூலி கிடைச்சிருக்கு. ஆனால் முகம் வெயிலில் வாடிக் கறுத்துக் கிடந்தது. இனிமேல்தான் அம்மா அடுப்புப் பற்றவைப்பாள். எனக்குப் பசி வயிற்றைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. காலையில் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. மத்தியானம் பின்வளவில் நிற்கும் விளாமரத்தழியில் கீழே விழுந்துகிடந்த பழத்தை உடைத்துச் சாப்பிடத்தொடங்க பக்கத்து விட்டு அண்ணா ஒற்றைக்காலால் நடந்துவந்து வேலியருகில் நின்று கையை நீட்டினான். அவன் பாவும். ஆடு மேய்க்கப் போய் மிதிவெடியில் ஒரு காலை வைக்க அது படாரென்று வெடிக்க வலது கால் முழுங்காலவரை போய்விட்டது. அவனுக்கு அப்பாவும் அம்மாவும் இல்லை. அம்மம்மா தான் வளர்க்கிறா. பள்ளிக்கூடம் போவதில்லை. என்னோடுதான் வேலியருகில் நின்று கதைப்பான். விளாம்பழத்தை அவனிடம் கொடுத்தேன். ரச்த்துச் சாப்பிட்டான். எனக்கு வாய்றிக்கொண்டிருந்தது.

“ஜேயோ! உனக்கு இல்லையே!” சாப்பிட்டு முடித்த பிறகுதான் அண்ணாவுக்கு என் ஞாபகம் வந்தது. ‘சரியான முட்டாள்’ நான் மனதுக்குள் நினைத்தேன். ஆனால் வெளியே சொல்ல மனம் வரவில்லை. அம்மா வெங்காயம் முடியப் போகிறவா. வருந்போது முலைக்கடையிலை வறுத்த விசுக்கோத்து வாங்கிக்கொண்டு வருவா. அதைச் சாப்பிடலாம்தானே என்று நினைச்சுக்கொண்டு பொச்ச மட்டைக்கு மேலே வைச்சிருந்த தண்ணிக் குடத்தைச் சரிச்சன். எட ஒரு சொட்டுத் தண்ணிக் கூட இல்லை. எங்கடை வளவுக்கை இருக்கிற கிணறு உப்புத்தண்ணி. அம்மன் கோயிலிடிக்கிணறுதான் நல்லதன்னி. குடிக்க அங்கைபோய்த்தான் அம்மா தண்ணிக் கூடிவருவா. நேற்றுப் பின்னேரம் அம்மாவோடை நானும் நல்ல தண்ணிக் கிணற்றிக்குப் போனன். அங்கை ஒருத்தர் கூட இல்லை. அம்மா தண்ணிக்குடத்தைக் கீழே வைச்சுப்போட்டு சும்மா இருந்தா. “அம்மா தண்ணியை அள்ளானை” நான் இரண்டுதரம் சொன்னன். அம்மா காதிலை விழாததுபோல இருந்தாள். சரியா இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. நல்ல

காலம்! கோயில்லை மனியடிக்கிற அப்பு வந்தார். அவர் தண்ணியை அள்ளி எங்கடை குடத்துக்கை விட்டார். எனக்கு கைமண்டையிலை தண்ணீரை வார்த்துவிட்டார். வயிறு முட்டக் குடிச்சன். திரும்பி வீட்டை வரக்கை அம்மாவைக் கேட்டன்! “அம்மா! ஏனைண நீ தண்ணி அள்ளபில்லை.” நாங்கள் கோயில் கிணத்திலை அள்ளக் கூடாது பிள்ளை. ஏன் அள்ளக்கூடாது? என்றை மனதுக்குள்ளை இந்தக் கேள்வியை அடிக்கடி கேட்டுக்கொள்ளிறுன். இன்னும் பதில் கிடைக்கவில்லை. இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருக்க நேரம் போயிட்டுது. அம்மா எனக்குக் கிட்ட வந்திட்டா. சாக்குப்பையைக் கீழே வைச்சிட்டு குந்தி இருக்கிறா. நான் கிட்டப் போய் அம்மாவின் தோலைப் பிடிச்சன். அவ்வளவுதான் அம்மா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதா. எனக்கு அம்மாவைப் பார்க்க அழுகை வந்தது. “எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு” அம்மா சொல்லி விம்மினாள். என்னம்மா முடிஞ்சுபோச்சு? கேட்க நினைத்தேன். ஆனால் கேட்கவில்லை. சாக்குப்பையை எடுத்துப் பிரிச்சன். அம்மா எழும்பி அடுப்படியுக்கை போகிறா. சாக்குப்பையுக்கை ஒரு நீலச்சாரமும் சிவப்புச் சேட்டும் ஒரு சோடி பாட்டா சிலிப்பரும் கிடந்தது. கீழே எல்லாத்தையும் கொட்டிப்பார்த்தன். ஒரு பழைய போட்டோ! யார்து? பெரிய மீசை பரட்டைத்தலை. இவர்தான் என்றை அப்பாவோ? திரும்பவும் மனதுக்கை கேள்வி வருகுது.

எனக்கு அப்பா எங்கை எண்டு அம்மாவைக் கேக்க ஆசை. ஆனால் அவர் ஏன் எங்களை விட்டிட்டுப் போனார்? என்றை கேள்விக்கு எனக்கு விடை தெரியாது. போனகிழமை எங்கடை அம்மன் கோயிலிலை பிரசங்கம் நடந்தது. பெரிய ஓலிபெருக்கி இரண்டை எங்கடை விட்டுக்குப் பக்கமாக கட்டி விட்டிருந்தினம். யாரோ ஒரு பெரியவர் அரிச்சந்திரனைப் பற்றிப் பேசினார். மகனையும் மனைவியையும் விட்டிட்டுப் போன கதை. அம்மா உரலடியிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தா. எனக்கு கோஞ்சம்தான் விளங்கியது. இந்தப் பெரியவர்கள் கதை சொல்லும் போது சின்னப்பிள்ளையளைப் பற்றி யோசிக்கிறதில்லை. நான் பள்ளிக்கூடம் போற்றில்லை. வயது காணாதாம். எனக்கு வாறுவருஷம் ஆழுவயதாகப் போகுதாம். ஆனால் காசில்லையாம். எல்லாம் பக்கத்து விட்டு அண்ணா சொன்ன செய்திகள். நான் முற்றத்திலை கோடு கீறிப்போட்டு மாங்கொட்டை

வினாயாடும்போது அண்ணா ஆசையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவனுக்கு என்னைப் போலத்துள்ளி வினாயாட விருப்பாம். ஆனால் ஒற்றைக் காலாலை என்ன செய்யமுடியும். ‘நீலா! கால் கவனமடி’ அவன் கத்துவான் நான் சிரிப்பேன். ஒருநாள் நான் துள்ளிப் பாய்ந்து இடது காலால் மாங்கொட்டையை மிதிக்க அது சறுக்கிட நான் ‘தொடுக்’ விழுந்துவிட்டேன். நல்ல காலம் காயம் இல்லை. காலும் முறியாமல் தப்பிவிட்டேன். அண்ணா ஒரு நாள் சொன்னான் நீலா உனக்கு உன்றை அப்பாவைத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியும். அவர் இரவில்தான் வீட்டை வருவார். எனக்கு நிறைய இனிப்பு வாங்கிவருவார். ஆனால் நீ பிறந்த பிறகு அவர் காணாமல் போய்விட்டார். அப்போது அண்ணா வான்த்தைப் பார்த்தான். அண்ணா! வான்த்தை ஏன் பார்க்கிறாய்? நான் கிட்டப் போய் அவனைக் கேட்டேன். அவன் கண்களில் நீர் வடிய நின்றான். ஏன்னா அழுகிறாய்? நான் கேட்க அவன் சொன்னான். “என்னுடைய அப்பாவையும் அம்மாவையும் தேடுகிறேனடி” எனக்கு மனதுக்கை சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை “என்றை அப்பாவும் அம்மாவும் ஒரு நாள் வான்த்திலிருந்து வருவினம் என்னுடைய அம்மம்மா நான் சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கும்போது சொன்னா. நானும் அப்ப நம்பினன். ஆனால் இப்ப விளங்குது” அண்ணா அழுதபடி சொன்னான். என்றை மனதுக்கை இப்ப துக்கம் பொங்கி வந்தது. என் முகம் வாடியது. திடீரெனப் படலைபடியில் ஏதோ சத்தும் கேட்டது. என் கனவுக்கலைந்தது.

அம்மாவும் ஓடிவந்தாள். கோயிலிலை மணியடிக்கிற அப்ப படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தார். நான் அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. மறைத்துக்கொண்டு அம்மா நின்றாள். அப்புவடன் ஏதோ கதைத்தாள். சில நிமிடங்களில் அம்மா திரும்பி வந்தாள். அப்ப திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மெல்லிய உருவமும் வெள்ளை வேட்டியும் என் கண்களில் தெரிந்தன. “ஏன் இந்த அப்ப வீட்டுக்குள்ளை வாற்தில்லை” மீண்டும் எனது மனதில் ஒரு கேள்விமுளைத்தது. அதை உடனே கீள்ளி ஸ்ரிந்துவிட்டேன். அம்மாவின் முகத்தில் வாட்டம் இல்லை. கொட்டிலுக்கை வந்து குப்பிவிளாக்கைக் கொஞ்சத்தினாள். அந்தச் சுடறைப் பார்க்க வடிவாக இருந்தது சிலவேளை நான் அந்தச் சுடறை கைகளால் பொத்திப்பிடிக்க

வேண்டும் என்று நினைப்பன். கூட்டுவிடும் என்று பயம். கைவிரலால் சுடருக்கு குறுக்கே கோடு கீழுவேன். அப்ப சூதாது. அம்மா கண்டால் பேசுவாள். இப்ப அப்படிச் செய்ய ஆசையாக இருக்கு. கையில் இருந்த கடிதத்தை அம்மா எழுத்துக் கூட்டிப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். “மூன்று ஆண்டுகள் அனுமதி வழங்கப்படுகிறது” அம்மா மீண்டும் அதைச் சுற்று உரத்துப்படித்தாள். குப்பி விளக்கின் ஒளிபிலே அம்மாவின் குரல் காதில் விழுந்தது. “நீலா உனக்கு இல்லத்திற்கு அனுமதி கிடைச்சிட்டுது. நீ இனிமேல் நல்லாப்படிக்கலாம் எனக்கும் நிம்மதியா இருக்கும்”. “என்னம்மா உன்னை விட்டிட்டு நான் போகமாட்டேன்.” என் குரலோடு சிறுக்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டேன். அம்மா என்னை இழுத்து அரவணைத்துக் கொண்டு சொன்னாள். “நீலா உன்றை அப்பா இனிமேல் வரமாட்டாராடு.” அவள் தொண்டை கம்மியது. குப்பி விளக்கொளியில் அவள் கண்ணில் கண்ணீர் துளிர்ப்பதைக் கண்டேன். இப்ப மனதுக்கை வந்த கேள்வியை அம்மாவிடம் கேட்டேன். “அம்மா! அப்பா செத்துப் போனாரா” என் கேள்வி அம்மாவை ஏதோ செய்திருக்க வேண்டும். என்னை இருக அணைத்தாள். நான் வெளியே நீலமாக விரிந்து கிடந்த வானத்தைப் பார்த்தேன். அங்கே ஒரு நட்சத்திரம் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சீமிட்டியது! நான் அம்மாவை என் குஞ்சுக்கைகளால் இறுகப்பிடித்துக்கொண்டேன். வாய் அம்மாவுக்கு விடை சொன்னது, சரியாம்மா.

முகம் 05

மெல்ல அடிமேல் அடிவைத்துப் பதுங்கியபடி நடக்கிறேன். கையிலே என்றை பாட்டா செருப்பு. அதைக் காலில் போட்டுக்கொண்டு நடந்தால் ‘சரக்’ ‘சரக்’ எண்டு சத்தம் போடும். இன்னும் கொஞ்சம் தூரந்தான். நெஞ்சுக்கை ஒரு சின்னப்பயம் தலைதூக்கியது. அதற்குள் ஒரு தும்மல் ஓடி வருகிறது. இப்ப தும்மினால் போச்சு. எல்லோரும் எழும்பிவிடுவினம். பிறகு என்றை திட்டம் எல்லாம் பாழாகிவிடும். சட்டென்று நினைவுக்கு வருகிறது. ‘தும்மலை அடக்க வேணுமெண்டால் முக்குக்குக் கீழை தேய்க்க வேணுமடி’ அம்மாதான் சொல்லித் தந்தது. ஒருநாள் மாமா வெள்ளை வேட்டி கட்டி வெளுத்த சேட் போட்டுச் சின்னச் சூட்கேகூடன் நின்று “நான் போட்டு வாறன்” எண்டு சொல்லி முடிக்கவும் நான் ‘நச்’ என்று பெரிதாகத் தும்மவும் கணக்காக இருந்தது. “சனியன்! தும்மிப் போட்டுது”. மாமி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு மழுக் எண்டு என் தலையில் குட்டினாள். ஐயோ! கருங் கல்லால் அடித்தது போல எனக்குச் சுரீர் என்று வலித்தது. அண்டைக்குப் பேன மாமா பிறகு திரும்பி வீட்டை வரவே இல்லை. மாமி இன்னமும் தேடுகிறாள். என்னைக் கண்டால் முழுசியபடி “சனியன் முழுவியளத்துக்கு உதவாத முதேவி! தாயையும் தேப்பணையும் விழுங்கிப்போட்டு விறுமர் போல நிக்குது! முண்டம்!”. அதற்குப் பிறகு அவள் வாயிலிருந்து வரும் சொந்களுக்கு எனக்குப் பொருள் தெரியாது. “தூஷணம் பேசாதை!” எண்டு சித்தப்பா சொல்லுவார். ஆனால் அதற்குப் பிறகு அவருக்கும் அர்ச்சனை விழும்.

மாமா வீட்டை போய் நான் இருக்கவேணும் எண்டு யார் முடிவு செய்தினமோ எனக்குத்தெரியாது. ஆனால் நேற்று சித்தப்பாதான் சொன்னார்: “திலகம் நீ இனியும் இங்கை இருக்க ஏலாது. உன்னை வைச்சிருக்கிறதாலை எங்களுக்கு சரியான செலவு.” அவர் சொல்லச் சொல்ல எனக்குக் கோபம் வந்தது. ஒன்டும் பேசாமல் இருந்தேன். கொஞ்சநாளாக அவற்றை நடவடிக்கைகள் சரியில்லை. என்றை கையைப் பிடிச்சு நெரிப்பார். கன்னத்திலை கிள்ளுவார்!

அண்ணடக்கொருநாள் நான் கிணத்தடியிலை குளிச்சுக்கொண்டிருக்க தூர்த்திலை நின்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நான் மளமளவெண்டு குளிச்சுப்போட்டு ஒடி வந்திட்டன். எனக்கு பார்வை படுமிடமேல்லாம் அரியண்டமாயிருக்கும். மாட்டுக்குப் புல்லுச் செருக்க நானும் என்றை சிறேகிதி புனிதமும் தோட்டத்துக்கு போவும். புனிதத்துக்கு சித்தப்பாவைப் பற்றிக் சொன்னன். அவள் உடனே சொன்னாள்.

“திலகம் நீ இனி அந்த வீட்டிலை இருக்கிறது ஆபத்தடி!” அவள் குரலில் ஒரு பத்டம். புனிதம் நல்லவடிவு. அவளுடைய தாயும் நல்லவடிவு. அப்பா அவையோடை கோவிச்சுக் கொண்டு எங்கேயோ பேட்டாராம் இரண்டு மாடு வளர்க்கினம். பாலை வித்துச் சினியாம் நடத்துகினம். புனிதத்தின்றை அம்மாவுக்குப் பால்காரச் சின்னமா எண்டு பட்டப்பெயர். புனிதம் சொன்னதுசரி. “எனக்கு மாயி வீட்டை இருக்கிறது கூடாது எண்டு தெரியுது. ஆனால் எங்கை போறது”. வீட்டு வேலை எல்லாம் நான் செய்ய வேணும். சிலவேளை ஏரிச்சலாக இருக்கும். கூட்டுமாறு தேயக் கூட்டுவன். துணி கழியும்படி அடிச்சுத் தோய்ப்பன். பாத்திரங்களைச் சத்தம் போட்டு அடுக்கிவைப்பன்.

“என்னாடு சதிராடுநாய்! சனியனை என்ன செய்யிறதெண்டு எனக்குத் தெரியல்லை. எல்லாம் கொழுப்பாந்தான்” சித்தப்பாவும் மாறியோடை ஒத்துப்பாடுவார். எனக்கு அடக்க முடியாத சினம் வரும். என்ன செய்யிறது. கைவிரல் நெட்டியைப் படக் படக் எண்டு முறிப்பன்.

“என்னாடு! தரித்திரம் பிழிப்பாளே நிறுத்தடி!” மாமி ஒடிவந்து தலைமயிறைப் பிடிக்கு தாட்டு முதகில் ஓங்கிக் குத்தினாள். அப்போது அவளையும் பார்க்க பத்திரகாளியோல் இருந்தது. சித்தப்பா ஒடி வந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அணைத்துக் கைகளால் நெருக்கிக் கொண்டு “அக்கா அவளை விடு! நான் பார்க்கிறேன்” எண்டு சொன்னார். எனக்கு அவர் கைப்பிடியில் ஆகரவு தெரியவில்லை. வேறை என்னவோ தெரிஞ்சுது. அவரிட்டை இருந்து விடுபடத் திமிறுனேன். அவர் இருமுபுமிழியாக இறுக்கிக் கொண்டு நின்றார். மாமி போய்விட்டாள். எனக்குப் பலிச்சேண்டு ஒரு யோசனை. குனிந்து என் அரிசிப் பற்களால் அவர் கையைப் புனுக்கொடியல் கடிப்பதுபோல என் பலம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்துக் கடித்தேன். சித்தப்பா ஜயோ! என்றைக! எண்டு கத்திக் கையைத் தளர்த்த, நான் பிய்ச்சுக்கொண்டு ஒடிவேன். நிற்காமல் ஒடினேன்! காலில் ஏதோ தடுக்கி விழுந்தேன். என் நினைவு தவறிவிட்டது.

கண்ணைக் கஷ்டப்பட்டுத்திறந்தேன். முதலில் கண்ணில்பட்டது ஒரு சின்னமுகம்தான். என் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரிச்கது. எனக்கு அந்த முகத்தை வணங்க வேணும்போலிருந்தது. ‘அம்மா’ அக்கா கண்முழிச்சிட்டா! அந்தச் சின்னக்குரவில் இருந்த மகிழ்ச்சி முகத்தில் பரவிக்கிடந்தது. என்னுடைய கையைப் பற்றியிட அந்தக்குருஞ்சு சொல்லியது. “அக்கா எழும்புங்கோ!” நான் அந்தக்குரவில் அரவணைப்பில் மெய்சில்ர்த்தேன். எழும்பி இருந்தேன். எனக்கு முன்னே நின்ற அந்தச் சின்னக்குழந்தையைப் பார்த்தேன். குண்டுக்கன்னங்களும் குழிழும் பழம் போன்ற முக்கும் கருவண்டுக்கண்களும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசமாக இருந்தது. அந்தப் பிஞ்சமுகத்தின் அம்மா கையில் கோப்பையில் உணவு. என் வாயில் நீர் கரந்தது. எனது கையில் உணவுத் தட்டை அந்த அம்மா தந்தபோதுதான் அவருக்குக் கண்கள் இரண்டும் முடிக் கீட்பதை உணர்ந்தேன். சின்னக்குஞ்சு அம்மாவைப் பற்றி எனக்குச் சொன்னது. “எங்கடை அம்மாவுக்கு கண்பார்வை இல்லையக்கா! எண்டாலும் எங்களுக்கு எல்லாம் செய்து தருவா! அம்மா” சற்றுக் கனிவான குரவிற் சொன்னாள். “துளசி! அக்கா முதலில் சாப்பிட்டும்!” அந்தக்குரவில் இனிமை என் மனப்புண்ணுக்கு இதமாக மருந்து தடவியது. எனக்கு நல்ல பசி. மள மள வென்று சாப்பிட்டேன். துளசி தண்ணீர் தந்தாள். மட மட வென்று நான் குடிக்கச் சட்டென்று புரையேறியது. துளசி பிஞ்சக்கையால் என் தலையில் தட்டனாள். மாமியின் குட்டுக்கு முற்றிலும் எதிராக அவள் கைத்தட்டல் இருந்தது. என் கண்ணில் நீர் கொப்பாலித்தது. துளசி பத்தியிட என் கைகளைப் பற்றினாள். அது சித்தப்பாவின் கைப்பிடிக்கு முற்றிலும் எதிராக ஆதரவாக இருந்தது. எனக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. சமாளித்துக்கொண்டு துளசிக்கு நன்றி சொல்ல அவள் சொன்னாள். “அக்கா! இதுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாம். இப்ப உங்கடை கதையைச் சொல்லுங்கோவன்!” அவள் குரவில் இருந்த பல்வியம் இவளிடம் என் மனப்பார்த்தை இரக்க வைக்கவேணும் என்று தோன்றியது. எனது வாய் சொல்லத் தொடங்க துளசியின் அம்மாவும் எனக்குப் பக்கத்திலை வந்து இருந்தா.

எனக்கு ஆறுவயதில் அம்மா இரண்டு நாள் காய்ச்சலிலே செத்துப்போனாள். அப்பாவை நான் கண்டதே இல்லை. அதனால்

அப்பாவின் அக்கா என்னை வளர்த்தா. என் சித்தப்பாவும் அங்கே இருந்தார். மாமியின் குணம் சித்தப்பாவின்றை குணம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி நான் ஒடி வந்ததையும் சொல்லிமுடித்தேன். என் மனம் லோசாகி விட்டது. ஆனால் துளசியின் அம்மா! அவள் அழவில்லை. ஆனால் முகம் அழுதது. முடிக்கிடந்த இமைகளைப் பிரிக்க முடியாமல் கண்ணீர். இன்னொரு கையைப் பற்றினாள். துளசி சொன்னாள். அம்மா அக்கா எங்களோடை இருக்கட்டும்! துளசி சொன்னால் சரிதான்! அம்மா ஒப்புதல் தர நானும் துளசியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்தோம்.

இப்ப மீண்டும் தும்மல் வந்தது நச் சூருதும்மல். துளசியின் வாய் சொன்னது நூறு! மீண்டும் நான் தும்மினேன் நச். துளியும் இடைவெளி இல்லை. துளசி வாழ்த்தினாள். நூற்றாண்டு. நான் துளசியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். மல்லிகைப் பூப்போல் இருந்தது. அவள் சொன்னாள்! என்னக்கா பாக்கிறாய்? நான் உண்மையைச் சொன்னேன். உண்ணரை முகம் மல்லிகைப் பூப்போல இருக்கடி. அப்பிடியா வாங்கோ உங்களுக்கு இரண்டு தாமரைப்பூக்களைக் காட்டுறன். அடுத்த அறையில் இரணைக் குழந்தைகள் இருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. எங்களைக் கண்டவுடன் விரைந்து தவழ்ந்து வந்தன. இரண்டு செந்தாமரைப் பூக்கள் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. என் மனம் பொறுக்க வில்லை. ஐயோ! இந்தப் பட்டு முழங்கால்கள் தேயெப்போகிறதே? எதிர்கொண்டு நான் போய் இரண்டையும் கைகளால் அணைத்தேன்! செந்தாமரைப்பூவின் மணம் என்னைத்தழுவ துளசியின் அருளில் பூஞ்சோலையில் நின்றேன் நான். தூரத்தே ஒரு பெயர்ப்பலகை என் கண்களில் பட்டது. ‘அன்புச்சோலை’ என்ற பெயர் என்னைக் கவர்ந்தது.

முகம் 06

எனக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. எப்படிக் கேட்பது? இனிமேலும் கேட்காமல் இருக்கமுடியாது. நான் இன்றைக்கு எப்படியாவது கேட்க வேண்டும். விறகுக் குவியலில் குந்திக் கொண்டு இருந்த என்னைக் காலடி ஒசை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. வேறுயாருமில்லை பெரியக்காதான் பக்கத்திலே வந்து நின்றாள். அவளுடைய முகம் வீங்கிக் கிடந்தது. அக்காவுக்கு என்ன வருத்தம்? வயிறு உப்பிக்கிடக்கு. வீட்டிலை எல்லோரும் அவளை ஏக்கிறார்கள். ஆனால் அவளோ வாயே திறக்க மாட்டாள். அவளுக்கு என்ன நடந்தது? என்னுடைய தலையை அக்கா தடவுகிறாள். எனக்கு சூச்சமாக இருக்கிறது. அவளுடைய கையைப் பற்றுகிறேன். கை நெருப்புக் கொள்ளி போலச் சடுகிறது. விரல்கள் எல்லாம் காய்ந்து கருத்து சொர் சொர் வென்று இருந்தன. அவள் மெல்ல எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாள். நான் அவளை என் மடியில் படுக்க விட்டேன். குனிந்து அவள் கண்களைப் பார்த்தேன். அந்தக் கண்களில் என்னைவிட இன்னொரு உருவும் தெரிந்தது. எட! அந்த மாமா! என் நினைவு கழன்றது.

எங்கடை குடும்பம் பெரிய குடும்பம். அப்பாவும் அம்மாவும் எட்டுப்பிள்ளைகளும் எல்லாமாகப் பத்துப்பேர். அம்மாவும் அப்பாவும் கூலிவேலைக்குப் போவினம். அப்பா மேசன் கூலி. அம்மா பீடி சுத்தப் போறது. காலமை இரண்டு பேரும் போனா பின்னேரம் ஏரிபொழுதுக்கை வருவினம். நாங்கள் எட்டுப்பேர் எண்டாலும் ஆறுபேர் பள்ளிக்கூடம் போய்விடுவினம். பெரியக்காவும் நானுந்தான் வீட்டிலை. அக்கா நல்ல சிவப்பி. நான் நாவற்பழ நிறமெண்டு சொல்லுவினம். இடையிலை ஒருத்தன் அண்ணன். அவன் புட்டுப்பானைக் கரிதான். எனக்கு கடைக்குட்டி யெண்டு கொஞ்சம் செல்லம். வாற வருஷம் பள்ளிக்கூடம் போகவேணும். எனக்கெண்டா அது விருப்பமில்லை. வீட்டிலை நிக்கிறதுதான் விருப்பம். பகல் முழுக்க அக்காவோடை திரிவன். பின்னேரம் மற்ற அக்காவை வந்தவுடனை நான் அம்மன் கோயிலடியிலை விளையாடப் போடுவன். பெரிய அண்ணாமார் வந்து காற்பந்து விளையாடுவினம். நல்ல வேகமாக விளையாடுவினம்.

அம்மன் கோயில்தியிலை நிறைய முழுநெல்லிக்காய் மரங்கள். நிறையக் காய்ச்சுக்கிடக்கு. ஒரு கல்லெடுத்து ஏறிஞ்சால் 25 காய் கொட்டும். அதைத் திண்டுபோட்டுக் கோயில் கிணத்திலை தண்ணிகுடிக்க நல்லா இனிக்கும். பசியும் அடங்கிவிடும். அம்மா பின்னேரந்தான் சோறு காய்ச்சுவா. மத்தியானம் நானும் அக்காவும் கீரை போட்டு குரக்கன் புட்டு அவிச்சுச் சாப்பிடுவும். அதுக்கு அக்கா செத்தல் மிளகாயிலை நல்ல உறைப்புச் சம்பஸ் தருவா. நான் நல்லா உறைப்புச் சாப்பிடுவன். அக்கா பேசுவாள். “அனாவுக்கு மிஞ்சின் காரம் திண்டு கறுத்துப் போனாயடி”. நான் சொன்னன் “ஆனை கறுத்தாலும் ஆயிரம் பொன்பெறும்”. அக்கா சிரிப்பாள். போடி விசரி. அது ஆம்பிளையளைத்தான்றி சொல்லுறது. பெட்டயள் கறுப்பெண்டால் கலியானம் கஷ்டந்தான்.” “அப்ப உனக்குக் கஷ்டமில்லையக்கா!”. “என்னவோ பாப்பம்” அக்கா அலுத்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

கலியானம் கட்டி வைக்கிறது ஒரு பெரிய கஷ்டமான வேலையாம். அம்மாவும் அப்பாவும் இரவிலை கதைக்கிறது எனக்குத் தெரியும். “எழுபெட்டையளைப் பெத்துப் போட்டம்! எப்பிடிக் கரர்சேர்க்கப் போற்மோ தெரியவில்லை!” அம்மாதான் முதலில் தொடங்குவாள். “நீ ஏன் அலட்டிறாய். அவளுகள் நல்ல பலன்காநியள். மாப்பிள்ளையள் தானா வருவினம்! நீ சும்மாயிரு.” அம்மா சொல்லுவார் “உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? ஒரு பெட்டைக்குச் செய்து வைக்க எவ்வளவு குடுக்க வேணும் தெரியுமே? கூலி வேலைகாறன் எண்டாலும் வீடு. வளவு, நகை நட்டு எண்டு வேணும்.” “அப்பாவுக்கு கோபம் வந்தது! நீ என்னைக் கலியானஞ் செய்யக்கை என்னடி கொண்டு வந்தனி” அம்மாவும் தொடர்ந்தாள். “அந்த நாளையிலை முன்னாலையும் பின்னாலையும் திரிஞ்சு என்னைக் கட்டினால்சரி! இல்லாட்டில் பொலிடோல் குடிப்பன் எண்டு வெருட்டிக் கட்டிப்போட்டு இப்ப சீதனங்கேக்கிறார்!”. அப்பாவின் குரல் அதோடை அடங்கிப் போச்சு. எனக்கும் நித்திரை வந்திட்டுது.

அக்காவுக்கு கனக்க மாப்பிள்ளை பாத்தாச்சு. எல்லாம் காசுப் பிரச்சினையிலை குழம்பிப்பபோடும். எனக்கும் அக்காவின்றை கலியானம் பாக்க ஆசை. அம்மா அம்மனுக்கு நேர்த்தி வைச்சுட்டா.

ஆணால் மாப்பிளை வரவில்லை. ஆழுமாசத்துக்கு முந்தியிருக்கும். ஒருநாள் நல்ல மத்தியானம் கேற்றுக்கை சைக்கிள் மணியடிச்சுக் கேட்டது. நான்தான் ஓடிப்போனன். அக்காவும் பின்னாலை வந்தா. ஒரு கறுத்த மாப்பிளை... சீ வாய் தடுமாறிச் சொல்லிப் போட்டன். அப்பா மாப்பிளையள் தானா வருவினம் என்டு சொன்னது எனக்கு நல்லா மனதிலை பதிஞ்சு போச்சு. வந்தது எங்கடை பக்கத்துக் காணிச் சொந்தக்காரர். அவரும் அண்ணையைப் போலை அட்டைக்கரிதான். வெயிலுக்கை வந்ததாலை அவருக்கு வேர்த்து வடிஞ்சுது. அக்காதான் கேட்டாள் “என்னவேணும்?” “கொஞ்சந் தண்ணி குடிக்கவேணும்”. அக்கா என்னட்டைச் சொன்னாள் “மலர்! ஓடிப்போய்ச் செம்பிலை தண்ணி எடுத்துக்கொண்டுவா! கழுவிப் போட்டுக் கொண்டுவா!” “ஏன் இதுபோய்க் கொண்டு வாறுதுக்கு என்னைக் கலைக்கிறா!” எனக்கு அவவின்றை கட்டளை பிடிக்கல்லை. எண்டாலும் அவரை ஒரு பார்வை பார்த்தன். நல்ல வெள்ளைச் சேட்டு! கறுத்தக் காற்சட்டை. கையிலை மணிக்கூடு. சைக்கிளை விட்டிறங்காமல் நாய்முத்திரம் பெய்யிறமாதிரி நின்டார். நான் போய்த் தண்ணி கொண்டு வந்து குடுத்தன். குடிச்சுப்போட்டு செம்பைத் தந்தார். ‘மலர்! இந்தா!’ பொக்கெற்றுக்கிள்ளை கையைவிட்டு அஞ்சாறு ரோபியை எடுத்துத் தந்தார். நான் வேண்டயில்லை. அக்காவின் கையிலை குடுத்திட்டு சைக்கிள்லை எறிக்கொண்டு ராசா மாதிரிப் போனார்.

இதுக்குப் பிறகும் அவர் 10 மணிபோலை வீட்டை வருவார். நான் அவரைக் கவனிப்பதில்லை. அக்காவோடைதான் கதைப்பார். அக்காவும் அவர் வந்தால் என்னைக் கவனிக்கமாட்டாள். பின்னாலை வாழைத்தோட்டத்துக்கை நின்டு ரண்டு பேரும் கதைப்பினம். அம்மாவிட்டை நான் இதைப்பற்றிச் சொல்லல்லை. எனக்கு அக்காவை அவர் பார்க்கிற பார்வை சரியில்லை என்டு மட்டும் ஏதோ சொன்னது. அவிச்ச மீணப் பூனை பாக்கிறது போல அவர் அக்காவைப் பாத்துக்கொண்டிருப்பார். போனதிழமை அவர் வெளிநாடு போட்டாராம் என்டு ஒரு கதைவந்தது. அம்மாதான் சொன்னாள். அக்காவுக்கு அண்டையிலிருந்து மனம் சரியில்லை. முகமும் அதுக்குப் பிறகு இருண்டு போச்சு. முந்தநாள் மத்தியானம்! நல்லவெயில். அக்கா பின்கோடியுக்கை சீயாக்காய் அரைக்கிற அம்மியிலை பச்சையாய் ஏதோ அரைச்சுக் கொண்டிருந்தாள். நான் அண்ணையின்றை கலரச்

சோக்கட்டியை எடுத்து சுவரிலை தோடம்பழும் கீறிக் கொண்டிருந்தன். எதிர்பாராமல் அம்மா வந்தாள்! “எங்கையடி கொக்கா!” அம்மா பத்திரகாளி அம்மன் போல பின் கோடியுக்கை போனா. நானும் சோக்கட்டியை ஏறிஞ்கபோட்டுப் பின்னாலை ஓடினன். “யாரடி அவன்!” அம்மா அக்காவின்றை பின்னலைப் பிழிச்சு முகத்திலை பேய் போலக் கையாலை அடிக்க அக்கா சுருண்டு கீழை விழுந்தாள். அக்கா அப்படியே மயங்கிப் போனாள்.

வீட்டிலை யாரோ செத்துப்போன மாதிரி சோகம்தான். அப்பாவும் அம்மாவும் வேலைக்குப் போகேல்லை. அண்ணை அக்காவையும் பள்ளிக்கூடம் போகேல்லை. அக்கா அறையுக்கைதான். ஒருதரோடையும் கதைக்கிறதில்லை. ஒழுங்கான சமையலுமில்லை. எல்லாரும் பட்டினிதான். இன்டைக்கு நான் ஒரு முடிவெடுத்துப் போட்டன். அக்காவிட்டை என்னை விடியம் என்று கேட்கவேணும். விறகுக் குவியலிலை இருந்து கொண்டு பின் வளவு வாழைகளைப் பார்க்கிறேன். ஒரு பெரிய வாழை பொத்தி தள்ளியிருந்தது. அண்டைக்கு அதைக் காட்டி அக்கா அவருக்கு ஏதோ சொன்னதை நான் கண்டது ஞாபகம் வந்தது. அம்மா அக்காவிடம் கேட்கும் யாரடி அவன்! சொல்லடி! என்ற குரல் எனக்கு ஏதோ விளங்குவது போல இருந்தது.

மடியில் கிடந்த அக்கா கண்ணைத் திறந்தாள். என்றை கையை அழுத்திக்கொண்டு சொன்னாள். “மலர்! நான் நம்பிக்கெட்டுப் போனனடி! அம்மாட்டைச் சொல்லமுடியல்லை. உன்னட்டைச் சொல்லுறங். அவர் கலியாணங்கட்டுறதெண்டு சொல்லி என்னை எமாத்திப் போட்டார்.” நான் அக்காவின் உப்பிய வயிற்றின்மேல் கையை வைத்தேன். என்கையை உள்ளேயிருந்து யாரோ பிடிப்பதுபோல இருந்தது. நான் அதை உணர்ந்தபோது அம்மா எங்களை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. இனி நான் எதையும் கேட்கவேண்டியதில்லை.

முகம் 07

எனக்கு அந்த முகத்தைப் பாக்கப் பயமா இருக்கு. கறுத்த உருவம் முகத்தில் சிரிப்பில்லை. அம்மா அந்த முகத்தைப் பாராமலே குனிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அந்த வேளையில் என்னெப்போலச் சின்னங் சிறுமிகள் சிரித்துக்கொண்டே வந்தார்கள். வாசலுக்கு வெளியே நின்ற எனக்கு அவர்களைப் பார்க்க மகிழ்ச்சி பொங்கிவந்தது. எண்டாலும் நடக்கப்போற்றை நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது. நான் ஒதுங்கி அவர்களுக்கு வழிவிட்டேன். நாலுபேரும் துள்ளிக்கொண்டே உள்ளே போனார்கள். திடீரென்று அந்த உருவம் எழும்பியது. அந்த முகம் கரிச்சட்டியில் எண்ணெய் கொதிப்பதுபோல. நான் எட்டிப்பார்த்தேன். இடிக்குரல் கேட்டது. “என்னத்துக்கு குதிச்சக் கொண்டு வாறியள்! இங்கை உங்களுக்கு என்ன வேலை! இஞ்சை வரவேண்டாம் எண்டு எத்தனை தரம் சொல்லுறந்து! போங்கோ வெளியாலை!”. சீனவெடி கொஞ்சத்திப் போட்டதுபோல அந்த உருவம் பட பட வென்று வெடித்தது. உள்ளே போன நால்வரும் ஓன்றாக காற்றுப்போன பலுான் போன்று சுருங்கிப் போன முகத்தோடு தலையைத் தொங்கப்போட்டபடியே வெளியே முண்டியழித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். வாசலில் கிடந்த சாக்குத் தடக்கி ஒருத்தி படாரென்று விழுந்தாள். மற்ற மூவரும் பதறியபடி அவளைக் கையைத் தூாக்கி எழுப்பி விட்டார்கள். அந்தப் பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்தேன். விழுந்தவலி தெரியவில்லை. மற்றப்பிள்ளைகள் அவர்ணுடைய சட்டையில் ஒட்டிய மண்ணைத் தட்டிவிட்டார்கள். போகும் போது ஒருத்தி சொன்னாள். “புதுப் பிள்ளை போல இருக்கு!” என்னுடைய காதில் புதுப்பிள்ளை என்ற சொல் கேட்டபோது என்றை நினைவு திசைத்திரும்பியது.

நான் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் தனிப்பிள்ளை. செல்லப்பிள்ளை. அப்பாவுக்கு என்ன வேலை எண்டு எனக்குத் தெரியாது. காலையிலை ஒரு பையை எடுத்துக்கொண்டு சைக்கிளில் புறப்படுவார். எனக்கு அவர் போகும்போது நித்திரை கலையாது. எண்டாலும் அவர் அம்மாவிட்டைச் சொல்லுறந்து தெளிவாகக் கேக்கும்.

இண்டைக்கு எப்பவருவனோ தெரியாது. எனக்குச் சாப்பாடு வைக்கவேண்டாம். அம்மா திருப்பிக் கேட்பாள். “இண்டைக்கு எந்தப் பக்கம் போறியள்! அதையெண்டாலும் சொல்லுங்கோவன்!” “எடி விசரி எனக்கே எந்தப் பக்கம் போறதெண்டு தெரியாது! நான் வருவன்! நீ பிள்ளையைக் கவனமாப் பாத்துக்கொள்.” அப்பா சொன்னது எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஞோட்டிலை சைக்கிள் மணிச் சத்தம் கேட்டது. அப்பா அம்மாட்டைக் காதுக்கை என்னவோ சொல்லிப் போட்டு சைக்கிளில் ஏறினார். அம்மா தண்ணிப்போத்திலையும் சாப்பாட்டுப் பாசலையும் சைக்கிள் முன் பக்கத்துக் கூடையில் வைத்தாள். அப்பா அவளைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தார். அப்பா நல்ல வடிவாயிருந்தார். நான் அவரை மனத்தில் படம் பிடிச்சுவைச்சன். அண்டைக்குப் போன அப்பா இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. அவரோடை போன மாமாக்களும் வரவில்லை. காணாமல் போயிட்டினமாம். இப்பிடித்தான் எல்லோரும் சொல்லுகின்றன. அப்பாவோடை போன செல்லக்குட்டி மாமாவின்றை மாமிதான் பாவும். அவவுக்குப் 18 வயதுதானாம். மாமாவோடை ஓடிவந்தவ எண்டு எல்லாரும் ஒதுக்கி வைச்சிட்டினம். இது எனக்கு விளங்கவே இல்லை. என்ன ஓட்டப்போட்டியோ! மாமி தாலியும் கட்ட வில்லையாம். அவவுக்கு நல்ல நீளத்தலைமுடி. பின்னி விட்டு முன்பக்கம் எடுத்துப் போட்டால் முழங்காலைத் தொடும். நான் அடிக்கடி தொட்டுப்பார்ப்பேன். நீளமான பாம்புபோல அவனுடைய முதுகில் அந்தப் பின்னல் கிடக்கும். நானும் முடியை வளர்த்து மாமியைப்போலப் பின்னி மார்பில் போட்டுக்கொண்டு ஒரு நடைநடந்து காட்டவேண்டும். வாழூச்சருகை எடுத்து முறுக்கிப் பின்னல்போலச் செய்தேன். அடியில் ஒரு கல்லைக் கட்டினேன். கஷ்டப்பட்டு அதை என்னுடைய பிடரியில் கட்டிவிட்டேன். வாழூப் பின்னலை எடுத்து முன்மார்பில் போட்டுக்கொண்டு ஒய்யாரமாக மாமியின் உயரத்தை நினைக்கக் கொண்டு நுனிக்காலில் எழும்பி நடந்தேன். நல்லவடிவாயிருக்கடி! மாமியின் குரல். நான் படக்கொண்டு திரும்ப என்னுடைய பின்னலில் கட்டியிருந்த கல்லுப் போய் மாமியின் வயிற்றில் பட்டென்று விழுந்தது. மாமி வயிற்றைப் பிடிச்சுக்கொண்டு கீழே இருந்து விட்டாள்.

அம்மா ஓடி வந்தாள். பதறியபடி மாமியின் கையைப் பிடிச்சுக்கூட்டிக்கொண்டு போனாள். நானும் குற்றவாளியைப்போல என்றை பின்னலைச் சுழற்றி ஏறிந்துவிட்டுப் பின்னாலை போனன். மாமி

வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதாள். சின்னக்கல்லுப்பட்டு இப்பிடித்துடிக்கிறவவைப் பார்த்தேன். “அக்கா! என்னாலே ஏலாமக்கிடக்கு! ஜோ என்றை அம்மா!” மாமி சத்தம் போட்டு அழுதாள். எனக்கு முழுசாட்டமாக இருந்தது. அம்மா ஓடிப்போய் வேலியிலை கிடந்த முருங்கை மரத்துப் பூவை உருவிக்கொண்டு வந்து கொஞ்சம் வெந்தயத்தையும் போட்டு தண்ணிவிட்டு அடுப்பில் வைத்து மள மளவெண்டு நெருப்பு மூட்டி ஏரித்தாள். மாமி கத்தினாள். எனக்கு ஒரு யோசினை வந்தது. வேகமாக ஓடினேன். அம்மா! எங்கையடி போறாய்! எண்டு கேட்டது என் காதில் விழுத்தாதது போலக் காற்றாய்ப் பறந்தேன். சந்திமுடக்கிலை இருந்த வீட்டுக் கேற்றுத் தகரத்திலை பட பட வெண்டு தட்டினன். “பெரியக்கா நிக்க வேணும் பிள்ளையாரப்பா!” மனதுக்கை கும்பிட்டன். நல்லவேளை! அக்காதான் வந்தா. அக்கா நான் செங்கமலம் மாமிக்கு கல்லால் அடிச்சுப் போட்டன். அவவுக்கு பெலமாப் பட்டுப் போச்சு. எனக்கு அழுகை வரப் பாத்தது. அடக்கிக் கொண்டு அக்காவின்றை கையைப் பிடிச்சு இழுத்தன். அக்கா ஒருக்கா அங்கையும் இங்கையும் திரும்பிப் பார்த்தா. உடனை சொன்னா. அம்மா பின்வளவுக்கை போலை கிடக்கு. வாடி போவும். சைக்கிளிலை என்னையும் ஏத்திக்கொண்டு தன்றை பையையும் கொஞ்விக் கொண்டு வேகமாகச் சைக்கிளை மிதிச்சாள். “நானும் இப்பிடிச் சைக்கிள் ஓடவேணும்” என்றை மனதிலை ஆசைவந்தது. முன்னாலை பிடிச்சுக்கொண்டிருந்த கைப்பிடியை நான் இறுக்கி அமத்தினன். அக்கா சொன்னாள். பிறேக்கை அமத்தாதை விழுந்திடுவும். சொல்லியமுடிய எங்கடை வீடு வந்திட்டுது. அக்கா சைக்கிளையோ என்னையோ கவனிக்காமல் ஓடிப்போனாள். எனக்கு இந்த அவதியுக்கையும் ஒரு எண்ணம் பளிச்சிட்டுது “செங்கமலம் மாமியும் இப்பிடித்தான் மாமாவோடை ஓடி வந்தாவோ!” சீ! இப்ப அதைப்பற்றி ஏன் நினைப்பான்.

வீட்டுக்கை செங்கமலம் மாமியின் சத்தம் பெரிசாக் கேட்டது. அக்காவும் அம்மாவும் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். கதவைத் தட்டினன். உள்ளை பூட்டிக்கிடந்தது. அம்மா! எண்டு கூப்பிட்டன். அதுக்கிடையில் மாமியின் அலறுல் என்றை குரலை அழுக்க ஒரு புதுக்குரல் தேன்போல கேட்டது. விடாமல் கேட்டது. கொஞ்ச நேரங்கழிய அம்மா கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தாள். நான்

எட்டிப்பார்த்தன். உள்ளேயிருந்து அக்கா கூப்பிட்டாள். வாடி! வந்து “புதுப்பிள்ளையைப் பாரடி! நீ கல்லடிச்சதாலை ஒரு கிழமை முந்திப் பிறந்திட்டாண்டி!” நான் மெல்லப் போய் மாமிக்குப் பக்கத்திலை பூணக்குட்டிபோலக் கிடந்த புதுப்பிள்ளையைப் பார்த்தன். கண் திறந்து அது என்னை ஒருக்காப்பாத்துது. எனக்கு நல்ல சந்தோஷம். மாமியின் முகம் பூப்போல மலர்ந்து கிடந்தது. அக்கா என்றை முதுகிலை தட்டிச் சொன்னாள் சரியான நேரத்திலை சரியான வேலைசெய்தாய்! கெட்டிக்காரி! அம்மா என்னைப் பாராட்டுப் பார்வை பார்த்தாள். எனக்கு நான் செய்த வேலை நல்லவேலை போலகிடக்கு. எல்லாம் பின்னையாரப்பாவின்றை வேலைதான் எண்டு எனக்கு நல்லாத்தெரியும். என்றை முளை வேலைசெய்ய அவர்தானே துணை. நினைச்சுக்கொண்டு நிக்க அந்த கறுப்பு முகம்! ஒருக்கா அதைமுழுசிப் பார்த்தன். அம்மா! முகத்திலை கவலையோடை வாராள். இதோடை பேசிப்பலனில்லை. மலடன் போலை கிடக்கு! அம்மாவின் குரவில் வெறுப்பும் கோபமும் போட்டி போட்டது. வாடி! போவும் கஞ்சியோ! கூழோ குடுத்து அவனையும் நான் வளக்கப்போறன். நடந்து கொண்டே அம்மா முடிவெடுத்தாள். செங்கமலம் மாமி போன மாதம் 2 நாள் காய்ச்சலிலை செத்துப் போனா. மாமாவும் அப்பாவும் இன்னும் திரும்பிவரவில்லை. “அம்மா தம்பியை இல்லத்திலை விட வேண்டாம். நாங்கள் வளர்ப்பம்.” அம்மா என்னைப் பார்த்தாள். அது தான் சரி என்றாள். இருவரும் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினோம்.

முகம் 08

அக்காவின்றை கைகள் வேகமாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தன. எனக்கு அதைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. அந்த விரல்களில் ஒரு சுறுசுறுப்பு: தேவையான பூவைச் சட்டென்று எடுத்து முடியும் வேகத்தில் மாலையின் அழகு கூடிக்கொண்டு போனது. மஞ்சள் வெள்ளை, சிவப்ப அதுக்குப் பிறகு பச்சை இலை ஒரே அளவாக அவள் கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். ஒருக்கா அவள் பூவை எடுக்கும்போது எண்ணிப்பாக்கலாம் எண்டு நான் எண்ணத் தொடங்க அக்காவின்றை விரல்களின் வேகம் என்னைக் குழப்பிவிட்டது. ‘அக்கா!’ நான் கூப்பிட்டேன். அவள் நிமிர்ந்து என்னைப் பாராமல் தன்றை வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். அக்கா எப்போது மாலையை முடிப்பேன் எண்டு கட்டிக்கொண்டிருந்தாள். எனக்கு வயிறு கடித்தது. பின்னேரமாகியும் இன்னும் ஒண்டும் சாப்பிடயில்லை. மெல்ல எழும்பிப் போய் அடுக்களைக்குள் ஏதும் கிடைக்குமோ எண்டு சுத்திப் பாத்தன். சட்டிபானையெண்டு எங்களிட்டைப் பெரிசா ஒண்டுமில்லை. ஒரு சின்ன மண் குடம் இரண்டு மண் சட்டி ஒரு அகப்பை இரண்டு அலுமினியப் பேணி இவ்வளவுதான். தண்ணியைக் குடிப்பம் எண்டு அலுமினியப் பேணியை எடுத்துக்கொண்டு குடத்தைச் சரிச்சன். அதுக்கை ஒரு சொட்டுத் தண்ணியும் இல்லை. எனக்கு கோபம் வந்தது. இப்ப ஆரோடை கோவிக்கிறது. வெளியே வந்தேன். அக்காவின்றை வேலை முடியும்போல் தெரிஞ்சுது. கட்டினமாலையைத் தூக்கிப் பிடித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த மாலைக்குள்ளாலை அவளின்றை முகம் தெரியுது. என்றை எண்ணம் எங்கேயோ சென்றது.

அண்டைக்கு எங்கடை வீட்டிலை அக்காவின்றை கலியாணம் எண்டு ஒரே ஆருவாரம். நட்டுவமேளமும் நாதஸ்வரமும் ஓலிபெருக்கியிலை போட்டுக்கிடந்தது. வாசலிலே பழவாழைக்குலையும் செவ்விளாந்துக் குலையும் சுட்டிச் சோடனையும் செய்திருந்தனம். அம்மாவும் அப்பாவும் வாழவையை வரவேற்க நான் வாசலிலை நிறைகுடத்துக்குப் பக்கத்திலை நின்டு அவைக்கு சந்தனப் பொட்டு வைச்சுவிட்டன். என்றை சிநேகிதி மாலினிதான் குங்குமம்

வைச்சுவிட்டாள். இரண்டு பேரும் பட்டுப்பாவாடையும் சட்டையும் போட்டு, தலையிலை அக்கா கட்டித்தந்த கனகாம்பரப் பூமாலையை அவிஸ்பாண்ட் போலை வைச்சுக் கட்டியிருந்தோம். அக்காதான் எங்களை வெளிக்கிடுத்திவிட்டாள். இரண்டு பேருக்கும் பட்டுப்பாவாடை ஒரேமாதிரி அக்காதான் தைச்சுத் தந்தாள். அந்தப் பாவாடையின்றை கரை கனகாம்பரப் பூவின்றை நிறம். அதனாலை தலைக்கு கனகாம்பரப் பூமாலை கட்டவேணும் அக்கா கட்டிவிட்டாள். நானும் மாலினியும் இரட்டைப்பிள்ளையள்போல இருந்தம். பெரிய கண்ணாடிக்கு முன்னாலை நின்டு இடுப்பிலை கையை வைச்சுக்கொண்டு இரண்டு பேரும் ஒருக்கா டான்ஸ் ஆடிப்பாத்தம். பள்ளிக்கூடத்திலை டான்ஸ் ரீசர் பழக்கிறவா. ஆண்டு முன்டு படிக்கிற எங்களுக்கு ரீசரிலை நல்லவிருப்பம். அவவும் எங்கடை அக்காவைப் போலை நல்லவடிவு. அக்கா சொன்னாள். “பிள்ளையள் மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போகினம். போய் வாசலிலை நில்லுங்கோ.” நான் அக்காவைப் பாத்தன். அம்மன்சிலைபோல வடிவாயிருந்தாள். அவளின்றை முகம் குரியனைப்போலை பிரகாசமாக இருந்தது. அக்கா எங்கடை கண்ணத்திலை சின்னக்கறுத்தப் பொட்டு வைச்சுவிட்டாள். நான் கண்ணாடியில் பாத்தன். “எட! நானும் நல்ல வடிவதான். அக்கா! ஒருக்கா எங்களுக்கு நடுவிலை வந்து நில்லு!” நான் மனத்தில் படம்பிடித்துவிட்டேன்.

வாசலிலை கார் வந்து நின்றது. எல்லோரும் இறங்கி வந்தினம். “ஜயமோ இது என்ன கோலம்.” எனக்கு மனம் சுருங்கிவிட்டது. எல்லாப் பெண்டுகளும் சுரிதாரில் ஆடிக்கொண்டு வந்தார்கள். எல்லாமே நல்ல குண்டு. அம்மாவும் அப்பாவும் அவர்களை மகிழ்வோடு வரவேற்றார்கள். நான் சந்தனம் வைக்காமல் நின்றேன். மாலினி கையில் கிள்ளினாள். நான் சந்தனக்கிண்ணியை வேண்டா வெறுப்போடு நீட்டினேன். ஒரு குண்டு என்றை கண்ணத்தில் முத்தமிட்டது. “ஜயோ! இதென்ன சவப்பெட்டியின்றை வாசனை!” இப்ப கலியாணவீட்டிலை பொருந்தாத யோசினை வருகுது. இன்னனொருகார் வந்தது. அதிலையிருந்து ஆம்பிளையளைப் போலை நீட்டுக்காஞ்சட்டையும் சேட்டும் போட்ட இரண்டு பொம்பிளையள் இறங்கி வந்தினம். இப்ப முந்தின உடுப்புப் பரவாயில்லை எண்டு மாலினி சொன்னாள். போடி விசரி கலியாணவீட்டிற்கு இது சரிவராது. எங்கடை சொந்தமான

பண்பாடு என்று ரீச்சர் படிப்பிச்சதை மறந்து விட்டியோடு! சரி! சரி! இப்ப மாப்பிள்ளை வாறார்! நல்ல காலம்! அவர் வேட்டி கட்டி தலைப்பாவுடன் தமிழன் போல அக்காவுக்கு நல்ல சோடிதான்! என்றை மனதுக்கை ஒரு பூரிப்பு! சந்தனத்தை அவசரமாக எடுத்து அவருக்கு நீட்டினேன். அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே “திருமகள்! நீயே வைச்சு விடன்” என்றார். எனக்குத் திடிரென வெக்கம் வந்தது. சமாளித்துக் கொண்டு அந்தப் பெரிய நெற்றியில் என்றை வலக்கை மோதிர விரலால் சின்னப்பொட்டு வைச்சு விட்டன். கலியாணம் நல்லபடி நடந்தது. இரண்டு கிழமை அக்காவும் அத்தானும் நல்ல சந்தோஷமாக எல்லா இடமும் போய்வந்தினம். இங்கிலீசிலை அவர் பேசிறது ஒண்டுதான் எனக்குப் பிடிக்கல்லை. அக்காவைப் பிறகு கூப்பிடிறதாம் என்று சொல்லி விட்டு அத்தான் வெளிநாட்டுக்குப் போனார். இப்ப இரண்டு வருடம் ஓடி விட்டது. அதுக்குள்ளை நாங்கள் இடம் பெயர்ந்தோம். அம்மாவும் அப்பாவும் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையோடை தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை என்ற கவலையில் நோயாளியாகிவிட்டனர். இரண்டு பேரும் படுக்கையில். அக்காதான் எங்கடை சாப்பாட்டிற்கு ஏதாவது உழைக்க வேண்டும். சொந்த வீடும் பொருட்களும் அங்கே! நாங்கள் கோவில் காணியிலை சின்ன வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறம். அப்பா எதுவும் பேசமாட்டார். அம்மா தாயே! ஈஸ்வரி! காப்பாத்தடி! எண்டு எப்பவும் கும்பிட்டபடிதான். அக்காவின்றை இரண்டு சோடி காப்பை வித்து இந்த வீட்டைக்கட்டினம். அக்காதான் பூமரம்நட்டாள். நித்திய கல்யாணி, செவ்வரத்தை, பொன்னொச்சி, பிச்சி, மல்லிகை, கனகாம்பரம் எண்டு பலநிறத்தில் பூத்துக்குலுங்கும். பிள்ளையார் கோயில் ஜயர்தான் அக்காவின்றை மாலைகளுக்கு ஒட்டர் எடுத்துத் தாஙவர். நான் பூவைப் பறிச்சுக் குடுப்பன். வாழை நார் கிழித்துக் குடுப்பன். அக்கா மள மள வெண்டு கட்டுவாள். மாலை கட்டும்போது அக்காவின்றை முகத்தைப் பாப்பன். அவள் தன்னுடைய பெரிய கவலையை மறைச்சு வைச்சுப்போட்டு எங்களுக்குச் சோறு போடச் சுறுசுறுப்பாக உழைக்கிறாள். என்னைப் படிக்க வைக்கவேணுமெண்டு ஆசைப்படுகிறாள். அவள் தன்றை பசியைப் பொறுத்துக் கொண்டு எங்களுக்கு சாப்பாடு தருகிறாள். அவள் எங்களுக்கு இப்ப கடவுள் போல இருக்கிறாள்.

போனமாதம் அக்கா ஒரு கடிதம் எழுதி அத்தான் கலியாணப் போது கொடுத்த விலாசத்துக்குப் போட்டாள். அது போய்ச் சேரும்

என்டு நம்பியிருக்கிறாள். எனக்கு அவளைப் பாக்கிற போதெல்லாம் ஆச்சரியம்தான்! அவனுக்கு நான் எப்படி உதவிசெய்யலாம். கோயில் ஜயரைப் போய் கேட்டன். அவர்தான் சொன்னார். நான் ஒரு அறிவிப்பு எழுதித்தாறன். அதை உங்கடை வாசலில் போட்டால் நல்லது. அவர் சொன்னபடியே அடுத்தநாள் அறிவிப்புப் பலகை வந்து விட்டது. “இங்கே ஒடருக்கு மாலை கட்டிக் கொடுக்கப்படும்.” அதுக்குப் பிறகு எங்கடை வீட்டிற்கே மாலைஒட்டி வருகிறது. அக்காதான் கட்டுகிறாள். அந்த வருமானத்திலைதான் நாலுபேரும் சீவிக்கிறும். நான் என்ன செய்யலாம். இந்தக் கேள்விக்கு விடை தேடுகிறேன். அக்காவிடமே கேட்கலாமா? ஆனால் அவள் இப்போது அதிகம் பேசுவதில்லை. எனக்கு மூளை வேலை செய்தது. எங்கடை ரீசர்வ் வாறுகிழமை வெளிநாடு போற்றெண்டு சொன்னவா. அவவிட்டை அத்தான்றை முகவரியைக் கொடுத்து விடுவேம். முடிவோடை வெளியே வந்தன். இப்ப சிதெரியல்லை. மாலை கட்டக் குடுத்தவர் வந்து மாலையை வாங்கிப் போட்டு அக்காவிட்டை காக கொடுக்கிறார். அக்கா வாங்கி எண்ணுகிறாள். 150ரூபா. நான் அக்காவைப் பாத்தேன். அவள் முகத்தில் உழைப்பின் வெற்றி வெளிச்சமாய்த் தெரிந்தது. அவள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டேன்.

முகம் 09

என் கைகள் நோவெடுத்தன. இன்னும் நீண்டதாரம் போகவேண்டும். வீட்டிலிருந்து பறப்படும்போதே சகுனம் சரியில்லை. ஒரு நிமிஷ நேரத்திலை பஸ்சை விட்டிட்டன். இனி அடுத்த பஸ் இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகுதான் வரும். எனவே நடந்து போவதே நல்லது என்ற முடிவோடு நடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். கையிலே நான் கொண்டுவந்த மூட்டை பிண்மாய்க் கனத்தது. என்றை நடையும் இப்பதளர்த் தொடங்கிவிட்டது. என்றை பயணம் பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கு நெஞ்சில் ஒரு அடைப்பு வந்தது. இடம்பெயர்ந்து ஏத்தனையோ கஷ்டப்பட்டு இந்த ஊரிலை ஒரு வீட்டிலை நானும் என்றை மனுசியும் இப்பது ஒரு வருஷமா இருந்தது. என்றை மனிசியைப் பற்றி நினைக்க எனக்கு அழுகை வந்தது. அவள் பாவி இருந்தால் எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் ஏற்று என்னோடு 45வருஷம் கூட இருந்தவள். முன்று நாள் காய்ச்சலில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். அவள் போனது எனக்கு எல்லாமே போய்விட்டதுபோல. என்றை அதட்டல்களையும், அதிகாரங்களையும் பொறுத்துக்கொண்ட புண்ணியவதி அவள். நான் ஒரு காலத்திலை கார்ச்சட்டை போட்டுக் கவுன் மேந்திலை உத்தியோகம் பார்த்தவன். எனக்குக் கீழை வேலை செய்தவர்களை மேய்க்கிற பழக்கத்திலை வீட்டிலையும் வந்து மனுசியை விரட்டுவன். ஆனால் அவளோ முகஞ்சுமியாமல் என்னைக் கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் காத்து நின்றதை இப்போதுதான் உணர்கிறேன். எங்களுக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. ஆனால் ஊரிலை இருக்கும் பிஞ்சகள் எல்லாம் எங்கடை வீட்டிலைதான்.

இந்த ஊருக்கு வந்தபிறகு இந்தச் சிறார் பராமரிப்பில் என்றை மனுசி மும்முரமாயிருந்தாள். நாங்கள் இருந்த வீட்டிற்குக்கிட்ட ஒரு அகதிமுகாம். அங்கே முப்பதுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள். நண்டும் சிண்டுமாய் பல குழந்தைகள். அந்தக் குழந்தைகளை எனக்குப் பிடிக்காது. கண்டால் ஒரு வெறுப்பு. ஆனால் என்றை மனுசிக்கோ அந்தக் குழந்தைகள் என்றால் போதும். தொடக்கத்திலை அவளுக்குச் சொல்லிப்பாத்தன். “உதுகள் எல்லாம் கள்ளப்படையள்” உதுகளை

அண்டக்கூடாது. இந்த விடயத்திலைதான் என்றை மனிசி என்னை மதிக்கவில்லை. அவள் தன்றை எண்ணப்படுதான் நடக்கத் தொடங்கினாள். எனக்கு வந்த கோபத்திலை ஒருநாள் அவனுக்குக் கைநீட்டிப் போட்டன். அவள் அதுக்குப்பிறகு என்னோடை கதைக்கிறதில்லை. ஆனால் என்றை சாப்பாடு எல்லாம் செய்து வைப்பாள். ஒருநாள்....

நான் வாசிக்காலையிலை போய்ப் பேப்பர் படிச்சுப் போட்டுத் திரும்பி வாறநேரம் வழியிலை அகதிமுகாமிலை ஒரே களேபகரம். கூச்சலும் ஏசலுமாய் எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. கசிப்புக் குடிச்சுப்போட்டுக் கழுதையள் ..... நான்.... மனதுக்குள் எண்ணிக்கொண்டு வந்தன். எங்கடை வீட்டு முற்றத்திலை 3 சின்னன்கள் நிக்குதுகள். எல்லாம் களிசானோடை அழுதுகொண்டு நிக்குதுகள். மனிசியைக் காணயில்லை. உள்ளை போய்ப் பார்த்தன் சமைக்கிற கொட்டிலுக்கை ஏதோ செய்துகொண்டிருந்தாள். நான் கிட்டப்போய்ப்பார்த்தன். குரக்கன் புட்டு மனத்தது. எட நேற்று நான் வாங்கிக் கொண்டுவந்த குரக்கன் மாவிலை அவிச்சிருக்கிறாள். கத்தரிக்காயும் வெங்காயமும், பச்சைமிளகாயும் போட்டு அவிச்சிருக்கு. எனக்குப் பசி வயித்திலை புரண்டு வந்தது. கிணத்தடியிலைபோய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டுவந்து சாப்பிடுவெம் எண்டு கொடியிலை கிடந்த துவாயை எடுத்துத் தோளிலைபோடப் பல்லி சொல்லிச்சுது. எனக்குக் கொஞ்சம் யோசனையாகத்தான் இருந்தது. சரி வாறது வரட்டும் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு வந்தபோது நான் கண்ட காட்சி! கொட்டிலுக்கை சாக்கு விரிச்சு அதிலை அந்த மூண்டு நட்டுவெக்காலிகளும் குந்தியிருந்து குரக்கன் புட்டை அள்ளியன்னி அடைஞ்சுகொண்டிருந்துகள். எல்லாத்தின்றை கண்ணாலும் கண்ணீர் வடிஞ்சுகொண்டிருந்தது. என்றை மனிசியும் அழுதுகொண்டிருந்தாள். அதிலை சின்னனுக்குப் புரைக்கேற நான் ஓடிப்போய் முதுகிலை தடவினன். மனுசி தண்ணியைக் குடுத்தாள். அது வாங்கிக் குடிச்சுப்போட்டுத் தன்றை அரிசிப் பல்லைக் காட்டி இளிச்சுது. அசல் குரங்குக் குட்டிபோல... இல்லை! அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. மூண்டும் சாப்பிட்டு முடியக் கையைக் கழுவின. மனுசி விறாந்தையிலை பாயை விரிச்சாள். ஆச்சரியம்! ஆனால் உண்மை மூண்டும் படக்கெண்டு படுத்துச் சடக்கெண்டு நித்திரையாப் போச்சுதுகள். மனிசி கொஞ்ச நேரம் அதுகளைப்

பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தன்றை சீலை ஒண்டை எடுத்துப் போர்த்துவிட்டாள்.

அதுக்குப் பிறகு எங்கடை வீட்டிலை கோழிக் குஞ்சு பொரிச்சதுபோலை ஒரே சத்தம்தான். எங்கடை மௌனக் கலகமும் தீர்ந்துவிட்டது. தாயும் தந்தையும் இல்லாத அந்த முன்று சிறுவர்களும் எங்கடை வீட்டில்தான். முத்தவனுக்கு 5 வயது நடுவிலானுக்கு 4 வயது. இளையவனுக்கு 3வயது. இது எங்கடை வயதுக் கணிப்பு. அந்த இராசகுமார்கள் வந்த பிறகு எனக்கும் என்றை மனுசிக்கும் பத்து வயது குறைந்துவிட்டது. அந்தப் பிஞ்சு முகங்களின் மலர்ச்சியும், துள்ளலும் எங்களையும் தொற்றிக்கொண்டது. அதுகளின்றை பேரைக் கேட்டால் சொல்லத் தெரியவில்லை. தாய், தந்தை யாரென்றும் தெரியவில்லை. இளையவனை உண்ணுடைய அப்பா ஆரென்று கேட்டன், அது சுட்டுவிரலால் என்னைக் காட்டியது. நான் திகைத்துப் போனேன். முகம் தெரியாத தகப்பனை அது என்றை முகத்திலை தேடுது.

நானும் மனிசியும் அந்தச் சிறாருக்குச் சேரன், சோழன், பாண்டியன் எண்டு பேர் வைச்சம். அகதிமுகாம் பக்கம்போய் இப்போது நான் அக்கறையுடன் அந்தப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர் பற்றி விசாரித்தேன். ஒருவரும் சரியான பதில் தரவில்லை. ‘அநாதைகள்’ எண்டு சொன்னார்கள். எனக்கு முதன்முதலாக நெஞ்சு வலித்தது. நாங்கள் அந்தக் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது எப்படி என்ற கேள்வி என்னுள்ளே எழுந்தது. என்றை பென்சன் காசிலை வளர்க்கலாம் எண்டு மனிசி சொன்னாள். மரவள்ளியும், கத்துரியும், பூசணியும் நட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றினாள். சின்னன்களும் சேர்ந்து தண்ணீர் ஊற்றின. நானும் மண்வெட்டி பிடிச்சுக் கொத்திப் பாத்தி கட்டினன். எங்கடை முயற்சியால் வாடகை வீட்டு முற்றமும் கந்றுப்பற்றமும் தோட்டமாகப் பச்சைப் பசேலென மாறின. அங்கே இந்த முவேந்தர்களும் ஓடியாடித் திரிந்தார்கள். திடீரென்று எல்லாமே தலைகீழாயிற்று. மனிசி போய்விட்டாள். அவளின்றை செத்தவீட்டிலை இந்த முவேந்தரும் முழுசிக்கொண்டு நின்றார்கள். கையில் பந்தத்துடன் சொந்தக்காரராய் மனிசியின் கால் மாட்டில் நின்றார்கள். எனக்குப் பார்க்கப் பொறுக்கவில்லை..... சுடலையாலை வந்தபிறகு நான் அந்த முவேந்தர்களையும் காணவில்லை. ஒருமாதம் கழிந்துவிட்டது. நான்

இருந்த வீட்டுக்காரர் வெளிநாட்டிலை இருந்து வந்தினம். வீட்டை வித்தினம். என்னை ஒரு கிழமையில் வெளிக்கிடச் சொல்லிச்சினம். சொந்தக்காரர்தான் ஆனால் எட்டியே நின்றார்கள். நான் மீண்டும்.... தனிய..... எதை ..... எடுப்பது. கொஞ்சம் உடுப்பு, புத்தகங்கள், சமையற் பாத்திரங்கள், இரண்டு மூட்டை. தோளிலை சின்னப்பை.... இனி எழும்பி நடப்பம். மூட்டையை இரண்டு கையெடுத்துத் தோளிலை வைச்சுக் கொண்டது. மற்றது மற்ற மூட்டையைச் சுமந்தது. சின்ன விரல்கள் வந்து என் கைகளைப் பற்றின. எட! மூவேந்தர்கள்..... என்னால் நம்ப முடியவில்லை அவர்கள் வழிகாட்ட நான் நடந்தேன். மனதில் மகிழ்ச்சி மழையாக வந்து இறங்கிற்று.

முகம் 10

நேற்றுத் தொடக்கம் மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. பெரியமழை, எல்லா இடங்களிலும் ஒரே வெள்ளம். எங்கடை வீட்டிற்குள்ளும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடும்போலை இருக்கு. மஞ்சள் நிறத்திலை மன் கலந்து ஒரேஞ்பார்லி சோடா நிறத்திலை அள்ளிக்குடிக்கவேணும்போலை இருந்தது. சீ! எவ்வளவு அழுக்கெல்லாம் கலந்திருக்கும்? எனக்கு ஏதாவது செய்யவேணும் போலிருந்தது. இப்ப தண்ணியிலை ஒரு கப்பல் செய்து விட்டால் என்ன? என் எண்ணத்தைச் செயலாக்க வேணும். எங்கடை வீட்டிலை பேப்பர் கிடையாது ஓ! இப்ப நினைவு வருகுது. அக்காவிட்டை பெரிய கொப்பி இருக்கு. அதிலை கிழிப்பம். என் கண்கள் அக்காவின்றை கொப்பியைத் தேடின. வளையிலை கட்டித் தூக்கியிருக்கும் பாய்க் கட்டுக்கு மேலை கொப்பி கிடக்கு. சரி அக்கா இப்ப எங்கை நிக்கிறா? எங்கடை வீட்டைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லவேணும். எங்கடை சொந்த இடம் காங்கேசன்துறை எண்டுதான் அப்பா சொன்னார். எனக்கு ஆறு மாதமாக இருக்கும்போது இடம் பெயர்ந்து எல்லா இடமும் அலைஞ்சபோட்டு இப்ப எட்டு வருசத்துக்குப் பிறகு வந்து இறங்கினம். எங்கடை அப்பாவின்றை அண்ணையும் இஞ்சைதான் குடிசை கட்டியிருக்கிறார். அவரை நான் ‘வன்னிப் பெரியப்பா’ எண்டுதான் கூப்பிடுகிறேன். அவர் வன்னியிலை இருந்து வந்து இங்கே இருக்கிறார். அவருக்கு எட்டுப் பிள்ளைகள் 15பேர். எல்லாரும் சேர்ந்து விளையாடும்போது ஒரே சத்தமாகத்தான் இருக்கும். பக்கத்து வீட்டுக்காரர்! அவை பெரிய கல்வீட்டுக்காரர்! ஆனால் பிள்ளை குட்டி கிடையாது. வீட்டைச் சுத்திப் பெரியமதில். அதுக்கு மேலே தெரியும் குறோட்டன் செடி. பெரிய இரட்டைக் கேற். ஆனால் எப்பவும் பூட்டினபடிதான் கிடக்கும். இரண்டு கார் வைச்சிருக்கினம். அந்த வீட்டிலை இருக்கிற பொம்பிளைக்கு மொட்டைத்தலை. காஞ்சட்டைதான் போடுறவு. சொண்டெல்லாம் சிவப்புச்சாயம் பூசி இருக்கும். அண்டைக்கு ஒருநாள்.

நாங்கள் 15 பேரும் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தம். அப்ப மழையில்லாமல் எல்லாம் வறண்டு புழுதி பறந்துகொண்டிருந்தது. எங்கடை 30 கால்களும் புழுதி கிளப்ப விளையாட்டு முழுமுரமாக இருந்தது. செல்வாதான் கிளி. நடுக்கோட்டில் நின்று மறிச்சுக்கொண்டிருந்தான். அப்ப பக்கத்து வீட்டுத் “தேவாடியாள்” ஜயயோ நான்

இப்படிச் சொல்லக்கூடாதென்று அம்மா சொன்னவை. வாயைப் பொத்திக்கொண்டேன். கார் வந்து சரக் எண்டு நின்டுது. போய்ச்சுது! நான் அதை வாய் பார்த்துக்கொண்டிருக்க காய் எல்லாம் பழத்துக்குப் போட்டுது. எங்கடை பக்கத்துப் பூரணி பேசினா “வாய் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாயாடி! உன்னை இனி மறிக்கிறதுக்கு விடக்கூடாது”. நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. தலையைக் குனிஞ்சுகொண்டு காரைப் பார்த்தன். அவ இறங்கி வந்தா நான் வடிவாகப் பார்த்தேன். தலையெல்லாம் புழுதிநிறம். முகமெல்லாம் ஞோல்கலர்.... காற்சட்டையும், சட்டையும் காதிலை ஒரு பெரிய வளையம். மூக்கிலை ஒரு வெள்ளை மூக்குத்தி. கண்ணெல்லாம் ஏதோ பூசி இழுத்துக் கிடந்தது. காலிலை கறுப்புச் சப்பாத்து.... அவ எங்களிட்டை வாறா... இப்ப! என்ன செய்யிறது. 15பேரும் மெல்ல மெல்ல ஒண்டாக நின்டம். வரட்டும் பாப்பம்! நான் கிளியைப் போல சிலிப்பிக்கொண்டு நின்றேன். கிட்ட வராமல் கொஞ்சம் எட்டி நின்டு எங்களை வடிவாகப் பாத்தா! நானும் இப்ப என்னைப் பார்த்தன். கிழிஞ்சு சட்டை ஊசி குத்தவில்லை. பெரியப்பாவின்றை மகன்மார் 4 பேர் சேட்டுப் போடாமல் ஊத்தைக் காற்சட்டையும் வெறும் மேலுமாய் நிக்கினம். என்றை கடைசித் தங்கச்சி ஆரணி, ஐயோ ஐங்கி மட்டும் போட்டுக் கொண்டு ஒல்லிக்குச்சியாய் மூக்குச்சளி வழிய நிற்கிறான். மூதேசி.... மூக்கையெண்டாலும் துடைச்சுப்போட்டு நிக்கலாந்தானே. எனக்கு அவளிலை கோபந்தான் வந்தது. ஆனால் எல்லாற்றை தலையும் அவவின்றை தலையைப் போல புழுதி நிறமாய் அச்சொட்டாக இருந்தது. எங்கடை நிறம் எல்லாரும் கறுப்புத்தான். ஆரணி மட்டும் கொஞ்சம் மாநிறம்.

அவவின்றை முகத்தைப் பார்த்தன், எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும். இது அப்பா அடிக்கடி சொல்லுறது. நானும் நினைச்சன் சரிதான்! முகம் நெருப்புத்தனல் போலச் சிவப்பாக இருந்தது. அதிலை என்னையும் கொள்ளையும் போட்டால் வெடிக்கும்தானே! அம்மன் கோயில் குளிர்த்தியிலை பொங்கல் இறக்கின அடுப்புத் தண்ணுக்கை நான் உப்பைப் போட அது பட்டாடுவென்று வெடிக்க அம்மா என்னைப் பேசி அடிக்க வந்தது இப்ப நினைவுக்கு வந்தது. இப்ப அவ வாயைத் திறந்தா... பட்டினிப் பட்டாளங்கள் இனிமேல் இஞ்சை வந்து விளையாடக்கூடாது. எவ்வளவு காசு செலவழிச்சு மதிலுக்கு அழகாக வர்ணம் பூசவிச்சன். என்ன வேலை செய்திருக்கிறியன்! குரல் எனக்கு இடி முழக்கம் போலக் கேட்டது. தொடர்ந்து இங்கிலீசிலை பொரிஞ்சு

தள்ளினா. எங்களுக்கு ஒரு இழவும் விளங்கவில்லை. கல்லுரோட்டிலை மாட்டுவண்டில் போறது போலச் சத்தம் மட்டும்தான் கேட்டது. எங்கடை தம்பிக்கு அதைக்கேட்கச் சிரிப்புவர் அவன் களுக! எண்டு சிரிக்க 15பேரும் நாதஸ்வரகாரர் ஒத்து ஊதுவது போலத் தொடர்ந்து சிரிக்க ஓரே சிரிப்புத்தான். அவ கோபத்திலை ஒருமுறை கழன்டு பார்த்தா! எனக்கு விளங்கி விட்டுது. மனுசி தடி தேடுது! நல்ல காலம் மதில் கட்டினது. வேலியெண்டால் அம்மா புடுங்குவதுபோல சட்டென்று புடுங்கிப் பட்டென்று முதுகிலை இரண்டு வாரி வைக்கலாம். அவ இப்ப என்ன தேடுறா! கார்க் கதவைப் போய்த் திறந்தா. கதவு திறக்க உள்ளேயிருந்து ஒரு அழகான நாய்க்குட்டி தாவிப்பறந்து வந்தது. நல்ல சடைக்குட்டி. அது ஓடி வந்து தம்பியன்றை காலை நக்கிப்போட்டு அவனைப் பார்த்துக் குலைத்தது. அவன் குனிந்து அதைத் தடவினான். அந்த அம்மா பதறியபடி ஓடிவந்தா! ஜிம்மி! இஞ்சைவா! எண்டு கூப்பிட்டா. அது போகவில்லை. தன்றை நாய்ப் பாவையிலை ஏதோ சொல்லிச்சுது. அவ இங்கிலீசிலை ஏதோ பேச நாயும் திருப்பி ஏதோ பேச ஓரே வேடுக்கையாக இருந்தது. அவ நாயைப் பிடிக்க வர நாய் எங்கடை சூட்டத்துக்கை வந்து பதுங்கி ஒளிக்க கொஞ்ச நேரம் நல்ல கள்ளன் பொலீஸ் விளையாட்டாக இருந்தது. எனக்கு இப்ப அவவைப் பாக்கப் பாவமாய் இருந்தது. வெயிலிலை வேர்த்துக் களைத்துப் பூசின பூச்செல்லாம் கரையைப் பார்க்க ஓரே அலங்கோலமாய் இருந்தது. நான் நாயைக் கூப்பிட்டன.. “ஜிம்மி இஞ்சை ஓடி வாடி” அது எனக்குக் கிட்ட வந்து இரண்டு முன்னங்காலையும் தூக்கி வணக்கம் சொன்னது. நான் அசந்து போனன். குட்டியை அப்படியே தூக்கினன். பஞ்சபோல.... கண கணவென்று அணைத்துக் கொண்டேன். என்றை தங்கச்சியைத் தூக்கி வைத்திருப்பதுபோல இதமாக இருந்தது. அந்த அம்மாவிடம் குட்டியைக் கொடுத்தேன். அம்மா வாங்கிக் கொண்டு “தாங்ஸ்” எண்டு சொன்னா. நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே குரலில் ‘நன்றி’ எண்டு கத்தினம். அம்மா காரைநோக்கி நடந்துபோனா. அவவின்றை தோனுக்கு மேலாலை ஜிம்மி கால்களைத் தூக்கி நன்றி சொன்னது. தூரத்தே மழை இரைச்சல்கேட்டது. நாங்கள் ஜிம்மியைப் பார்த்துக் கையைக் காட்டினோம். மழைத் துளிகள் இப்போது படபடவென்று விழுத்தொடங்கின.

முகம் 11

வகுப்பிலே பாடம் நடந்துகொண்டிருந்தது. ரீச்சர் கரும்பலகையில் பூக்களின் பெயர்களை எழுதியிருந்தா. அவற்றின் நிறங்களின் பெயரை ஒவ்வொருவரும் கரும்பலகையில் எழுதவேண்டும். முதலில் மல்லிகை, அடுத்து கொன்றை அடுத்து செந்தாமரை அடுத்து என்னால் படிக்க முடியவில்லை. வகுப்பறையில் எல்லாரும் கரும்பலகையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க என் பார்வை மட்டும் வெளியே மேயத்தொடங்கியது. மாயரத்தில் இரண்டு சின்னக்குருவிகள் யாரையோ காத்துக் கொண்டிருந்தன. அதுகளின்றை சின்னக் கால்கள் மரக்கிளையில் அந்தரத்தில் நிற்பதுபோல இருந்தன. அடிக்கடி கால்களை மாற்றி மாற்றி வைத்தன. திடீரென்று ஒரு குருவி பறந்துவந்தது. குஞ்சுகள் இரண்டும் ஆரவாரமாகச் சிறகையடித்து வரவேற்புக்கூறின. நாங்கள் ரீச்சருக்கு காலையில் வணக்கம் சொல்வதுபோல தங்கடை மொழியிலை ஏதோ சொல்லிச்சினம். அது அம்மாக்குருவிதான். இப்ப எனக்கு குருவிகளைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. பெரிய குருவியின்றை வாயிலை ஒரு சின்னப்படியு. ஓ! குஞ்சுகளுக்கு அம்மா சாப்பாடு குடுக்கப்போறா. நான் நினைச்சது சரிதான். அம்மாக்குருவி தன் வாயிலிருந்த புழுவைத் தன் கால்களால் மிதித்தபடி வாயினால் அதைச் சிறிய துண்டாக்கிப் பக்குவமாகச் சின்னக்குருவியின் வாயிலே உண்டியது. சின்னக்குருவியும் சிறகடித்துக் கொண்டு சாப்பிட்டது. இரண்டு குருவிகளுக்கும் தாய்க்குருவி மாறி மாறி உணவுடியது. இந்தக் குருவிக் குஞ்சாக நான் பிறந்திருந்தால் என்னுடைய எண்ணம் ரீச்சரின் குரலால் குலைந்தது.

யசோதா! என்ன பராக்குப் பார்க்கிறாய்? இப்ப உன்றை முறை! வா எழும்பி வந்து பூவின் நிறத்தை எழுது. எனக்குக் கொஞ்சம் எரிச்சலாக இருந்தது. ரீச்சர் நல்லவதான். எண்டாலும் சொன்ன வேலையைச் செய்யாவிட்டால் முழங்காலிலை இருக்கச் சொல்லுவா. எல்லோரும் என்னையே பார்க்கிறார்கள். நான் மெல்ல எழும்பிக் கரும்பலகைக்குச் கிட்டப் போனேன். அதில் எழுதியிருந்த பூவின்றை பெயரை மெல்லமாக மனதுக்கை எழுத்துக்கூட்டி வாசித்தேன். பொன்னொச்சி... அப்பாடா வாசித்துவிட்டேன். சரி அது என்ன நிறம் எங்கடை வகுப்புக்கு வெளியே ஒருமுறை பார்வையைச் சுழல

விட்டேன். ரீச்சரின்றை குரல் என்னைத் திரும்ப வைத்தது. என்ன யசோதா! கெதியா எழுதுங்கோவன்! எனக்கு ரீச்சரிட்டை சொல்ல வெக்கமாயிருந்தது. தலையைச் சொறியத் தொடங்கினேன். ரீச்சருக்கு என்றை நிலைமை சட்டென்று விளங்கிவிட்டது. பூவின்றை பெயரிலை நிறமும் இருக்கு... எனக்கு உதவி செய்தா. உடனை என்றை முளையிலை பளிச்சென்று பூவின்றை நிறம் தெரிந்தது. கரும்பலகையிலை ‘பொன்னிறம்’ என்று நான் எழுதி முடிக்கவும் மணியடித்தது. எல்லோரும் புத்தக மூட்டையைத் தோளிலை மாட்டிக் கொண்டு வெளியாலை ஓடிச்சினம். நான் அவசரப்படவில்லை. என்றை பார்வையைக் குருவிகளை நோக்கித் திருப்பினேன். ஜயோ அதுகளைக் காணவில்லை. எனக்கு மனதுக்கை ஏதோ செய்தது. ரீச்சர் எனக்குக்கிட்ட வந்தா. “என்ன யசோதா குருவிகளைத் தேடுகிறாயா அதுகள் அம்மாக் குருவியோடை பறந்து போட்டுதுகள்!” எனக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. ரீச்சர் படிப்பிக்கிற நேரத்திலை என்னைப் போலை குருவிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறா.

ரீச்சர் வகுப்பறைவிட்டு வெளியேவந்து மரத்தடியிலை இருந்த மரக்குறியிலை இருந்தா. நானும் பின்னாலை வந்து அவவுக்கு முன்னாலை நின்றேன். அவவின்றை முகத்திலை ஒரு வாட்டம். ஏன் எங்கடை ரீச்சர் எப்பவும் சந்தோஷமாக இருப்பா நல்ல சுறுக்குப்பு. தமிழ்ப் பாடம் படிப்பிப்பதில் கெட்டிக்காரி. அவ சீலை கட்டி ஒந்றைப் பின்னல் போட்டு புத்தகத்தைக் கையிலை எடுத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தால் எல்லோரும் அவவையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பினம். நானும் அப்படித்தான். அவவின்றை குரல் தேன் போலை இருக்கும். ஆனால் அவவின்றை பெயர்தான் எனக்கு விருப்பமில்லை. நிரோவினி! என்ன பெயர் இது? தமிழ்ப் பெயர் ஒண்டு வைச்சிருக்கலாம்தானே! ‘யசோதா’ என்ன கடும் யோசனை? இதிலை வந்து இரு! எனக்குக் கொஞ்சம் வெக்கமாயிருந்தது. எண்டாலும் ரீச்சருக்குப் பக்கத்திலை இருக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடலாமா? அவவுக்குப் பக்கத்திலை போய் ஒதுக்கமாக இருந்தேன். ரீச்சர் என்றை கையைப் பற்றிக் கொண்டா. அவவின்றை மனத்திலை இருந்த சோகம் கையிலை தெரிஞ்சுது. அது குளிராக இருந்தது. “யசோதா ! உனக்கு குருவியைப் பார்க்கிறது. நல்ல விருப்பமா?” ரீச்சரின்றை கேள்வியை அவவிடமே திருப்பிக் கேட்கவேணும் போலை இருந்தது. நானும்

கேட்டுவிட்டேன்! ரீச்சரின்றை முகம் இருண்டது. என்னை அவ நேரே பார்த்தா. அவவின்றை கண்களில் நீர் முடியது. எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. ரீச்சரின் கைப்பிடி இறுகியது. “எனக்கும் நல்ல விருப்பம்தான் யசோதா! நான் சின்ன வயதிலே என்றை அம்மாவைத் துலைத்துவிட்டேன். அவ ஒரு நாளைக்குத் திரும்பி வருவா என்டு நம்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்!” ரீச்சரின்றை கண்களின்றை நீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ரீச்சரின்றை சோகம் எனக்கு நன்றாக விளங்கியது. நானும் என்றை அம்மாவை இடம் பெயர்ந்துபோனபோது சாவகச்சேரியிலை துலைத்துப்போட்டன். அண்டைக்கு இரவிருவாக நடந்தபோது அம்மாவைக் கைவிட்டேன். அம்மாவின்றை கையைப் பிடிச்சுக்கொண்டு நடந்தபோது இடையிலை யசோதா பாம்பு! பாம்பு! என்டு கத்தச் சனமெல்லாம் நெரிபட்டு ஓட, என் கைப் பிடியும் இளகி அம்மாவின்றை கையைவிட்டு விட்டேன். நான் ஓடிய ஓட்டத்தில் சறுக்கி விழ பிறகு அம்மாவைக் காணவில்லை. விடிய அழுதுகொண்ட என்னை, இப்ப என்னை வளர்க்கிற அம்மாதான் அணைச்சுக்கூட்டி வந்தா. அவவின்றை அன்பிலை நான் எட்டு வருடமாக வளர்ந்துவிட்டேன். என்றை வளர்ப்பு அம்மாவுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையாம். என்னைக் கடவுள் தந்த பிள்ளை என்டு சொல்லி அன்போடு வளர்க்கிறா. என்றாலும் என்றை அடி மனதில் என்னுடைய பெற்ற தாயைப் பார்க்கவேணும் எண்ட ஆவலை மறைச்ச வைச்சிருக்கிறன். தேர்த்திருவிழா என்டு போனால் என்றை அம்மாவின்றை முகத்தைத் தேடுவேன். வளர்ப்பு அம்மாவுக்கு என்றை ஆவல் தெரியாது. ஆணால் இண்டைக்கு ரீச்சர் என்றை நடவடிக்கைகளைப் பார்த்ததுபோல என்றை வளர்ப்பு அம்மாவும் என்னைக் கவனிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாவோ?

ரீச்சர் கண்கைளைத் துடைச்சுக்கொண்டு சொன்னா ‘யசோதா! உனக்கு ஒரு நல்ல அம்மா கிடைச்சிருக்கா, எனக்கும் அப்பிடி ஒரு அம்மா கிடைப்பா என்டு நம்பியிருக்கிறேன்.’ ரீச்சர் எங்கடை அம்மாமார் இந்தத் தாய்க் குருவியைப் போல ஒரு நாளைக்குப் பறந்து எங்களிட்டைக் கட்டாயம் வருவினம்! என்றை வாய் சொல்லியது. மேலே மரக்கொப்பில் குருவிகளின் ஆரவாரம் கேட்டது. ஓ! இப்போ நாலுபேர் அப்பாக் குருவியும் சேர்ந்து வந்திருக்கு. நானும் ரீச்சரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். குருவிகள் தங்கடை மொழியில்

பேசிக்கொண்டிருந்தன. ரீசர் சொன்னா ‘யசோதா! இதுகளுக்கும் தமிழ் சொல்லிக் குடுப்பமா? நான் தலையை ஆட்டினேன். ரீசர் மெல்லப் பாடனா குரல் தேனாகக் காதில் விழுந்தது.

காக்கைக் சிறகினிலே நந்தலாலா உன்றன், கரிய நிறம் தோன்றுதடா நந்தலாலா ..... அதுகேட்டு குருவிகள் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு எங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கின.

முகம் 12

நேற்றைக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். இன்றைக்கு எனது மனம் அமைதியாக இருக்கிறது. நாளைக்கு நான் என்ன செய்யவேணும் என்று எனக்குத் தெளிவாகத்தெரியுது. இதுக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு. எனக்குப் பத்து வயது. ஆனால் என்றை தோற்றுத்தைப் பார்த்தால் ஒரு ஜந்து வயதுகூடச் சொல்லலாம். எனக்குக் கைகால் எல்லாமே நீளம். வீட்டிலை ஏதாவது பொருளை எட்டி எடுக்க வேணுமென்டால் என்றை உதவிதான் எல்லாருக்கும் தேவை. ‘நெட்டைப்பனை’ என்டு அக்கா எனக்குப் பட்டம் வைச்சிருக்கிறாள். நானும் அவனுக்கு ‘கட்டைப்புட்டு’ என்டு ஒரு பெயர் மனதுக்கை வைச்சிருக்கிறன். ஆனால் வெளியிலை சொல்லப் பயம்! அக்காவுக்குத் தேவி என்டு பெயர். A/L படிக்கிறாள். நல்ல கெட்டிக்காரி. பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்தால் வீட்டிலை நிக்கமாட்டாள். ரியூசன் என்டு ஒடுவாள். அப்பா அவளைச் சைக்கிளிலைதான் முதலில் கொண்டுபோய் விடுகிறவர். அது அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அப்பா அவனுக்கு ஒரு சின்னச் சைக்கிள் வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறார். விடியற்காலை 6 மணிக்கு ரியூசன் வகுப்புக்குப் போவாள். அவளின்றை வகுப்புச் சிநேக்திமார் கேற்றுக்கை வந்து பெல்லை அடிப்பினம். ‘தேவி கெதியா வாரும்பா’ என்டு குரல் வைப்பினம். எனக்கு அவையளைப்பார்க்க மார்கழிப் பண்டாரங்கள் போல இருக்கும். எங்கடை அம்மன் கோயிலிலை பிரசங்கம் செய்யிறவர் சொன்னது நினைவிலை இருக்கு. வீடு வீடாகப் போய்த் தோழிமாரை எழுப்பும் வழக்கம் முந்தி இருந்ததாம். எல்லோரும் தெருவிலை சேர்ந்து பாடிக்கொண்டுபோய் குளத்திலை நீராடிக் கோயிலுக்குப் போய் கும்பிடுவார்களாம். ஆனால் இந்தக் காலத்திலை ரியூசனுக்குச் சைக்கிளிலை ஞோட்டை அடைச்சுக் கொண்டு போறது நவீன திருவெம்பாவை என்டு சொன்னார். அதைக் கேட்டுவந்து அக்காவிட்டைச் சொன்னனான். “உந்த வெள்ளை வேட்டிக்காரருக்கு வேறை வேலை இல்லையாக்கும்”. அதைக்கேட்டு எனக்குக் கோபம் வந்தது. பெரியவர்களைக் கிண்டல் செய்கிறாளோ என்டு நினைச்சன். கடவுள் எப்படியும் காட்டுவார் என்டு எனக்குத் தெரியும்.

எனக்குப் படிப்பு எண்டால் விருப்பமில்லை. சின்னவயதிலை அடிக்கடி வருத்தம் வந்ததாலை ஒழுங்காப் படிக்க முடியவில்லை. அம்மாவுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. ஆனால் வீட்டுவேலை எல்லாம் ஒழுங்கா நீற்றாச் செய்வாள். எங்கடை குசினியை நீங்கள் வந்து ஒருக்காப் பார்க்க வேணும். அது அது அந்தந்த இடத்திலை இருக்கும். அக்கா அடிக்கடி சொல்லுவாள். “அம்மா பொருட்காட்சி வைச்சிருக்கிறா”. எனக்கு அம்மாவின்றை ஒழுங்கு நல்லாப் பிடிக்கும். அவள் முற்றத்தைக் கூட்டும்போது பார்த்துக் கொண்டே இருப்பேன். பழைய காலத்து குனிஞ்சு கூட்டுற விளக்குமாத்தை அவள் தென்னோலை போலப் பற்றன் போட்டுக் கூட்டுவாள். நானும் அம்மாவைப்போல கூட்டப் பழகிவிட்டன். சமையல் பாத்திரங்களையெல்லாம் பளிச்செண்டு மினுக்கிக் கழுவி ஒழுங்காக்கிவிட்டு வைப்பாள். அம்மா புத்தகம் படிக்கத் தெரியாதவள். எண்டாலும் செய்யும் வேலையிலை ஒரு நேர்த்தியைப் படிச்சு வைத்திருக்கிறாள். ஒரு நாள் அம்மாவைக் கேட்டன். “அம்மா! உங்களுக்கு யார் இந்த வேலையைப் பழக்கிவிட்டது”. அவள் சொன்ன பதில் இதுதான். ‘எல்லாம் கண் கண்டால் கை செய்யும்’ என்றை அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. அதுதான் நான் படிச்ச படிப்பு. அம்மா சொன்னது என்றை மனதிலை பசுமையாக இப்பவும் இருக்கு, ஆனால் அம்மா!

அண்ணெட்கு ஒரு நாள் நடுச்சாமம் எங்கடை ஆடு கத்திச்சுது. நான் கண்ணே முழிச்சன். பக்கத்திலை படுத்திருந்த அம்மாவும் எழும்பி தணிச்சு வைச்சிருந்த அரிக்கன் லாம்பை எடுத்துக் கொண்டு போனா. நானும் பின்னாலை போனன். ஆட்டுக் கொட்டிலுக்கை எங்கடை பெரிய மறி ஆடு கீழே படுத்துக் கொண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தது. அப்பா வீட்டிலை இல்லை. வெளிநாட்டிலை இருக்கிற எங்கடை சித்தப்பா வாற்தெண்டு அவரைக் கூட்டப் போயிட்டார். இரண்டு நாளைக்கு முன்னா் பஸ்சிலை கொழும்புக்குப் போனார். எனக்கும் கூடப்போக விருப்பந்தான். ஆனால் அப்பா போய்வரவே காகசமட்டு எண்டு கதைச்சது என்றை காதிலை விழுந்தது. அதோடை என்றை ஆசையை அடக்கிப் போட்டன். ஆனால் அக்கா ரியூசன் காகச் 300 ரூபா வேணுமென்டு அடம்பிடிக்க அப்பா காசைக்

கொடுத்துவிட்டார். அம்மா படிக்காவிட்டாலும் நல்ல முளைசாலி. தன்றை காதுத்தோடு இரண்டையும் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அடைவு வைச்சுக் காச 500 ரூபா கொண்டுவந்து அப்பாவிட்டைக் குடுத்தாள். அப்பா அம்மாவை அப்ப கடவுளைப் பார்க்கிறதைப் போலப் பார்த்தார். எனக்கு அம்மா அப்ப ஒரு பெரிய பாடத்தைப் படிப்பிச்சுவிட்டாள். ‘ஆபத்துக்கு உதவி செய்ய வேணும். அதுதான் உண்மையான அந்து.’ பெரியவரின்றை பிரசங்கத்தை நான் இப்போது நல்லா விளங்கிக் கொண்டன். ஆடு பெரிதாக அம்மா.... எண்டு கத்தவே என்றை நினைவு கலைஞ்சுபோச்சு... இரண்டு குட்டிகள் அம்மா சளிசுற்றிய குட்டிகளைப் பக்குவமாக, சளியை வழிச்சுப் போட்டுச் சாக்கிலை கிடத்தினாள். தாய் ஆடு குட்டிகளை நக்கியது. அம்மா ஏதோ முன்னுமணுத்தாள். “இளங்கொடியைப் போடப்பண்ணடி தாயே!” எனக்கு மெல்லக் கேட்டது. அம்மா அதை உடனே எடுத்து ஆட்டுக்கொட்டிலில் வளையிலை கிடந்த கிழிந்த சாக்கிலை வைச்சுக் கட்டினாள். அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். அது ஒரு பெரிய டாக்குத்தற்ற முகம்போல பொலிவாக இருந்தது. அம்மா அரிக்கன் ஸாம்பை விட்டிட்டு எழும்பிப் போனாள். நான் எழும்பி நடக்க முயற்சி செய்யும் ஆட்டுக் குட்டிகளை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். குட்டி இரண்டும் எழும்பி மெல்ல நடந்து தாய்ட்டைப் பால் குடிக்க முயற்சி செய்தினம். அவையின்றை முயற்சியைப் பார்க்க எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஒருதரும் சொல்லிக் குடுக்காமல் தங்கடை தேவையை நிறைவேற்றும் இயல்பான அறிவை நான் உணர்ந்துகொண்டன்.

போன அம்மாவின்றை ஞாபகம் இப்பதான் வந்தது. வெளியாலை ஒரே இருட்டு மயமாகவும் இருந்தது. அரிக்கன் ஸாம்பை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டிலைவிட்டு வெளியிலை வந்தன். வீட்டுக்கும் ஆட்டுக் கொட்டிலுக்கும் இடையிலை ஒரு 150 அடி தூரம் வரும். கொஞ்சத் தூரம் நடந்து வந்தேன். பயத்திலை நிலத்தைப் பார்த்தன். அம்மாவின்றை சிவப்புச் சேலை! கால் தெரிந்தது. அம்மா விழுந்து கிடந்தாள். மூச்சுப் பேச்சில்லை. அம்மா! அம்மா! நான் கத்திக் கூப்பிட்டன். ஒரு பதிலும் இல்லை. விளக்கைப் பிடிச்சு முகத்தைப் பார்த்தன். வாயெல்லாம் நுரை. முகம் நீலமாக இருந்தது. நான் அக்காவைக் கூப்பிட்டேன். அவள் எழும்பி ஓடி வந்தாள். அம்மா! அம்மா! எங்கடை குரல் அயல்ட்டையை எழுப்ப எல்லோரும் விளக்கோடு வந்தனர். அம்மாவின்றை கையைப் பிடிச்சுப் போட்டு

ஒருத்தர் சொன்னார். 'விஷம் தீண்டிப் போட்டுது! உயிர்போயிட்டுது!' நான் விறைத்துப் போனன். எல்லாம் திழெரன்று நடந்து முடிந்துவிட்டது. இப்ப அம்மா நடு வீட்டுக்கை கிடக்கிறாள். காதிலை தோடில்லை. அப்பா வரும்வரை எல்லோரும் காத்திருக்கினம். எனக்கு வாய்விட்டு அழவேணும்போலை இருந்தது. ஆட்டுக் கொட்டிலுக்கை போனன். இரண்டு குட்டிகளும் என்றை காலுக்கை வந்தன. அதுகளை அணைச்சுப் பிடிச்சன். நேற்றிரவு அம்மாவின் அணைத்த கைகள் நினைவில்வர கண்ணில் நீர் பெருகிற்று. வாய்விட்டும் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

முகம் 13

திடீரெனக் கேட்ட வெடிச் சத்தம் எனது தூக்கத்தைக் குழப்பிவிட வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழும்பினேன். இன்னமும் விடியவில்லை. ஆனால் எங்கள் வீட்டிலே பகல்போல வெளிச்சமாக இருந்தது. அம்மா எல்லாவற்றையும் போட்டுவிட்டிருந்தாள். நான் மெல்லக் கட்டிலை விட்டு இறங்கினேன். கீழே கம்பளத்தில் படுத்திருந்த சின்னக்கிளியும் எழும்பிவிட்டாள். அவனுடைய முகத்திலே ஒரு ஆச்சரியம் படர்ந்தது. தொடர்ந்து சீனவெடிச் சத்தம் பட! படவென்று கேட்டது. சின்னக்கிளி ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டாள். நான் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டேன். அவனுடைய உடல் பதறிக்கொண்டிருந்தது. இப்படித்தான் ஒருநாள்.....

அன்றைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியான நேரம். அம்மாவும் நானும் சாப்பிட்டுவிட்டு T.V. பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். ஏதோ படம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அம்மா எதையோ கொறித்துக்கொண்டு படத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்றை அம்மா அவள் ஒரு வித்தியாசமான பிறவி. அப்பா வெளிநாட்டில் வேலை செய்கிறார். இப்ப பத்து வருஷம். நான் பிறந்த மூன்றாம் மாதம் போனவராம். இன்னும் வரவில்லை. எனக்கு அவரைப் படத்திலை பார்த்துத்தான் தெரியும். பெரிய மீசை! பார்க்கப் பயமாக இருக்கு. என்றை அப்பாவைப்போல வேறை ஒருவரும் மீசை வைக்கவில்லை. நல்ல வெள்ளை! என்னைப்போல. அம்மா பொதுநிறம். கொஞ்சம் குண்டுதான். பெரிய வடிவெண்டு நான் சொல்லமாட்டன். ஆனால் அவள் சீலை கட்டினால் அழகாயிருக்கும். ஆனால் அம்மாவுக்குச் சீலை கட்ட அவ்வளவு விருப்பமில்லை. எங்கடை அப்பம்மாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் நெடுக சீலை கட்டுறது பற்றித் தர்க்கம் வரும். அப்பம்மா அப்பாவோடை போனிலை கதைக்கும்போது சீலைச் சண்டை பற்றிச் சொல்லுவாள். “உன்றை மனிசி ஆட்டக்காரிபோல அரைப்பாவாடையிலை சைக்கிளிலை தீரியிறாள்டா!”. அப்பா என்ன சொல்லுவாரோ தெரியாது. அப்பம்மா போனைப் பட்டென்று வைப்பாள். அம்மாவை எரிப்பதுபோல ஒரு

பார்வை பார்த்துவிட்டுச் சாமியறைக்கையோய்க் கதவைச் சாத்திவிடுவாள். எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும். அம்மா சீலை கட்டுறதுதான் எனக்கும் விருப்பம். சரி இப்ப அதை விடுவும்.

அம்மா படம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நான் மெல்ல நழுவி வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தேன். எங்கடை வீட்டை வெளியிலை நின்டு பார்த்தன் மாடி வீடு! பெரியவீடு. போன வருஷந்தான் கட்டி முடித்துக் குடி வந்தோம். அப்பாவின்றை வெளிநாட்டு உழைப்பை எல்லாம் விழுங்கிவிட்டு வீடு எழும்பி நிக்குது. கேற்வரை குரோட்டன் நட்டிருக்கு. அதுதான் வடிவெண்டு அம்மா சொன்னாள். எனக்கு மல்லிகைப் பந்தல்போட விருப்பம். அது வீட்டின்றை வடிவைக் கெடுக்கும் எண்டு அம்மா சொல்லிப்போட்டாள். எல்லாம் அவள் தான் நினைச்சபடிதான் செய்தாள். அவளை மாத்த ஏலாது. கேற்றுடியிலை யாரோ வந்து நிக்கினம். நான் கிட்டப்போய் பாத்தன். ஒரு சின்னப்பிள்ளை சேர்ந்துபோய் கண்கள் முடியபடி வெளியாலை விழுந்து கிடக்குது. ஜயோ! பாவும்! நான் கேற்றைத் திறந்து வெளியே போய்ப் பார்க்க எண்டு கேற்றைத் தள்ளினன். அது உள்ளாலை பூட்டிக் கிடக்கு. ஓ! அம்மா T.V.யில் படம் போனால் கேற்றைப் பூட்டி விடுவது நினைவுக்கு வந்தது. நான் திரும்பி வீட்டுக்கை போனன். கேற் திறப்பு கலண்டருக்கு மேலை கொழுவிக் கிடந்தது. அம்மா T.V. யில் படத்தில் ஒன்றிப்போயிருந்தாள். அவளைக் குழப்ப முடியாது. பேச்கத்தான் கிடைக்கும். நான் தும்புத் தடியாலை தட்டித் திறப்பை விழுத்தினன். அது டக் எண்டு விழுந்தது. அம்மா திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. நல்ல காலம் நான் கையிலை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பத் தும்புத்தடி தடுக்கிவிட நான் விழுந்துவிட்டேன். கீழே அப்பா அனுப்பிய கம்பளம் விரிசுக்கிடந்தபடியால் சத்தம் கேட்கவில்லை. எனக்கும் நோவில்லை. பூனை போலை வெளியே வந்து ஓடிப்போய் பூட்டைத் திறந்தேன். அந்தச் சின்னப்பிள்ளை கண்ணைத் திறந்து என்னைப் பாத்தது. எனக்கு விளங்கிவிட்டுது. அந்தப் பிள்ளைக்கு நல்லபசி. எனக்கு ‘அந்தப் பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு குடுக்க வேணும்’ எண்டு விருப்பமாயிருந்தது. அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் பிள்ளையை எங்கடை கிச்சினுக்கை கூட்டிக்கொண்டு போகலாம். எங்களுக்குச் சமைக்க வாற் அம்மா வந்து போகவெண்டு ஒரு கதவு வெளியாலை இருக்கு. அதாலை போகலாம். ஆனா அது இப்ப உள்ளாலை பூட்டிக்கிடக்கு.

அம்மாவைக் கடந்து போய்த்தான் அதைத் திறக்க வேணும். பிள்ளையின்றை கையைப் பிடிச்ச எழுப்பினன். கையெல்லாம் குளிருது. மெல்ல நடத்திப் பின் கதவாடியிலை இருத்திவிட்டன். ஓடிவந்து மறங்காமல் கேற்றைப் பூட்டிவிட்டன். திறப்பைச் சட்டைப் பொக்கற்றுக்கை போட்டிட்டு மெல்ல நடந்து வீட்டுக்கை வந்தன். கலண்டருக்குக் கீழை கேற்றுத் திறப்பை நிலத்திலை வைச்சன். T.V. யிலை மன்மதராசா .... பாட்டுப்போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாட்டு அம்மாவுக்கு நல்ல விருப்பம். நல்ல காலம் இப்ப நான் வெளிக்கதவைத் திறக்கலாம். நான் போய்க் கதவைத் திறுந்தன். பிள்ளையைப் பார்த்தன் கண்மூடிக் கிடந்தது.... ஓடிப்போய் தண்ணி கொண்டு வந்து முகத்திலை தெளிக்க அவள் கண்ணத் திறுந்தாள். தண்ணியைக் குடிக்கக் கொடுத்தன். மடமடவெண்டு குடிச்சாள். குடிச்சுப்போட்டு நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப்பார்வை.... இன்னும் என்றை கண்ணுக்கை நிக்குது. மேசையிலை சாப்பாடெல்லாம் கிடக்குது. சோறு கறியெல்லாம் ஒரு தட்டிலை எடுத்துப்போட்டு அந்தப் பிள்ளையின்றை கையிலை குடுத்தன். அவள் அதை வாங்கி மள மளவென்று சாப்பிட்டாள். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் ஒன்றையும் மிச்சம் விடவில்லை. எனக்குப் பிடிக்காத கறியெல்லாம் போட்டுக்குடுத்தன். அது சாப்பிட்டு முடிச்சிட்டுது. பாவும் நல்ல பசி...! “இன்னும் வேணுமா” எண்டு நான் கேட்க அது தலையை மட்டும் ஆட்டிச்சுது. என்ன பிள்ளையிது எனக்கு வாயைத் திறுந்து நன்றி எண்டு சொல்லமாட்டுதோ! குடிக்கத் தண்ணீர் குடுத்தன். இப்ப அந்தப் பிள்ளையின்றை முகத்திலை செந்தளிப்பு வந்துவிட்டது. நான் ஏதோ அரவும் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தன்! அப்பம்மா நிக்கிறா! இப்ப என்ன செய்யிறது. எதுக்கும் அப்பம்மாட்டை எல்லாத்தையும் சொல்லிறது நல்லது. நான் நடந்ததைச் சொன்னன். அப்பம்மா ஒண்டும் பேசல்லை. பிள்ளைக்குக் கிட்ட வந்தா. மேனை உன்றை பேரென்ன? எங்கையிருக்கிறனி? அவ கேட்க அந்தப் பிள்ளை கதைக்கவில்லை. கையாலைதான் சைகை காட்டி மறுமொழி சொல்ல எனக்கு ஒண்டும் விளங்கவில்லை. அப்பம்மாவைப் பார்த்தன். அவவுடைய கண்ணிலை கண்ணீர்... பிள்ளையை ஆதரவுடன் அணைத்துக் கொண்டு அவள் சொன்னாள்: “பிள்ளை நீ இங்கை என்னோடை இருக்கலாம். நான் உன்னை அப்பா அம்மா இல்லாத குறை தீர் வளர்க்கிறன்.” எனக்கு ஒரு கேள்வி மனதிலை எழுந்தது. “அப்பம்மா! அம்மாட்டைக் கேக்க

வேண்டாமே?” நான் கேட்டுவிட்டேன். “அவள் என்னத்தைச் சொல்லுறது. இது என்றை காணியும் வீடும். நான் என்றை விருப்பப்படி உன்னையும் இவளையும் நல்லபடி வளர்க்கப்போறனடி.” ‘அப்பம்மா நீங்கள் நல்லவா’. எனக்கு இப்ப சுத்தமான தமிழ்தான் வந்தது. அப்பம்மா இந்தப் பிள்ளைக்கு என்ன பெயரென்டு கேளுங்கோவன்! அவனுக்குச் ‘சின்னக்கிளி’ என்டு நான் பேர் வைச்சிட்டன். எனக்கும் அந்தப் பெயர் பிடிச்சிட்டுது.

முகம் 14

எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. இன்றைக்கு எங்கள் பாடசாலையில் கலைவிழா. எல்லா மாணவர்களும் வழவான உடுப்புப்போட்டு ஒடியாடித் திரியினம். இன்னும் கொஞ்சநேரத்திலை விழா தொடங்கப்போகுது. என்னோடை படிக்கிற பிள்ளையின்றை அம்மாமாரும் வந்திருக்கினம். எல்லாரும் மகிழ்ச்சியாக மண்டபத்துக்குள்ளை அவசரமாகப் போய் இருக்கினம். என்றை அக்காவும் நீள்ப்பாவாடை போட்டு ஒற்றைப் பின்னவில் சடை நாகம் வைச்சு குஞ்சம்கட்டி நிற்கிறான். அவள் இன்டைக்குப் பண்ணிசை பாடப்போகிறாள். அவளுக்கு நல்லகுரல். இனிமையாகப் பாடுவாள். பாடசாலையிலை எந்த விழாவெண்டாலும் அவள்தான் பாடுவாள். எல்லோரும் சொக்கிப்போய் நிப்பினம். எனக்கும் நல்லாப் பாடத்தெரியும். ஆனால் நான் சின்னப்பிள்ளை என்னுடைய என்னை ஒரு நாளும் பாட விடுற்றில்லை. எங்கடை சமயபாடம் படிப்பிக்கிற ரீசர் சொன்னவ. திருநானசம்பந்தர் மூண்டு வயதிலை தேவாரம் பாடினவராம். நானும் அவரைப் போலப் பாடுறன் என்னுடைய என்னைப் பாராட்டுவா. வகுப்பிலை நான்தான் நல்லாப்பாடுவேன். அதாலை என்னிலை எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் ஏரிச்சல். ஆன வெளியால் காட்டமாட்டினம். எனக்கு அவயின்றை முகத்தைப் பார்க்க விளங்கும். என்ன இன்னும் அப்பாவைக் காண்யில்லை? அப்பா! அவரை நினைச்சால் எனக்கு கவலைவரும். நான் பிறந்து ஆழாம் நாள் என்றை அம்மா காயாகவாதம் வந்து செத்துப் போனாளாம். என்னை என்றை அப்பப்பாதான் வளர்த்து விட்டவராம். அப்பப்பாவை நினைச்சால்.

எங்கடை வீட்டிலை அப்பப்பாதான் சமையல். என்றை அப்பாவுக்கு ஆஸ்பத்திரியிலை இரவு வேலை. பின்னேரம் 4 மணிக்கு வெளிக்கிட்டால் அடுத்த நாள் காலை 8 மணிக்குத்தான் வீட்டை வருவார். வந்தவுடனை படுத்து நித்திரை கொள்ளுவார். அப்பப்பாதான் எங்களுக்கு குளிக்கவார்த்து சாப்பாடு தருவார். எங்கடை வீட்டுக்கை வேப்பமரத்தடியிலை ஒரு சின்ன வைரவர் கோயில். ஒரு ஒலைக் கொட்டில். நிலம் சாணத்தால் மெழுகியிருக்கும். எனக்கு அப்பப்பா

அந்தக் கோவிலைக் கூட்டி மெழுகி விளக்குவைச்சுக் கும்பிடும்போது பார்த்தால் தேகம் புல்ஸிக்கும். அப்பப்பாவும் நல்லாத் தேவாரம் பாடுவோர். அதைக்கேட்டு நானும் அக்காவும் பாடிப்பழகினோம். கோயிலுக்குச் சிலவேளை பொங்கல் மடையும் செய்வார். எங்கடை வீட்டு வாசலில் மாமரமும் பலாமரமும் நிக்குது. இரண்டும் நல்லாக காய்க்கும். கோயிலைச் சுற்றிப் பொன்னொச்சியும், செவ்வரத்தையும், மல்லிகையும், துளசியும் நிறைய நட்டு வைச்சிருக்கிறார். எங்கடை கிணத்துக்கு துலா போட்டிருக்கு. அப்பப்பா ஒலைப்பட்டையைக் கயிழ்நில் கட்டி தண்ணீரை இறைக்க நானும் அக்காவும் பாத்தி மாறுவோம். வாய்க்கால் தண்ணியிலை காகங்களெல்லாம் வந்து செட்டையடிச்சுக் கொண்டு குளிக்கும். தென்னையும், வாழையும், கழுகும் எண்டு எல்லாத்துக்கும் தண்ணீரகட்டி முடிய இருண்டுவிடும். அப்பப்பாவுக்கு களைப்பே இல்லை. எல்லோரும் முகம், கால் கழுவிப்போட்டு பூக்கள் பறித்துக் கொண்டு வைரவருக்குச் சாத்துவோம். அப்பப்பா தேவாரம் படிப்பார். நாங்கள் சேர்ந்து பாடுவோம். அதுக்குப் பிறகு எங்கஞுக்குப் பாடம் சொல்லித்தருவார்.

ஒருநாள்..... அப்பப்பாவிடம் நான் கேட்டேன். அப்பப்பா எங்கடை அப்பம்மா எங்கை? அவர் ஒருகணம் திகைச்சுப்போனார். அவர் முகத்தில் வேதனை படர்ந்தது. “கமலம்! இஞ்சை வா குஞ்சு!” எண்டு என்னைத் தனக்குப் பக்கத்திலை இருத்தினார். “சிவகாமி! நீயும் வா மேனை!” எண்டு அக்காவையும் கூப்பிட்டு மற்றுப் பக்கத்திலை இருத்தினார். எங்கடை கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். அவருடைய கையை இறுக்கிப் பிடித்தோம். அவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.....” எனக்கு மேனை இப்ப 70 வயதாப்போச்சு. 30 வரியத்துக்கு முந்தி நான் சரியான குளப்படிகாரன். உங்கடை அப்பம்மாவைப் படாதபாடுபட வச்சன். அவள் பொறுமையாக இருந்தாள். உங்கடை அப்பா பிறந்தபோது நான் விடுகாவாலிபோல ஊரிலை திரிஞ்சன். வீட்டை வாறுதே இல்லை. அவள் கஷ்டப்பட்டு மூண்டு பிள்ளைகளையும் வளர்த்தாள். உங்கடை மாமிமார் இரண்டு பேரும் உங்களைப் போலச் சின்னனிலை நல்ல உதவி செய்தினம். ஆனால் ஒருநாள்..... நான் நல்லாக்குடிச்சுப் போட்டு வந்தன். அவளிட்டை என்னகறி எண்டு கேட்டன். அவள் பயத்தங்காயும், கீரையும் எண்டு சொன்னாள். எனக்கு அண்டைக்குக் கோழிக்கறி சாப்பிட வேணும் போல இருந்தது.

கறிச்சட்டியைத் தூக்கியெறியப் போனேன். அவள் குறுக்கைவந்து நின்டு “ஜயோ! இன்னும் பிள்ளையள் சாப்பிடவில்லை!” என்டு கத்தினாள். நான் கோபத்திலை என்ன செய்யிறங்கென்டு யோசியாமல் அவளைப் பிடிச்சுத் தள்ளிவிட்டன்! அவள் விழ அவளின்றை தலை அம்மியில் அடிபட்டுது. மண்டை நொருங்க அப்படியே அசையாமல் கிடந்தாள். ஒரே! இரத்தம்! அவ்வளவுதான்!..... அப்பப்பா விக்கி விக்கியழுதார். அவற்றை வெள்ளைத் தாடியாலை கண்ணீர் ஒடி வந்து குடாக என கைகளில் துளித்துளியாய் விழுந்தது. நாங்களும் அழுதோம்! திரும்பிப் பார்த்தன். அப்பா கண்ணில் நீவழிய நின்றார். “அப்பா! இப்ப அழுது என்ன செய்யிறது? உங்கடை அம்மாவை நினைச்சால் பாவும்தான். இப்ப இவ்வளவு பக்திமானாய் இருக்கிற அப்பப்பா ஒரு கொலைகாரனா? சீ அப்படி நினைக்கக்கூடாது!” என்றை நினைப்பை அறுத்து எறிஞ்சுபோட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தன்! அக்காவைக் காணவில்லை. அங்கை வாறாள். கையிலை எண்ணெய்ப் போத்தலு.... ஒ! வைரவருக்கு விளக்கு வைக்கப்போறாள். “அப்பப்பா வாங்கோ சாமி கும்பிடுவோம்!” நான் அப்பப்பாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போனன். அப்பாவும்கூட வந்தார். அக்கா விளக்கேற்றினாள். நான் ஒடிப்போய் பூப்பறித்து வந்து அப்பப்பாவிடம் கொடுத்தேன். அப்பா கர்ப்பூரம் கொளுத்தினார்..... அப்பப்பா பாடத்தொடங்கினார்.

“கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர் கொடுமை பல செய்தன
நான்றியேன்
ஏற்றாயடிக்கே இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்குவ
னெப்பொழுதும்....”

நானும் அக்காவும் அவரோடு சேர்ந்து பாடினோம்.

மண்டபத்தில் ஒவிபெருக்கியில் இப்போ அக்கா அந்தத் தேவாரம் பாடுகிறாள்..... இன்னும் அப்பா வரவில்லையே? எனக்கு யோசனையாக இருந்தது. ஜயமேயா அங்கை அதிபர் வாறா! நான் இனி இஞ்சை நிக்கமுடியாது. மெல்ல நழுவி சுவருக்குப் பின்னால் நிற்கிறேன். அதிபர் போய்விட்டார். நான் ஒளிந்திருந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேவந்து மீண்டும் அப்பாவைத் தேடுகிறேன். விழாவுக்கு பலர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். என நினைவு வீட்டிற்குத் தாவுகிறது. சென்ற ஆண்டு நான் பாடசாலையில் சேரவேண்டும். திடீரென

அப்பபாவுக்குச் சுகவீனம் வந்துவிட்டது. படுக்கையில் விழுந்து விட்டார். வீட்டில் சமையல் செய்ய ஆளில்லை. அம்மா இல்லாதகுறை நல்லாத் தெரிஞ்சுது. அப்பாவும் அப்பபாவும் இரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒட்டி நின்று கேட்டுப் பார்த்தன். எனக்குக் கேட்காமல் மெல்லப் பேசினார்கள். ஒரு நாள் அந்த இரகசியம் வெளியாகிவிட்டது. என்னையும் அக்காவையும் சிறுவர் இல்லத்தில் சேர்க்க முடிவு செய்துவிட்டார்கள். உடனே அதை நிறைவேந்றிவிட்டார். “அப்பா! நானும் அக்காவும் போகமாட்டோம்” என்று அழுதோம். அப்பபாதான் எங்களுக்கு விளக்கம் சொன்னார். “குஞ்சுகள்! நீங்கள் கறிவேப்பிலைக் கொழுந்துகள்! சரியான பாதுகாப்பிலை வளர்வேண்டும். நான் இனி எழும்பி நடக்கமாட்டன். என்றை பாவும் என்னை வருத்துது. நீங்கள் இல்லத்திலை போயிருந்து படிச்சால் எனக்கு மனநிம்மதியாக இருக்கும். என்றை கடைசிக் காலத்திலை நிக்கிறன் மேனை!” என்னும் அழுதார். அவருடைய அழுகை எங்கடை மனதை மாற்ற நாங்கள் இருவரும் சிறுவர் இல்லம் சேர்ந்தோம். அப்பா மட்டும் தவணைக்கொருமுறை எங்களை வந்து பார்ப்பார். அப்பாவிடம் அப்பபாவைப் பற்றியே துருவித்துருவிக் கேட்போம்! வேறு கதை கதைப்பதில்லை. என்ன! இன்னும் அப்பா வரவில்லை..... மண்டபத்தில் அக்காவின் தேவாரம் கேக்குது. அந்தத் தேவாரம்..... அதைப்பாடினால் நினைத்தது நடக்கும். அப்பபா அடிக்கடி சொல்லுவார். எனக்கு நினைவுக்குவர நானும் அக்காவின் குரலோடு இணைந்து வாய்விட்டே பாடத் தொடங்கினேன்! “இதுவோ! எமை ஆனுமாறு....” அக்கா உருகிப்பாடுகிறாள். அது என்னையும் தொற்ற கண்ணில் நீர்த்துளி வெளிவர நான் பாடிக்கொண்டே வாசலைப் பார்க்கிறேன். பாடல் முடிய பார்வையில் வாசலில் கடவுளே!..... அப்பபா தடியூன்றி நடந்து! அப்பாவுடன் வருகிறார்! நான் அங்கே கடவுளைக் கண்டேன். கண்ணில் நீர் பெருகுகின்றது.

முகம் 15

ராசாத்தி! ராசாத்தி! எல்லோரும் அவளை அப்படித்தான் கூப்பிட்டார்கள். நான் பாடசாலையால் வருந்போது அவள் மதிலில் குந்தியிருப்பாள். பரட்டைத்தலை! மெலிந்த உருவம். ஆனால் நல்ல வெள்ளைநிறம். எனக்கு அவளைப் பார்க்கும்போது பாவமாக இருக்கும். சிலவேளைகளில் ஒரு பாண்துண்டைக் கடித்தபடி என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் எனக்கு ஏதோ செய்யும். நான் அவளோடு பேசவேண்டும் என்று நினைப்பேன். ஆனால் என்னுடைய சிநேகிதிகஞ்சுக்கு அவள் ஒரு பைத்தியம் என்று நினைப்பு. நான் ஒரு நாளைக்கு அவளோடு பேசவேண்டும் என்று மனதுக்குள் படம்போட்டு வைத்திருந்தேன்.

அண்டைக்கு நான் பாடசாலையாலை வீட்டை வந்தபோது வீடு ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது. வெளிநாட்டில் இருந்து என்னுடைய மாமா குடும்பத்தோடு வந்திருந்தார். அவர் வெளிநாட்டுக்குப் போய் 18 வருடம். இப்பத்தான் திரும்பி வந்திருக்கிறார். எங்கடை அப்பாவும் வெளிநாட்டில்தான். அவர் போனவருடம் வந்திட்டுப் போனார். இப்ப மாமா குடும்பம் வந்திருக்கு. வீடு நிறைய அவையள் கொண்டு வந்த பெட்டியள் நிரம்பிக்கிடக்கு. எங்கடை மாமி வெளிநாட்டுப் பொம்பிளைதான். ஆனால் தமிழ் நல்லாக கதைக்கிறா. மாமாவுக்கு 6 பிள்ளையள். ஒரு மகன்தான். அவன்தான் கடைக்குட்டி. இப்ப எட்டு மாதம். வீடெங்கும் தவழ்கிறான். மற்றுப்பிள்ளையள் எல்லாம் தமிழ்கதைக்குது. எனக்கு நல்ல சந்தோஷம். மாமியும் சீலைகட்டி பொட்டுவைச்சு தலையைப் பின்னியிருக்கிறா. மாமா கெட்டிக்காறுந்தான். எங்கடை பண்பாட்டை அவவுக்குப் பழக்கிவிட்டார். மத்தியானம் எல்லோரும் சாப்பிட்டபோது மாமா சொன்னார். “அக்கா! நான் இந்தமுறை காவடி எடுக்கப்போறன்.” அம்மா சொன்னா! “என்ன பகிடி விடுகிறாயே. கோயிலோடை விளையாடாதை.” மாமா திருப்பியும் சொன்னார். “நான் வெளிநாட்டில் ஒருமுறை விபத்திலை சிக்கினபோது நேர்ந்து போட்டன். எடுக்கப்போறன்.” அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. அரை மனதோடை சம்மதம் சொன்னா.

வெள்ளிக்கிழமை கோயில்மடை. காவடி எடுக்க வேண்டும், மாமி பாற்செம்பு, மாமாவின்றை இன்னொரு மகனும் காவடி. மகனும்

பாற்செம்பு. எல்லோரும் கோயிலிலை போய் காவடி, கரகம், பாற்செம்பு எடுப்பவர்களுடன் சேர்ந்தோம். எனக்கு எல்லாம் புதினமாயிருந்தது. எல்லாம் ஆட்டக்காவடி. மாமாவும், மகனும் பறைமேளத்துக்குத் துள்ளித்துள்ளி ஆடிச்சினம். நான் பின்னாலை நின்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இராசாத்தியும் ஒரு செம்பைத் தலையிலை வைச்சுக் கொண்டு, ஆடிக்கொண்டிருந்தா. எனக்கு அவவின்றை ஆட்டத்தைப் பார்க்க வித்தியாசமாக இருந்தது. மாமிக்குக் கிட்டவந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தா. மாமிக்கு ராசாத்தியைப் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. எங்கடை அம்மா அவவுக்குக் கிட்டப் போய் நின்றா. ஒரு மாதிரி காவடி எல்லாம் இறக்கியாச்சு. நான் ராசாத்தியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இராசாத்தி பேசாமல் குந்தியிருந்தா.

அடுத்தநாள் பின்னேரம் நல்லமழை. இரவிரவாகப் பெய்தது. மாமாவின்றை பிள்ளையனுக்கு நல்ல கொண்டாட்டம். வெள்ளத்திலை நின்டு கூத்தடிச்சினம். நானும் சேர்ந்துதான் வெள்ளத்திலை விளையாடினேன். அன்று இரவு எல்லோருக்கும் நல்ல காய்ச்சல். மாமியின்றை சின்னவனுக்கும் நல்லகாய்ச்சல். காரிலை போய் எல்லோருக்கும் மருந்து எடுத்துக் கொண்டுவந்தது. இரண்டுகிழமை ஒடிவிட்டது. மாமி குடும்பம் முட்டை கட்டிக்கொண்டு வெளிநாட்டுக்குப் போய்விட்டது. எனக்குப் பொழுது போகவில்லை. பள்ளிக்குட்டத்தாலை வீட்டை வந்தால் விசராக இருந்தது. அம்மா மாமா கொண்டுவந்த பொருட்களை அடுக்கி வைப்பதில் கவனமாக இருந்தாள்.

வெளியாலை தெருவிலை ஒரே ஆரவாரமாக இருந்தது. நான் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன். ராசாத்தி... கையில் ஒரு சின்னப்பெட்டியோடை நின்றா. பெட்டி நிறைய மாம்பழங்கள். நான் கிட்டப்போனேன். மாம்பழத்தை என்னை எடுத்துக் கொண்டு போகும்படி சொன்னா. நான் பேசாமல் இருந்தேன். அம்மா இராசாத்தியை பேசினா. “என்ன ஊத்தையிக்கை கிடந்த பழமோ! கொண்டு போடி! எங்களுக்கு வேண்டாம்”. நான் அம்மாட்டைச் சொன்னேன். “அம்மா அவவிடம் வேண்டுவாம். பிறகு சாப்பிடாமல் விடலாம்தானே.” எனக்கு இப்ப நினைவுக்கு வந்தது. கோயில் பூசை முடிய மறுநாள் மாமியும் ராசாத்தியும் குகுகுவெண்டு கதைச்சுக் கொண்டிருந்தார்கள். மாமிக்கு மாம்பழம் நல்ல விருப்பம் எண்டு இராசாத்திக்குச் சொன்னவ. பாவம்! மாமி வெளிநாட்டுக்குப் போனது தெரியாது. மாம்பழம் வேண்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறா. அம்மா ஒரே பிடியா வேண்டாமென்டு

சொன்னா. எனக்கு இராசாத்தியைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. மாம்பழத்தை எடுத்துக் கொண்டு எங்களைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு போனா. எனக்கு ஒரு நல்ல யோசனை வந்தது. வீட்டுக்குள்ளை போய் சின்ன மேசைக்கத்தியை எடுத்து சட்டையுக்கை மறைத்துக் கொண்டு மெல்ல நழுவினேன். அம்மா என்னைக் கவனிக்கவில்லை. ஒழுங்கை மதவடிக்கு நான் வந்தபோது ராசாத்தி மதிலில் குந்தியிருந்தா. நான் கத்தியை அவவிட்டைக் குடுத்தன். அவ முகத்திலை ஒரு சிரிப்பு வந்தது. கத்தியை வாங்கி மாம்பழங்களின் தோலைச் சீவினா. துண்டம் துண்டமாக வெட்டினா. என்றை கையிலை தந்தா. நான் வாங்கிச் சாப்பிட்டன். நல்ல இனிப்பு. ராசாத்தியும் சாப்பிட்டா. சாப்பிட்டுமுடிய பேணியுக்கை இருந்த தண்ணியாலைக் கையைக் கழுவினம். “பிள்ளை எனக்கு ஒரு ஆசை.” இராசாத்தி சொல்லத்தொடங்கினா. “உங்கடை மாமிக்கு மாம்பழம் வெட்டிக் குடுக்கவேணும் என்டு. ஆனால் அவ எனக்குச் சொல்லாம் போட்டா. அது பரவாயில்லை. ஆனால் உங்கட மாமா..... நீ சின்னப்பிள்ளை! என்னத்தைச் சொல்லறந்து? அந்த நாளையிலை என்னைக் கலியாணம் கட்டுறதென்டு மெய்யாச் சத்தியம் செய்து தந்தவர். பிறகு எனக்கும் சொல்லாமல் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டார்.” எனக்கு ஒரு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. மாமியை இராசாத்தி உற்றுப் பார்த்ததெல்லாம் இதுக்குத்தானோ. அதுதான் பைத்தியமாகப் போனா. “என்னைக் கட்டிறதென்டு கோயிலுக்கு நேர்த்தியும் சைச்சவர். செடில் குத்திக் காவடி எடுக்கிறதென்டு சொன்னவர். ஆகையால் சாமியார் வர நேர்த்தியை நிறைவேற்றிப் போட்டம். எங்கையெண்டாலும் அவர் சுகமாக இருக்கட்டும். இப்ப கட்டியிருக்கிற பொம்பிளையும் நல்ல பிள்ளைதான்.” இராசாத்தி சொல்லச்சொல்ல எனக்கு மாமாவில் கோபம் கோபமாக வந்தது. காவடி எடுப்பதற்கு அம்மாட்டை ஏன் பொய் சொன்னவர்? ஆனால் இப்ப அவர் ஏன் காவடி எடுத்தார் என்டு விளங்கிவிட்டது. இராசாத்தி சொல்லிலை வேறை என்ன இருக்கப் போகுது. “நீ கெதியா வீட்டைபோ.” நான் எழும்பி வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். இராசாத்தி திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் ஓடி வந்தா. என்னைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டா. அவாவின்றை கண்ணோ காய்ந்த முத்தம் எனக்கு உடம்பில் மின்சாரம் பாய்ந்தது போல இருந்தது. பாவம் இராசாத்தி, ஒவ்வொரு நாளும் அவவோடை நின்டு கதைக்க வேணும். நான் தீர்மானம் செய்துவிட்டேன்.

முகம் 16

இரண்டு மணிநேரமாகத் தேடுகிறேன். ஒன்றுமே எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. காலையிலிருந்து ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. வயிறு புதைக்கந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கு முயற்சியைக் கைவிட விருப்பமில்லை. இன்றைக்கு எப்படியாவது ஏதாவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் கிளறுகிறேன். மலையைப் போலக் கீடுக்கும் குப்பைமேடு. என்னுடைய கையிலிருந்த தடியால் பக்குவமாகத் தட்டித்தட்டித் தேடுகிறேன். ஒரு நீலக் காஞ்சட்டை தடியில் கொழுவியபடி வந்தது. எடுத்துப் பார்த்தேன். நல்ல காஞ்சட்டை! இடுபுத்தான் கொஞ்சம் பெரிசு. பரவாயில்லை. தம்பிக்கு அதைக் கொஞ்சம் சிறிதாககிப் போடலாம். எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. நாளைக்கு அவன் அந்த நீலக் காஞ்சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போகும் காட்சியை நல்லாக் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். என்னுடைய தம்பிக்கு நல்ல சுருட்டை மயிர், நீலக்கண்கள்! கொஞ்சம் முழுசிப் பார்த்தால் பயமாக இருக்கும். சிலவேளைகளில் அவன் தன்னுடைய மேல் இமைகள் இரண்டையும் மடித்துவிட்டுப் பார்ப்பான். அசரனுடைய கண்கள் போல இருக்கும். எல்லோரும் பயந்து ஓடுவார்கள். அவனுக்கு நாங்கள் வைத்தபெயர் கண்ணன். அம்மாவும் அப்பாவும் என்ன பெயர் வைத்தார்களோ தெரியவில்லை. எங்களில் ஐந்து பேர். நான் மட்டும்தான் பெண். அது மட்டுமல்ல மூத்த பிள்ளையும்கூட. அம்மாவை எனக்கு நிழல்போலத்தான் நினைவிருக்கு. அவளுடைய நெற்றியில் எப்பவும் திருநீறு பூசியிருக்கும். அதனுடைய பளிச்சென்ற வெண்மைநிறம் அதுதான் இன்னும் கண்ணுக்குள் நிற்கிறது. கை குப்பையைக் கிளறுகிறது. என் நினைவும் கிளறப்படுகிறது.

எங்களுடைய வீட்டை எனக்குச் சரியாக நினைவில்லை. ஆனால் முற்றத்தில் நின்ற பலாமரம் மட்டும் இப்போது பக்கமையாக நினைவில் நிற்கிறது. அம்மா என்ன வேலை செய்தாரோ தெரியவில்லை. பகலில் வீட்டில் இருக்கமாட்டாள். பொழுதுபட வருவாள். அப்பாவை எனக்குத் தெரியாது. அவர் வீட்டிற்கு வருவதே இல்லை. எங்களுக்குச் சொந்தக்காரர் என்றும் யாரும் கிடையாது. எங்களுக்கு நாங்களே உதவி. எல்லோரும் எங்களை வெறுப்பாகப்

பார்ப்பார்கள். எனக்கு அது முதலில் விளங்கவில்லை. பின்னர் விளங்கியது. என்னுடைய அம்மா முறையாகத் திருமணம் செய்யவில்லையாம். “வைப்பாட்டியாம்”. எனக்கு அது விளங்கவே இல்லை. ஒருநாள் அம்மா வீட்டிற்கு வரவே இல்லை. நாங்கள் ஜவரும் தனித்துப் போனோம். என்னுடைய கடைசித்தம்பிக்கு அப்போது 2 வயது. அவனை நான்தான் வளர்த்தேன். நாங்கள் இருந்த வீட்டுக்காரர் எங்களை வீட்டைவிட்டு எழும்பிப் போகச் சொல்ல நாங்கள் ஜஞ்சுபேரும் அகதிகள்போல் வெளிக்கிட்டம். தம்பி இடுப்பில். தலையில் இருந்த மூட்டையில் கொஞ்சம் உடுப்பு. மற்ற மூன்று தம்பியனும் கையிலை ஏதோ கொண்டு வந்தார்கள். ஜஞ்சு பேருமாக ஒரு செல் அடிச்சு உடைந்து கிடந்த வீட்டிலை குடியேறினார்கள். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை உணவு தேடுவதே எங்கள் வேலை. நான் சின்னவனை இடுப்பில் சுமந்தபடி கோவில் அன்னதானங்களிலே இடம்பிடித்து வயிற்றை நிரப்புவேன். தம்பிமாரும் மூவரும் எங்காவது போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவார்கள். இரவில் எல்லோரும் இடந்தவீட்டில் படுத்துத் தூங்குவோம்.

ஒருநாள் என்னுடைய தம்பிமார் மூவரும் திரும்பி வரவேயில்லை. அன்றிரவு நான் நித்திரை கொள்ளவில்லை. சின்னவன் எழும்பி “அண்ணாமார் எங்கே” என்று கேட்டபோது எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத்தெரியவில்லை. இப்போ நாலுவருஷம் ஓடிவிட்டது. தம்பியைச் சைவப்பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்க விட்டிருக்கிறன். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்து அதிபர் நல்லவர். என்னையும் படிக்க வரச்சொன்னார். நான் போகவில்லை. படிக்கப்போனால் சாப்பாடு எப்படித்தேடுவது? அதிபர் தம்பிக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பணிஸ் குடுக்கிறவராம். அவன் அதிலை பாதியை எனக்குக்கொண்டு வந்து தருவான். நான் நாள் முழுக்க அலைந்து திரிவேன். கடைத்தெருவிலே கூட்டுகின்ற நேரத்திலே காத்திருந்து கொட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் அரிசியைக் கூட்டியள்ளி வருவேன். அதைத் துப்புவாக்கி சோறு ஆக்குவேன். கிடைத்த காய்கறிகளையும் அதனுள்போட்டு அவிப்பேன். அதுதான் இரவில் சாப்பாடு. தம்பி இரவில் தான் படித்தவற்றை எனக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பான். நான் இப்போது எழுத்துக்களைக் கொஞ்சம் பழகிவிட்டேன். இன்னும் சரியாகப் படிக்கத் தெரியாது. என் கையிலிருந்த தடியை எடுத்துக் கொஞ்சம் ஆழமாகக் குப்பையைக் கிளரினேன். இந்தக்குப்பை கிளறும் தொழில் போனவாரம்

தொடக்கந்தான் செய்கிறேன். இடம்பெயர்ந்துவந்த பலர் இந்தக் குப்பையைக் கிளறித்தான் தங்களுக்குத் தேவையானவற்றை எடுக்கிறார்களாம். நேற்று ஆருக்கோ 50ரூபா காச கிடைத்ததாம். எல்லாம் எங்கடை இடந்த மண்புத்திலே வந்து தங்கியிருக்கிறவை. சொல்லிய கதைகள். நானும் முயற்சி செய்யப் புறப்பட்டேன்.

என்னைச் சுற்றிலும் ஒரே குப்பை. நானும் எனது தடியை ஊன்றி வேகமாக உன்னிக்கிளை அந்த இடத்தில் ஒரு 100 ரூபா நோட்டு மடிந்தபடி கிடந்தது. என் இதயம் படபடவென்று துடித்தது. கடவுள் எனக்குத் தந்துவிட்டார். என்றை மனத்தில் வேண்டுதல் செய்தேன். காசை எடுப்பதற்காக வலது காலை எடுத்து முன்னே வைத்துப் பெருவிரலைப் பலமாகவே ஊன்றினேன். படாரென்று ஏதோ வெடிக்க நான் குப்பை மேட்டின் மறுபக்கத்தில் போய் விழுந்தேன். என்கால் முழங்காலோடு துண்டாகிவிட்டது. தாள் முடியாத வலி. நான் “அம்மா” என்று கத்தினேன். என்குரல் யாருக்கும் கேட்கவில்லை. ஏதோ ஒரு வாகன இரைச்சல் கேட்டது. நான் என்னுடைய பலம் கொண்ட மட்டும் குரலை உயர்த்திக் கத்தினேன். என் குரலுக்குப் பதிலாக என்மேல் சரசரவென்று குப்பைகள் வந்து விழுலாயின. எனக்கு விளங்கிவிட்டது. குப்பை என்னை மூடப்போகிறது. “அரோகரா” என்று கத்தியபடி என் பலமெல்லாவற்றையும் சேர்த்து உருண்டேன். வேகமாக..... வேகமாக..... நான் உருண்டு மளமளவெனக் கீழே வந்தேன். மல்லாந்து கிடந்தேன். கால்களை அசைக்கமுடியவில்லை. கண்களைச் சுழலவிட்டேன். எனக்கு அருகில் ஒரு பலகையில் ஏதோ எழுதப்பட்டிருந்தது. எழுத்துக்கூட்டிப் படித்தேன். “மி...தி...வெ...டி... கவ...னம...” தம்பி சொல்லித்தந்தது நினைவுக்கு வந்தது. “அக்கா குப்பை மேட்டில் இந்த அறிவித்தல் இருக்கும். நீ அங்கை போகாதை.” என் கையில் அவனுக்கு எடுத்த நீலக் காற்சட்டை..... அதை இறுகப் பற்றியபடி “கடவுளே!” என்று கதறினேன்.... யாரோ எனது முகத்துக்கு அருகில் குனிவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவுதான் என் நினைவு மீண்டும் தவறியது.

முகம் 17

பொங்கிவரும் அலையைக்கண்டு என்மனம் பூரித்தது. தூரத்திலிருந்தே எழும்பிச் சுருண்டு குதிரை பாய்வதுபோல விரைவாக ஓடிவரும் பெரிய அலை படாரென்று கரையில் மோதியது. நான் கொஞ்சம் பின்னுக்கு நகர்ந்தேன். வெண்மையான நுரைகள் என் கால்களைத் தொட்டபோது உடல் முழுவதும் ஒரு புதிய உணர்வு பிறந்தது. கால்கள் சரசரவென மண்ணில் புதைய என் மனமும் கரைய அப்படியே நின்றேன். கடலில் சிறிய படகொன்று அலைகளோடு போராடிக்கொண்டு கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தப்படகில் இருப்பவர்களை என் கண்களால் உற்று நோக்கினேன். வெறும் கரும்புள்ளியாக ஓரிரு தலைகள் தென்பட்டன. தண்ணீரில் கால்கள் நனைய நின்றபடியே வானத்தைப் பார்த்தேன். மூன்று சின்னக்குருவிகள் வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அவைகளுக்கும் மேலாக ஒரு விமானம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டதும் என் நினைவு தடம் புரண்டது.

எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னே வானத்தில் இரைச்சலோடு வரும் விமானத்தைக் கண்டால் எங்கள் வீடே கலங்கும். எல்லோரும் அம்மாளே! அம்மாளே! என்று கும்பிட்டபடி பதங்கு குழிக்குள் வேகமாக இறங்குவோம். எனக்கு அப்போது மூன்று வயது. எங்கள் வீட்டில் நான்தான் செல்லப்பிள்ளை. அம்மா, அப்பா, தாத்தா, பாட்டி, மாமா, சித்தி என்று எல்லோரும் ஒன்றாய்க்கூடி ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்தோம். என்னுடைய அம்மம்மாவும் அம்மப்பாவும் “நாலு தலைமுறையினர் ஒன்றாய் வாழுகிறோம்.” என்று பெருமையாகப் பேசுவார்களாம். என்னுடைய அம்மம்மாவின் அப்பாவை நான் ‘தாத்தா’ என்றுதான் கூப்பிடுவேன். அதனால் அவருக்கு தாத்தா என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது. மாலை வேளையில் அவருடன் கால்கள் மணவில் புதைய இந்தக் கடற்கரையில் நடந்த பசுமையான மாலை வேளைகள் இன்னும் நினைவில் ஓயியங்களாக நிலைத்து நிற்கின்றன. என்கையில் எப்போதும் ஒரு சின்னப்பை கொண்டு வருவேன். தாத்தாவும் நானுமாக சிப்பி, சோகி என்ற பொறுக்கி அதை நிரப்பிக் கொண்டுதான் வீடு திரும்புவோம். பூரணை நாட்களில் பொங்கிவரும் பெரிய அலைகளை எண்ணி எனக்கு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்களின் எண்ணிக்கையை அவர் சொல்லித்தருவார். அவர்தான்

எனக்கு நிறையக் கதைகள் சொல்லித்தருவார். ஒருநாள் ‘காகமும் வடையும்’ என்ற கதையை அவர் சொல்லித்தந்தார். பிறகு அந்தக் கதையை என்னைச் சொல்லச் சொன்னார். நான் கதையை மாற்றி ‘நரி காகத்தைப் பாடச்சொன்ன போது காகம் வாயைத் தீறக்கவில்லை. நரி ஏழாந்து போய்விட்டது’ தாத்தாவுக்கு ஒரே வியப்பு “ஏ! கள்ளப்பெட்டை! எனக்கே புதுக்கதை சொல்லித்தருகிறாயே! கெட்டிக்காரி!” என்று பாராட்டினார் என் தலையைச் செல்லமாகத் தடவி இனிமேல் “நீதான் எனக்குக் கதை சொல்லவேணும்!” எனக்கு ஒரே புனுகம். நான் பல்வேறு கதைகளை இட்டுக்கட்டி நயமாகச் சொல்லவேன். வீட்டில் இரவு சாப்பிட்ட பின்னர் என் கதை அரங்கேறும். “தாத்தாவை வென்றுவிட்ட பேத்தி” என்ற பட்டம் எல்லோரும் எனக்கு ஏகமனதாக வழங்க நானும் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன். தாத்தாவின் பல்லில்லாத பொக்கை வாய்ச்சிரிப்பும் அதை ஆழோதித்தது. அந்தநாள் மகிழ்வுடன் கழிந்தது என்று நாம் இருந்தவேளை.....திடீரென குண்டுபோடும் விமானத்தின் பேரிரைச்சல் .....எல்லோரும் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடினோம். திடீரென்று மின்சாரம் நின்றுவிட்டது. அப்பா பருந்து கோழிக்குஞ்சை அலாக்காகத் தூக்குவதுபோல என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓட என் குரலோடு பெரியதொரு வெடிச்சத்தம் கேட்டது. அவ்வளவுதான் நான் மயங்கிவிட்டேன்.

மறுநாள் பொழுதுவிடிந்தபோது நான் கண்ணை விழித்தேன். நாங்கள் ஒரு புதிய இடத்தில் இருந்தோம். “அம்மா!” நான் மெல்லக் கூப்பிட்டேன். அம்மாவைக் காணவில்லை. “அப்பா!” என் குரலை உயர்த்தி அப்பாவைக் கூப்பிட்டேன். யாரும் வரவில்லை. ஒரு வெள்ளைச்சீருடை அணிந்த பெண்... யாரென்று அப்போது தெரியவில்லை. கிட்ட வந்தா. அவவின் கையில்.... ஏதோ ஒரு கோப்பையில்.... பசி என்னைத் தூண்ட கையை நீட்டி வாங்கினேன். கஞ்சி!.... மடமடவென்று குடித்தேன். வயிறு கொஞ்சம் குளிர்ந்தது. மெல்லச் சுற்றும் முந்றும் பார்த்தேன். எனக்குத் தெரிந்த முகங்கள் எதுவுமே அங்கில்லை. எனக்கு அழுகை பொங்கிவந்தது. வாய்விட்டு அம்மா.... என்று அழுதேன். மீண்டும் அந்த வெள்ளைச்சீருடை எனக்கருகில் வந்து இருந்தது. என் கையை இதமாகப் பற்றி என் கண்ணீரைத் துடைத்தது. பின்னள் உன்றை பேரென்னம்மா? நான்

உடனே ‘அருவி’ என்று சொன்னேன். நல்ல தமிழ்ப்பெயர்! வெள்ளைச் சீருடை அக்கா பாராட்டனாள். அப்போது டக.... டக.... சப்பாத்து ஒலி கேட்டது. ஒரு டாக்டர் வந்தார். என்னைப் பார்த்தார். கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார். அக்காவிடம் இந்துப் பிள்ளையை வீட்டிற்கு அனுப்பலாம் என்று அவர் சொன்னது என் காதிலும் கேட்டது. சொல்லிவிட்டு அவர் போக அக்கா என்னிடம் வந்தாள். ‘அருவி! நீ எந்த ஊர்?’ அக்காவின் கேள்விக்கு நான் உடனே பதில் சொன்னேன். “நல்லூர்”. என் குரல் கேட்டு அக்காவின் முகம் மாறியது. “கொஞ்சம் தூரம்” என்று மட்டும் சொன்னாள். “நான் பின்னேரம் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போறன்”. அக்கா சொல்லிச் சென்றாள். நான் அவள் போகும் அழகை என்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அக்கா சொன்னபடி மாலைவந்து என்னைக் கூட்டிச் சென்றாள். அவளுடைய சிறிய குடிசையில் வேறு யாரும் இல்லை. இருவச்சாப்பாடு செய்துகொண்டு தன் கதையைச் சொன்னாள். “குண்டு வீச்சில் எல்லோரும் போட்டினம். நான் மட்டும் தப்பினேன். தாதிவேலை எண்டு ஒரு வேலை நான் செய்கிறேன். எனக்கு ஒருவரும் இல்லை.... நீ.... என்னோடு இருக்கிறாயா?” அக்காவின் கண்கள் குளமாக என் கையை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு அவள் கேட்டபோது... நான் அவளைக் கேட்க இருந்த கேள்விகள் எல்லாம் மறந்துபோக.... என் வாய் மட்டும் சரியென்று சொல்ல.... அக்கா என்னை இறுகக் கட்டித்தழுவினாள். அந்தத் தழுவலில் நான் அம்மாவை, அப்பாவை, அம்மம்மாவை, அம்மப்பாவை, தாத்தாவை.... எல்லோருடைய பரிவையும் அன்றே உணர்ந்தேன். இப்போது எட்டு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. நானும் அக்காவும் எங்கள் துயரங்களை ஆழக்குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டுப் புதிதாகப் பிறவி எடுத்தவர்கள் போல வாழுகிறோம். அக்கா என் கல்வியில் மிகுந்த முயற்சி எடுக்கிறாள். அவள் தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடவில்லை. என்னை வளர்ப்பதிலே மகிழ்வாயிருக்கிறாள். அடிக்கடி ‘என்னைக் கலி தீர்த்தே உலகில் ஏற்றம் புரிய வந்தாய்’ என்ற பாரதியின் ‘சின்னஞ்சிறு கிளியே’ என்ற பாட்டை அவள் பாடுவாள்....அருகில் அவள் குரல்தான் கேட்கிறது.... “அருவி! இங்கேயா இருக்கிறாய்?” அவள் குரல் எனக்கு உற்சாகம் தந்தது. கடலைலையை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அவளை நோக்கி ஓடினேன். அக்கா வெள்ளைச் சீருடையில் தேவதை போலச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

முகம் 18

அம்மா வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். நான் அவனுக்குப் பின்னால் ஒடிக் கொண்டிருந்தேன். என் கையில் இருந்த பையில் அவ்வளவு கனமில்லை. அதில் இருந்தது இரண்டொரு உடுப்புக்கள் மட்டுமே. அதைவிட இரண்டு புதிய கொப்பிகள், ஒரு பெஞ்சில் அதன் அடியில் அளியும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வளவுதான் என்னுடைய சொத்தாம். அம்மா.... அவள்.... என்னையும் தங்கையையும் வளர்க்க என்ன பாடுபடுகிறாள். அப்பா எங்களை விட்டுவிட்டு வேறு திருமணம் செய்துவிட்டார். அவரை நான் கண்டதில்லை. என் நினைவில் அம்மாவின் தோற்றும் நிழலாடியது. அம்மா கறுப்புத்தான். ஆனால் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவள். அவனுடைய கைகளில் என் தங்கை இருக்கும்போது பாலும் கோப்பியும்போல இருக்கும். என்றை தங்கைக்கு இப்ப இரண்டு வயது. எனக்கு ஆறு வயது. எனது நடை தளர்ந்தது... கொஞ்சனேரம் நின்றேன். “அம்மா!....” என்று கூப்பிட்டேன். அம்மாவும் நின்றாள். வெயிலில் நடந்த களைப்பு அவள் முகத்திலும் தெரிந்தது. வியர்வைத் துளிகள் வடிய அவள் நின்ற கோலம் என் நினைவைப் புரட்டியது. நான் என் நினைவைகளின் பின்னே சென்றேன்.....

அன்றொருநாள் நான் அம்மாவிடம் கேட்டேன். “அம்மா எனக்கு வீட்டிலை தனிய இருக்கப் பயமாக இருக்கு. நானும் நீ வேலை செய்யிற இடத்துக்கு வரட்டுமா?” அம்மா முதலில் கொஞ்சம் யோசித்தாள். பிறகு “சரி! நீ என்னோடை வா குஞ்சு! ஆனால் நான் சொல்லுற இடத்திலை இருக்க வேண்டும். வேறை ஓரிடமும் ஒழித்திரியக்கூடாது!” நானும் சரியென்று தலையை ஆட்டினேன். அம்மா விடிய வெள்ளென எழும்பி வெளிக்கிட்டாள். எனக்குத் தேநீரும் கையில் சீனியும் தந்தாள். நாங்கள் தேநீருக்குச் சீனி போட்டுக் குடிப்பதில்லை... சீனியை உள்ளங்கையில் வைச்சு நக்கித்தான் குடிக்கிறது வழக்கம். இது எங்கடை சிக்கனமுறை. நிவாரணத்திற்கு தாற சீனியை அடுத்த நிவாரணம் வாறுவரைக்கும் வைச்சுக் குடிக்க இதுதான் நல்லவழி. எல்லாம் அம்மாவின்றை ஏற்பாடுதான்....

நானும் அம்மாவுமாக ஒழுங்கையைலை நடந்து வந்து நோட்டிலை வந்து மினிபல் நிக்கிற பூவரச மரத்தடியில் நின்றோம். அம்மாவோடை வேலை செய்யிற வேறை பொம்பிளையள் முதலில் வந்து நிக்கினம். நான் அவையளைப் பார்த்தேன். எல்லோரும் கறுப்புத்தான்.

ஆனால் வெற்றிலை போட்டதாலை எல்லோருக்கும் சொன்னு மட்டும் சிவப்பாயிருந்தது. பல்லும் நல்ல வெள்ளை. எல்லாரும் சிரிச்சுக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தினம். அந்த நேரம் தட்டவான் ஒண்டு வேகமாக வந்து நின்டுது. அதிலை இருந்து ஒருதர் இறங்கி வந்து சத்தம் போட்டார். “எல்லோரும் கெதியா ஏறுங்கோ! நேரம் போட்டுது! முதலாளி பேசப்போறார்!” முதல்லை ஒரு மனுசி ஏறிச்சுது. அவவின்றை இடுப்பிலை பாவைப்பிள்ளை போல ஒரு வடிவான பிள்ளை! நல்ல குண்டுமாம்பழும் போல கண்ணம்! வண்டு போலக் கண்கள். அது என்னைப் பார்த்துச் சிரிச்சுது. ஜேயோ! நோசாப்பூப்போல... எனக்கு அந்தப் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொஞ்சவேணும் போலை இருந்தது. எல்லோரும் ஏறுங்கோ! அந்த மனுசன் கத்திக்கொண்டே எனக்குக்கிட்ட வந்தது. நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்! பெரிய கறுத்த உருவும். சிலுப்பாத் தலை. பெரிய மண்வெட்டிப்பல்லு சிவத்தக் கண்கள்! போன கிழமை எங்கடை ஊயிலை நடந்த சத்தியவான் சாவித்திரி கூத்திலை வந்த யமன் போலை பயங்கரமான உருவும். நான் அம்மாவுக்குப் பின்னாலை ஒளிக்க... அம்மா அவர்ட்டைச் சொன்னது என்றை காதிலையும் விழுந்தது.

“ஜேயா! பிள்ளைகளுக்குத் தனிய இருக்கப் பயமாம். இன்டைக்கு மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டன். நாளைக்கு ஆரோடையும் விட்டிட்டுவாறன்.” “சரி சரி போய் ஏறு! எல்லோரும் மாடும் கண்டுமாய் வந்தால் என்ன செய்யிறது!” அவர் பேசிக்கொண்டிருக்க நானும் அம்மாவும் ஓடிப்போய் ஏறினோம். அந்த நோசாப்பூவுக்குப் பக்கத்திலே எங்களுக்கும் இடம் கிடைத்தது. எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. அந்தப் பிள்ளையும் என்னை நோக்கிக் கையை நீட்டியது. நானும் அதைத் தாவியினால் அணைத்து வாங்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டேன். நான் யன்னல் பக்கமாக இருந்தேன். அம்மாவும் பிள்ளையின்றை தாயும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா கேட்டாள். பிள்ளையை எத்தனை நாளுக்கு இப்பிடிக் காவித்திரியப் போறாய்! அந்த அம்மா சொன்னா “நான் என்னக்கா செய்யிறது? இந்தச் சவலையை ஆரட்டை விட்டுட்டு வாறது? பால் குடுக்க வேணும். ஏதோ அவற்றை நினைவாக இது ஒண்டு என்னோடை இருக்குது. இதையும் நான் இழக்க விரும்பவில்லை அக்கா!” எண்டு சொல்லிய அந்த அம்மா பிள்ளையை என்னட்டை வேண்டி மடியிலை கிடத்திப் பால் குடுத்தா. பிள்ளைக்கு தாய்ப்பால் குடிப்பது நல்ல மகிழ்ச்சிதான் தன்றை காலை என்னிலை உதைஞ்சுகொண்டு குடிச்சுக் கொண்டிருந்தது. நான் அந்த குஞ்சுக் கால்களை மெல்லத் தடவிக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா கேட்டாள் “பிள்ளைக்கு என்ன பெயர்

வைச்சிருக்கிறாய்?" "பவளம் என்டு வைச்சிருக்கிறன்." நல்ல பொருத்தமான பெயர்தான்! நான் நினைக்கப் பிள்ளைக்குப் புரையேறியது. அம்மா தலையிலே மெதுவாகத் தட்டினாள். பவளம் கடைவாயில் பால் வழியத் துள்ளி எழும்பி என் மடியில் வந்து இருக்க பேரிடிபோல ஒரு சுத்தம். எங்கடை வாகனம் இன்னொரு வாகனத்தோடை மோதித் தறிகெட்டுத் தலைகீழாகப் புரண்டது. நான் பவளத்தை இறுக அணைத்தபடி அம்மா! என்று கத்தினேன்!

எங்கடை வாகனத்தைச் சூழ பலர் வந்து எல்லோரையும் தட்டிவானில் இருந்து வெளியே இழுத்தெடுத்தார்கள். என் கையில் பவளத்தோடு நான் மீட்கப்பட்டேன். அம்மாவும் வெளியே இழுத்து எடுக்கப்பட்டாள். அம்மா என்னையும் பவளத்தையும் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு "கடவுளே என்றை குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றிப் போட்டாய்" என்டு அழுதாள். அம்மா முகத்தில் வியர்வையும் கண்ணீருமாய் நின்றது. என்றை மனத்திலை இப்பவும் அழியாத கோலமாய் இருந்தது. அம்மா பவளத்தின்றை அம்மாவைத் தேடினாள். காயப்பட்டவர்கள் பலர் எல்லோரையும் வெளியே எடுத்தாச்சு. "அம்மா! அங்கை சிவப்புச்சீலையோடை" நான்தான் அம்மாவுக்குக் காட்டினேன். அம்மா பாய்ந்தோடினாள். நானும் பவளத்தைச் சுமந்தபடி பின்னாலை ஓடினேன். பவளத்தின்றை அம்மா.... கண்விழித்தபடி கிடந்தா அவவைக் கையைப் பிடித்துப் பரிசோதித்த வெள்ளை உடுப்புப் போட்டவர் கையைக் கீழே விட்டு விட்டு கண் இமைகளையும் மூடிவிட்டார். அம்மா "ஜேயோ! என்றை ராசாத்தி! இந்தப் பிஞ்சை விட்டுட்டுப் போட்டியே!" என்று குளிரி அழுதாள். எனக்கும் அழுகை வந்தது. நானும் அழுதேன். பவளத்தின்றை அம்மாவின்றை உடம்பை எடுத்துக்கொண்டு போக அம்மா பெருங்குரலில் அழுதாள். பவளத்தை அம்மாவிடம் நான் கொடுத்தேன். அம்மா அவளைத் தோளில் சாத்தினாள். அன்றிலிருந்து பவளத்தை அம்மாவே வளர்க்கிறாள். பவளம் என் தங்கையாகிவிட்டாள். நான் மீண்டும் நடக்கிறேன்! பவளம் அம்மாவின் தோழுக்கு மேலால் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க நானும் சிரித்தேன்.

முகம் 19

இன்றைக்கு எனக்கு மனசு சரியில்லை. எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக விளையாடுகிறார்கள். நான் மட்டும் தனியாகப் பலாமரத்தில் சாய்ந்து கொண்டு நிற்கிறேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வழிபாட்டுக்குப் போகவேண்டும். அது ஒன்றுதான் எனக்கு இதுவரை விருப்பமானதாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு... பொத்தென்று.... ஏதோ எனக்கு அருகே விழுந்தது! நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு பெரிய பலாப்பழும். விழுந்த வேகத்தில் அப்படி சிதறிக் கிடந்தது. கூழன் பழம்.... அதாலை ஒருவரும் சாப்பிடவில்லை. கீழே கிடந்தபழத்தின் சிறைதந்த கோலம் என் நினைவில் அடைத்துக் கிடந்த உணர்வலையைத் திறந்துவிட நான் என்னை மறந்து உணர்வலையால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் எல்லோரும் பாடசாலை முடிய வரிசையாக இல்லத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தோம். தெருவைக் கடந்தால் எங்கள் இல்லம். பசிக்களையுடன் எல்லோரும் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தோம். எங்கள் இல்லத்தில் 150 பேர் இருக்கிறோம். எல்லோரும் பெண்கள். 6 வயதிலிருந்து 18 வயதுவரையான வயதானவர்கள் சேர்ந்து வாழ்கிறோம். உணவுக்கும் உடைக்கும் குறைவில்லை. கல்வியும் கிடைத்தது. ஆனால் எங்களுக்கு ஏதோ ஒன்று இல்லையென்று மட்டும் தெரிந்தது. அதை எங்களால் வாய்விட்டு விளக்கமாகச் சொல்லத்தெரியவில்லை. பள்ளிக்கூடத்திலே இருக்கும்போது மனதில் பாரமில்லை. ஆனால் இல்லத்திற்குள் நான் தேடுவது கிடைக்கவில்லை. மீரா அக்காவை நான் இல்லத்திலே சேர்ந்தபோது, முதன் முதலாகக் கண்டபோது, அவவுடைய முகத்திலே அப்பிக் கிடந்த சோகம் என் மனத்தைச் சுட்டது. அக்காவின் பார்வையிலும் வெறுமை. யாரோடும் அதிகம் பேசமாட்டான். நான் அவளோடு சேர்ந்து பழக எண்ணி அவவை நெருங்கியபோது அவள் கண்களில் பட்டுத்தெறித்த ஒளி! அதைக்கண்ட நான் மெல்ல அருகில் சென்று “அக்கா!” என்று மிக மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டேன். அவள் என்னைத் திரும்பிப்பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் தேடலை நான் உடனே உணர்ந்து கொண்டேன். “அக்கா! விளக்குமாற்றைத்

தாருங்கள்! நான் கூட்டுகிறேன்!” நான் கேட்ட போது மீரா அக்கா ஒன்றும் பேசவில்லை. விளக்குமாற்றைக் கீழே வைத்தாள். இதே பலமரத்தின் அடியில் வந்து இருந்தாள். நான் ஒடிப்போய்க் கீழே கிடந்த விளக்குமாற்றை எடுத்து முற்றுத்தைக் கூட்டினேன். அந்தப் புதிய வேலை எனக்கு அவ்வளவு பழக்கமான வேலையல்ல. இருந்தாலும். அக்காவுக்கு ஏதாவது உதவி செய்து அவவைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டும் என்ற வெறி என்னுள் புகுந்து என்னை இயக்கியது. நான் கூட்டி முடியும் வரை அக்கா கண்ணை மூடி ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் குப்பையையும் அள்ளி உரப்பையில் போட்டு உரிய இடத்தில் வைத்து விட்டு கையையும் கழுவினேன். என் உள்ளங்கையெல்லாம் சிவந்து நோவெடுத்தது. சட்டையில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு மீரா அக்காவுக்குக்கிட்ட வந்தேன். அவள் கண்கள் மூடியிருந்தாலும் கடை விழிகளில் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. என் மனம் பதற அக்காவைப் பார்த்தேன். அவள் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. அக்காவின் அருகில் போய் அவள் தோன்றத்தோட்டேன். அவ்வளவுதான்! அக்கா என் மடியில் விழுந்து அழுதாள். அக்காவில் அழுகைக்கான காரணம் எனக்குப் புரிந்தது. அவள் முதுகை நான் தடவிக் கொண்டே நான் சொன்னேன்! “அக்கா! நான் முற்றும் கூட்டி முடித்துவிட்டேன். குப்பையை எங்கே கொண்டு போய்ப் போடுவது” அக்கா சட்டென்று கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள். என் கையைப் பற்றி உள்ளங்கையை விரித்துப் பார்த்தாள். சிவந்த கையைத் தன் கண்ணத்தில் ஓற்றினாள். என் உடலெங்கும் மகிழ்ச்சி பிரவாகித்து ஓடியது. இல்லத்திற்கு வந்த ஒரு மாத காலமாக நான் தேடியது! இன்று என் கண்ணில் பட்டது. முகமறியாத என் அம்மாவின் கரங்களை நான் மீரா அக்காவின் கைகளில் உணர்ந்தேன். குப்பையை இருவருமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய் வீசியபோது இருவரும் எங்கள் மனப்பாரங்களையும் சேர்த்து வீசி எறிந்தோம். மீரா அக்கா இப்போது வாயைத் திறந்தாள். “உன்றை பேரென்னடி!” எனக்கு அந்தக் குரலில் இருந்த கடுமை விசித்திரமாக இருந்தது. அக்காவின் கைகளில் கண்ணத்தில் இருந்த மென்மையைக் குரலில் காணவில்லையே! நான் சற்றுப் பயந்த குரலில் ‘கவிதா’ என்று சொன்னேன். அக்கா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். “என்னடி குரங்கு தரச் சொல்லிறியே!” எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அக்கா பெரியவள். பெரிய வகுப்புப் படிக்கிறாள். நான் ஆண்டு முண்டுதானே

படிக்கிறன்: நான் பேசாமல் நின்றேன். நான் பகிடிக்குச் சொன்னனான். ‘கவி’ எண்டால் குரங்கு எண்டு பொருள். ‘கவிதா’ எண்டால் குரங்குதா எண்டுதானே விளக்கம்! அக்கா விளக்கமாகச் சொன்னபோது சிரிப்பு என்னையும் வந்து தொற்றிக் கொள்ள நானும் சிரித்தேன்.

மீரா அக்காவும் நானும் நெருங்கிய தோழிகளாகிவிட்டோம். அக்காவின்றை அப்பாவும் அம்மாவும் ‘செல்’ அடித்துச் செத்துப் போனார்களா? அவள் சொன்னாள், “கீழே விழுந்த பலாப்பழும் போலச் சிதறிக்கிடந்த அப்பாவையும் அம்மாவையும் நான் கடைசியாகப் பார்த்தேன். நான் பெரியம்மாவோடை தோட்டத்துக்குப் போனதால் தப்பிவிட்டேன். பெரியம்மாதான் என்னைப் பரிவுடன் வளர்த்தாள். ஆனால் பெரியப்பா சரியான குடிகாரன். வேலை வெட்டி செய்யாமல் திரிந்தார். பெரியம்மா புல்லுப்பிடுங்கிற வேலைக்குப் போய்க் கொண்டு வாற கூலிக் காசிலைதான் எல்லாம் செய்ய வேணும். என்னை அவளால் பாதுகாப்பாக வளர்க்க முடியாது எண்டு இந்த இல்லத்திலை கொண்டு வந்து சேர்த்தாள்.... எனக்கு இஞ்சை இருக்க விருப்பமில்லை. பெரியம்மாவோடை இருக்கத்தான் விருப்பம்....” அக்கா கதையைச் சொல்லும் போது எனக்கும் அழுகை வந்தது. அடக்கிக் கொண்டு அக்காவைப் பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் ஏதோ திட்டம் எழுதிக் கிடந்தது.

நேற்று முதல்நாள் நடந்த சம்பவம்... மீரா அக்காவைப் பெரிதும் பாதித்தது. இல்லப் பராமரிப்பாளர் அவளுக்குச் சொன்னது அவளைப் பத்திரகாளியாக்கிவிட்டது. அவள் செய்த செயல் எல்லோரையும் பிரமிக்க வைத்தது. மீரா அக்கா பராமரிப்பாளருக்குப் பட்டென்று கன்னத்தில் அடித்த போது என் மனம், நெருப்பில் விழுந்திருந்த மீரா அக்காவின் மனதைப் புரிந்து கொண்டது. மீரா அக்கா என்ன செய்யப்போகிறாள்? நான் விக்கித்து நிற்க அவள் இல்லத்தைவிட்டுத் தலைதெறிக்க ஓடினாள். அவளுக்கு அவள் செய்கை அவமானத்தைத் தர அவள் ஓடினாள். அவளைத் தொடர்ந்து இல்லப்பராமரிப்பாளரும் ஓடினார். தெருவில் இந்த ஒட்டத்தைச் சிலர் பார்த்து ரசித்தனர். ஆனால் நாங்கள் மீரா அக்காவுக்கு என்ன நடக்குமோ என்று பயந்தோம். சிறிது நேரத்தில் மீரா அக்காவை மீண்டும் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்தார்கள். அக்காவின் முகத்தில்

ஒரு வாட்டம். மீண்டும் உடைந்த ஒரு பலாப்பழமாக அவள் எனக்குத் தோன்றினாள்.

இன்று மீரா அக்காவை அவளுடைய பெரியம்மா வந்து கூட்டிச் சென்றுவிட்டா. நான் அப்போது பாடசாலையில் இருந்தேன். அதனால் அக்காவைச் சந்திக்கவில்லை. ஆனால் பலாமரத்தடிக்கு வரும்போது அக்காவின் நினைவு வரும். ‘குரங்குதா’ என்ற அவள் குரல் என் காதில் கேட்கும். மனத்தில் சரி என்று ஒரு வேதனை பிறக்கும். வழிபாட்டு மணியோசை கேட்க நான் நினைவலைகளின் பிடியிலிருந்து வெளியே வந்தேன். இன்று மணிவாசகர் குருபூசை.... “அமுதால் உன்னைப் பெறலாமே...” என்று அவர் பாடினாராம். நானும் வழிபாட்டு மண்டபத்தில் மீரா அக்காவை நினைத்து மௌனமாக அழுதேன். குத்து விளக்கிலிருந்து ஒரு பொறி கீழே விழ என் மனம் அதைப்பற்றி எண்ணத் தொடங்கியது.

முகம் 20

“அம்மா! அம்மா!” நான் இருமுறை கூப்பிட்டும் பதிலில்லை. எங்கே போய்விட்டாள். மீண்டும் கூப்பிடுகிறேன். “அம்மா!” இம்முறை என் குரலுக்குப் பதில் கிடைத்தது. “என்ன குஞ்சு!” அம்மா கேட்டபடியே வந்தாள். அவள் குரலில் இருந்த கனிவு என் உள்ளத்தைத் தொட்டது. என் அருகில் வந்தாள். என் நெந்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள். “காய்ச்சல் இளகியிருக்கு” என்று சொல்லியபடி மீண்டும் நீரில் நனைத்த துணியை என் நெந்றியில் போட்டாள். ஒடிக்கொலோன் கலந்த குளிர்மை என் நெந்றியில் பரவச் சுகமாக இருந்தது. அந்த நறுமணம் என் நினைவை இழுத்துச் சென்றது.

நான் ஒரு செல்லப்பிள்ளை! எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து அப்பாவும் அம்மாவும் எப்பவும் சண்டைதான். இரண்டுபேரும் வேலை செய்வது எனக்குத் தெரியவந்தபோது என் வயது இரண்டைத் தாண்டி மூன்றாகிவிட்டது. என் வீட்டில் நான் ஒரு மகாராணியாக இருந்தேன். அப்பாவும் அம்மாவும் என்னைச் செல்லமாக வளர்த்தாலும் ஏனோ அடிக்கடி முரண்பட்டு வாய்த்தர்க்கம் செய்தார்கள். ஒருநாள் சண்டைமுற்றி அம்மா சொன்னாள் நான் போய் என்றை பாட்டிலை இருக்கப்போறன்!. அப்பா ஒன்றும் பேசவில்லை. என்னை நோக்கி வந்தார். என்னைத் தூக்கினார். மெல்ல வீட்டைவிட்டு நடக்கத்தொடங்கினார். அம்மா! அவள் ஒன்றும் பேசாமல் நின்றாள். நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் நின்ற இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. என்றாலும் அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டேன் “அப்பா நான் அம்மாவோடை நிக்கப்போறன்!” எப்படியோ சொல்லி முடித்துவிட்டேன். அப்பா என்சொல்லைக் கேட்கவில்லை அவர் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். நான் அப்பாவின் தோழுக்கு மேலாக அம்மாவைப் பார்த்தேன். அம்மா தூரத்தில் சேலைத்தலைப்பால் கண்ணைத் துடைத்தபடி நின்றாள். அவளை வரும்படி நான் கையைக் காட்டினேன். அம்மா சில அடிகள் முன்னே

எடுத்து வைத்தாள். எனக்கு மனதில் மகிழ்ச்சி. அப்பா எங்கள் வீட்டைக்கடந்து தெருவுக்கு வந்தவுடன், இன்னும் வேகமாக நடக்கத்தொடங்கினார். அவரது கரங்கள் என்னை இறுகப்பற்றியபடி இருந்தன. எனக்கு அவரது பிடி நோவாக இருந்தது. நான் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் எங்களைத் தொடர்ந்து வராமல் வீட்டு வாசலிலே நின்றுவிட்டாள். எனக்கு ஏழாற்றுமாக இருந்தது. அழுகைவந்தது. அப்பாவின் தோளில் சாய்ந்து அழுதேன். என் கண்ணீர் அப்பாவின் தோளை சுரமாக்கியபோது அவரது கரங்கள் என் முதுகை அன்போடு வருடின. வழக்கமாக என்னைத் தூங்க வைப்பதற்கு அப்பா அப்படித்தான் செய்வது வழக்கம். இப்போதும் எனக்குத் தூக்கம் வந்துவிட்டது.

நான் கண்களை விழித்தபோது வேறோரு வீட்டிலே இருந்தேன். சற்றுத்தள்ளி ஒரு மேசை. அதனருகில் சில கதிரைகள். அப்பா கதிரையில் இருந்தார். அவர் முதுகு என்பக்கம் இருந்ததால் முகம் தெரியவில்லை. ஆனால் அவருக்கு முன்னே இருந்த உருவத்தின் முகம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. வட்டநிலாமுகம் பால்வெள்ளை நிறம், ஒட்டுப்பொட்டு, நெற்றிப்பக்கம் கொஞ்சம் தலைமயிரை வெட்டியிருந்தது. மூக்கிலும் காதிலும் ஒன்றுமில்லை. வடிவெண்டாலும் முகத்தில் ஏதோ ஒரு வக்கிரம் எனக்குத் தெரிந்தது. நான் வெறுப்போடு கண்களை மூடிக்கொண்டு அவர்களுடைய பேச்சைக் கவனித்தேன். அந்த உருவம் பேசியது. “இப்ப ஏன் உந்தப் பெட்டையையும் கொண்டு இஞ்சை வந்தனியள். தனிய வந்திருக்கலாம். உந்தச் சனியனை ஆர் பார்க்கிறது?” அப்பா சொன்னார். “என்னாலை அவளை விட்டிட்டு இருக்க முடியாதென்டு உமக்குத் தெரியுந்தானே! இவள் இல்லாவிட்டால் நான் எப்பவோ இஞ்சை வந்திருப்பன்.” “உப்பிடித்தான் சொல்லி வருடம் மூன்று போய்விட்டது. உதுக்கு இப்ப எத்தினை வயது?” உருவம் கேட்டது. அப்பா சொன்னார் “அஞ்ச வயசு தொடங்கிவிட்டது இன்னும் ஒருவருசத்திலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பலாம்” அவரது குரலில் ஒரு நடுக்கம் இருந்தது. “என்னவோ என்னைக் கரைச்சல்படுத்த வேண்டாம்.” உருவம் சொல்லிக்கொண்டே எழும்பிப்போனது. அதற்குப்

பின்னாலே அப்பா போனார். நான் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது கண்டகாட்சி இதுதான். உருவம் ஆம்பிளையளைப் போல காற்சட்டையும் சேட்டும் போட்டிருந்தது. நான் அம்மாவை நினைத்தேன். குங்குமப்பொட்டும் மூக்குத்தியும், சிவப்புக்கல்லுத்தோடும் நூல் புடைவையுமாக அவள் பாடசாலைக்குப் போகும் காட்சி என் கண்முன் தோன்றியது. “குஞ்ச இன்னும் ஒரு வருடத்திலை என்னோடை வரலாம்.” என்று அம்மா சொன்னது இப்ப நினைவுக்கு வந்தது. அப்பா சொன்னார் “என்றை மகாராணி நடக்கத்தேவையில்லை. நான் அவளை மோட்டார் சைக்கிளிலை கூட்டிக்கொண்டு போவன்.” எனக்குப் புளுக்மாக இருந்தது. அப்பாவேலை செய்யிற இடத்திலை வெளிநாட்டுக்காறுர் கனக்க வேலை செய்யினம். ஒருநாள் நானும் அப்பாவும், அம்மாவும் கோயிலுக்கு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தபோது அவையஞும் வாகனத்திலை வந்தவை. எனக்கு அந்த வாகனத்திலை ஏறிப்போக விருப்பம். அப்பாவை அவையள் ஏற்ற விரும்பியபோது அம்மா மறுத்துவிட்டாள். அன்றைக்கு வீட்டில் அப்பாவும் அம்மாவும் சண்டை போட்டார்கள். அப்போது அம்மா சொன்ன ‘காற்சட்டைக்காரி’ இவதானோ!.

ஒருகிழமை எனக்கு வாழ்க்கை நரகமாக இருந்தது. அப்பாவும் அந்த உருவமும் காலையில் வாகனத்தில் ஏறிப்போவார்கள். வீட்டில் நானும் சமையல்கார அப்புவந்தான். அப்பு பாவம்! எழுபது வயது என்றாலும் சமையல் வேலை எல்லாம் செய்வார். நானும் அவருக்கு உதவி செய்வேன். வீட்டிற்குள்ளேதான். வெளியே போகமுடியாது. எனக்குச் சிறைவாசம்தான். அப்புவிடம் ஒருநாள் கேட்டேன். “நீங்கள் கடைக்குப் போகும்போது நானும் வரட்டுமா?” அப்புவும் “சரி”யெண்டு சொன்னார். அவருக்கு என்றை தீட்டம் தெரியாது. இரண்டுபேரும் நடந்து போனோம். நான் தெருவில் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தேன். இடம் புதிதாக இருந்தது. என்மனம் முருகனை நினைத்தது. “முருகா! என்னை என் அம்மாவிடம் சேர்த்துவிடு....!” நானும் அப்புவும் தெருவால் திரும்பி இன்னொரு தெருவில் நுழைய, “முருகனுக்கு அரோக்ரா!” என்ற குரல் கேட்டது.

நான் என்றிட்டம் நிறைவேறும் நேரம் வந்துவிட்டதென்பதை உணர்ந்தேன். பறவைக்காவடி, பாற்காவடி, கரகம், பாற்செம்பு என்று வரிசையாவர் ஒரே சனக்கூட்டம். அப்பு கூட்டத்தில் மறைய நான் சட்டென்று காவடி வரிசைக்குள் புகுந்து பஜனைபாடிய சிறுவர் குழாத்துள் மறைந்து கொண்டேன். “வேல்முருகா! மால்மருகா வா! வா! முருகா” பாட்டு எனக்கும் தெரிந்த பாட்டுத்தான். நானும் சேர்ந்து பாடினேன். அந்தக் குரல்களையெல்லாம் வழிநடத்திய தேன்குரல் ஏன்று! என் காதில் கேட்டபோது நான் சிலிர்த்துப்போனேன். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை வருடிய அந்தக்குரல் அம்மாவுடையதுதான். நான் பசுக்கன்றுபோல கூட்டத்துள் துள்ளி முன்னேபோக.... அம்மா!... கண்களை மூடியபடி வேல்முருகா!... என்று பாடியபடி.... நான் காற்றாக விரைந்து அம்மாவின் கைகளைப் பற்றித் தொங்கினேன். அம்மாவின் கைத்தாளம் கீழே விழ கண்திறந்து என்னைப் பார்த்தாள். அவள் வாய் “என்றை குஞ்சு” என்று முன்னுக என்னைத் தூக்கினாள். நான் அம்மாவின் முகத்தை என் முகத்தோடு சேர்த்து அணைத்தேன். நான் தேடிய சொர்க்கம் இது... நினைவு கலைய அம்மாவைப் பார்த்துச் சிரித்தேன்.

முகம் 21

இன்று நடந்த சம்பவம் என்னை உலுக்கிவிட்டது. இனிமேல் எப்படி எனது வாழ்க்கை கழியப் போகிறது? என் நினைவில் வலியின் வடு. அதை எப்படிக்குணமாக்குவது? என் வாழ்க்கையில் நடந்த அந்தச் சம்பவம்! நினைவுச் சங்கிலிகள் பிணைய நான் அவற்றில் இணைந்து கொண்டேன். என் அப்பா! என் அம்மா! இருவரையும் நான் உணர்ந்து கொண்டபோது எனக்கு வயது வந்துவிட்டது. அம்மாவைப் பற்றி ஊரார் பேசிக்கொள்வதும் புரியத்தொடங்கியது. என்னுடைய அப்பா ஒரு கோயிற் பூசகர். ஆனால் அவருக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகியிருந்தது. குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். அப்படியென்றால் அம்மா அவரை முறையாகத் திருமணம் செய்யவில்லை என்பதை நான் தெளிவாக அறிந்து கொண்டபோது, எனக்கு அவளில் வெறுப்பே தோன்றியது. என்னுடைய அப்பா குழந்தைகளின் பெயரை நான் அறியேன். ஆனால் அவர் நோயற்றுக் காலமானபோது அறிந்துகொண்டேன். அம்மா அப்பாவின் மரணச்சடங்கில் கலந்து கொள்ளவில்லை. அவளுக்கு கலந்துகொள்ளும் உரிமையும் இல்லையாம். எனக்குத் திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய தெளிவு அப்போதிருக்கவில்லை.

அப்பாவின் மறைவுக்குப்பின்னர் அம்மாவின் உறவினர்கள் அவளை அணைத்துக் கொண்டார்கள். அம்மாவையும் என்னையும் காப்பாற்ற அவர்களால் முடியவில்லை. எனவே அம்மா தன்கையே தனக்குதவியென்று ஒரு சிறுகடை நடத்த முற்பட்டாள். அவளுக்குத் துணைசெய்ய ஒரு நண்பர் கிடைத்தார். எனக்கு முதல் பார்வையிலேயே அவரைப் பிடிக்கவில்லை. அவருடைய பார்வையும், சிரிப்பும், பேசுகம் எனக்கு ஏதோ பயமாக இருந்தது. நான் பூப்படைந்திருந்ததால் அதை உணரமுடிந்தது. ஆனால் அம்மாவின் போக்கோ மாறுபட்டதாய் இருந்தது. அவரை முற்றாக நம்பினாள். அந்த நம்பிக்கை அவரைத் தன்னுடைய இரண்டாவது கணவராக ஏற்கவும் துணை நின்றது. அம்மாவினுடைய செய்கை அவள் உறவினர்களுக்கு வெறுப்பைத்தர அவர்கள் முற்றாக விலகிக் கொண்டார்கள். அம்மா தனிமரமாக நின்றாள். அவளை என்னால்

விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. தனது இரண்டாவது வாழ்க்கைத்துணையை அவள் முற்றாக நம்பினாள். தனது சிறு கடையை நடத்தும் பொறுப்பை அவரிடம் கையளித்து நிம்மதியாக இருந்தாள். ஆனால்... அம்மா என்னை அவரை “அப்பா” என்று அழைக்கும்படி சொல்ல நான் மறுக்க எனக்கும் அம்மாவுக்குமிடையே இடைவெளி தோன்றியது. எனது பள்ளிப்படிப்பில் அம்மாவின் கணவருக்கு அக்கறை இருக்கவில்லை. அடிக்கடி ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லி நான் பாடசாலைக்குப் போகாமல் தடுத்துவிடுவார். அம்மாவும் அதை எதிர்ப்பதில்லை. நான் எனது படிப்புப் பாழாகிறதே என வேதனைப்பட்டேன். பாடசாலை செல்லும் சாக்கில் என் உறவினரைச் சந்தித்துப்பேசி வந்தேன். எனது பெரியம்மாவிடம் அம்மாவைப் பற்றி சொல்லியிருந்தேன். ஆனால் பெரியம்மா ஒன்றுமே சொல்லமாட்டா. ஒருநாள் பெரியம்மாவை பாடசாலையால் வரும்போது வழியிற் கண்டேன். அவ என்னை சரச என்று கூப்பிட்டா. நானும் அவவுக்கு அருகில் போய்நின்றேன். அவ சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு “பிள்ளை அவனோடை கொஞ்சம் விழிப்பாயிருந்துகொள்!” அவளுடைய குரலில் இருந்த பதட்டம் எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. “சரி பெரியம்மா!” என்று நான் சொல்லித்திரும்ப என் அம்மாவின் கணவர் சைக்கிளில் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய பார்வையில் ஒரு வக்கிரம் தென்பட்டது. என் நெஞ்சிலும் அச்சம் குடிகொண்டது.

மறுநாள் இரவு முழுவதும் அம்மாவும். அவள் கணவரும் வாக்குவாதப்பட்டார்கள். அம்மாவை அவர் கொடுரமாகத் தாக்கியதைக் கேட்ட சத்தங்கள் மூலம் நான் உணர்ந்துகொண்டேன். பொழுது விழிந்தபோது அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் முகமெங்கும் கீற்றல் காயங்கள்... அவள் இரவு முழுவதும் அழுததைக் கண்கள் காட்டின. எனக்கு அம்மாவைப் பார்க்கப் பாவுமாயிருந்தது. அவள் எனக்கு ஏதோ சொல்ல முயன்றாள். ஆனால் ஒன்றும் பேசாமல் கிணற்றிடப் பக்கம் போனாள். நான் அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் தோற்றும், இப்போது வெகுவாக மாறியிருந்தது. அப்பா இருந்தபோது அவள் புடைவைதான் கட்டுவாள். அவள் சீலைத்தொங்கலைப் பிடித்து நான் ஊஞ்சலாடியது இன்னும்

நினைவில் இருக்கிறது. நெற்றியில் வீழுதியும் பொட்டும் பூவுமாக ‘பராசக்தி’ என்ற பேருக்கேற்ற தோற்றுப்பொலிவு. ஆனால் இப்போது கவன் அணிகிறான். பூவைப்பதில்லை. பொட்டுமில்லை. அப்பாவின் மறைவை மனதிலே இருத்தி வைத்திருக்கிறாரோ என நினைத்தேன். நான் பாடசாலைக்குச் செல்ல என்னுடைய வெள்ளைச் சீருடையை எடுப்பதற்காக அறைக்குள் சென்றேன். தூரத்தே அம்மா கிணற்றியில் குளிப்பது யன்னலுடாகத் தெரிந்தது. நான் சீருடையைக் கொடியில் இருந்து எடுக்க என் இடுப்பை இருக்காங்கள் மெல்லப் பின்புறுமாகப் பற்றுவது எனக்குத் தெரிந்தது. என் மூளையில் பள்ளென்று அன்று பெரியம்மா சொன்னது மின்னல் போலத் தாக்க நான் அந்தக் கரங்களை உதறிவிட்டுத் தலைதெறிக்க அறையிலிருந்து வெளியே ஓடிவந்து வீட்டின் முன் உள்ள கடையைக் கடந்து தெருவில் இறங்கி ஓடினேன். நெஞ்சு பயத்தால் உறைய கையொழுங்கையில் இறங்கிப் பெரியம்மா வீட்டுத் தகரப்படலையைப் படபடவென்று பலங்கொண்ட மட்டும் தட்டினேன். பெரியம்மா ஓடிவந்து திறந்துவிட்டு படலையை மீண்டும் உள்ளே பூட்டிவிட்டா. என்னைக் கைத்தாங்கலாக வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றா. நான் அவ்வின் மடியில் விழுந்து ஒவென்று பெருங்குரவில் அழுதேன். பெரியம்மா ஆறுதல் சொல்லவும் என் மனம் அடங்கவில்லை. “நான் அங்கே போகமாட்டேன் அவன்..... அவன்...” எனக்கு மேலே சொல்ல முடியாமல் விம்மத்தான் முடிந்தது.

பெரியம்மா தன்னோடு என்னை இரண்டு நாட்கள் வைத்திருந்தா. இடையில் என்னைத்தேடி அம்மா வந்தபோது பெரியம்மா நான் அங்கு வரவில்லை என அம்மாவிடம் பொய் சொல்லி அனுப்பியது மட்டுமல்ல அம்மாவிடம் இனிமேல் “என்றை வாசல் மிதியாதையடி பரத்தை” என்று ஏசிவிட்டாள். அந்தச் சொல் அம்மாவைத் தலைகுனிய வைக்க அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டாள். நான் எல்லாவற்றையும் வீட்டுக்குள் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அம்மாவை. இனிமேல் சந்திப்பதில்லை என்ற முடிவை அப்போது எடுத்துவிட்டேன். பெரியம்மா என்னை அன்றே அழைத்துக்கொண்டு இல்லத்திற்கு வந்தாள். தாய் தந்தையை இழந்த சிறாருக்கு ஆதரவை தரும் அந்த இல்லம். என்னையும் ஏற்றுக்கொண்டபோது நான் புதிய உலகினுள் புகுந்தேன். பெரியம்மா இல்லத்தில் என்னைச் சேர்க்க

எல்லாக்கதைகளையும் இல்லப் பொறுப்பாளிடம் சொன்னார். அந்தவேளையில் இன்னொரு நிர்வாகி என்னை இல்லத்தில் சேர்க்கத் தயங்கினார். ஆனால் இல்லப் பொறுப்பாளர் தற்துணிவுடன் என்னைச் சேர்க்க முயன்று நிர்வாகிகள் அனைவருக்கும் நிலையை விளக்கியபோது எல்லோரும் என்னை ஏற்க இசைந்தனர். அப்போது நான் ஒன்றை உணர்ந்து கொண்டேன். “என்னைப் போன்றவர்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டியவர்கள் என்பதை ஆண்கள் உணர வில்லை. ஆனால் தாயுள்ளாம் கொண்டவர் அதை உடனே உணர்வார்.” என் வாழ்வில் என்னை நானே காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என உறுதிபூண்டேன். என் புதிய உலக வாழ்வை முழுமன்றிறைவோடு ஏற்றாலும் என் உள்ளத்தின் ஒரு முலையில் “அம்மா எங்கே இருக்கிறாள்?” என்ற கேள்வி முளைத்திருக்கிறது.

முகம் 22

அம்மா! இந்தச் சொல்லைக் கரும்பல்கையில் ரீச்சர் எழுதிய போது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இந்தமுறை எனக்குப் புள்ளி கிடைக்கும். நான் அவசரம் அவசரமாக என்றை எழுத்தட்டைகளை அடுக்கினேன். அ....ம....மா.... என்வாய் சொல்லிக் கொடுக்கக்கை வேகமாக ஒழுங்காக அடுக்கியது. ரீச்சர் எல்லோரையும் பின்புறமாகச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தா. என்னருகில் வந்து நின்று பார்த்தா. பிறகு எனது வலதுகையினைப் பற்றி தாக்கி நிறுத்தினா. எல்லோரும் என்கையைப் பார்த்தார்கள். நான் வெற்றிக்களிப்போடு எல்லோரையும் பார்த்தேன். ரீச்சர் என் பெயருக்கு அருகில் கரும்பல்கையில் புள்ளி 5 என்று எழுதினா. எல்லோரும் கைதடினார்கள். என்னால் கைதட்ட முடியாது. எனது வலதுகையால் என் தொடையில் சங்கீதம் பாடுபவர் தாளாம் போடுவது போலப் படபடவென்று தட்டினேன். எனக்கு மகிழ்ச்சியெண்டாலும் எல்லோருடைய இடக்கையையும் பார்த்தபோது என் இடதுகை அது தோளிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.... ஏன்!.... இந்தக் கேள்வியிடன் என் நினைவும் சுழன்றது.

எங்கள் வீடு அரண்மனை போல அழகான வீடு, சினிமாவிலை வாற வீடுகள் போல வர்ண விளக்குகள், மாடிப்படிகள் எல்லாம் பளபளவென்று மின்னும். எல்லாமாக 10 அறைகள். ஆனால் இருப்பதோ நாங்கள் மூன்று பேர்தான். என்றை அப்பா பெரிய கட்டிட ஒப்பந்தகாரராம். வெளிநாட்டிலும் வேலை செய்தவர். நல்ல கெட்டிக்காரர். எங்களுக்கு இன்னும் இரண்டு வீடு இருக்கு. அதை வாடைக்கு விட்டிருக்கிறோம். நான் பிறந்தபோது ஒரு திருவிழாபோல வீட்டில் கொண்டாட்டம் நடந்ததாம். 15 வருடத்திற்குப் பிறகு வந்து பிறந்த செல்லக்குட்டி எனக்குச் “செல்வநாயக்” என்ற பெயர் வைச்சிருக்கினம். என்னை “நாயகி” என்று வீட்டில் கூப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பெயரில் ஒரு சிக்கல் இருக்கு. போன மாதம் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த என்னுடைய மாமாவின்றை பிள்ளையள் என்றை பெயரைச் சொல்ல முடியாமல் மாத்திப்போட்டினம். எங்கடை மாம் வெளிநாட்டுப் பொம்பிளை. அவ என்றை பேரைச் சுருக்கி ஒருக்காச் “செல்கி” என்று கூப்பிடுவா. பிறகு “நாயகி” என்டு கூப்பிடுவா. அவ அப்பிடிக் கூப்பிடும் போது ஒருக்கும் அவலைத்

திருத்தவில்லை. சிரிச்கக் கொண்டிருப்பினம். எனக்குப் படுகோபம் வரும். என்றை அப்பாவும், அம்மாவும் நான் ஏதும் பிழையாகச் சொன்னால் உடனே திருத்திச் சொல்லித்தருவினம். ஏன் மாமியை மட்டும் திருத்தவில்லை? ஒருநாள் மாமாவிடம் சொல்லிவிட்டன். மாமா! மாமிக்கு என்றை பேரைச் சரியாகச் சொல்லிக் குடுங்கோ. ஆனால் அவரும் சொல்லிக் குடுக்கவில்லை. நானே மாமிக்குச் சொல்லிக் குடுப்பது எனத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.

மாமி! தனிய இருந்து இங்கிலீஸ் பேப்பர் படிச்கக் கொண்டு இருந்தா. நான் கிட்டப் போனேன். பேப்பரை வைத்துவிட்டு என்னைப் பிடித்து என் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டா. என்னை அருகில் இருத்தினா. இந்தப் பளக்கம் எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் என்ன செய்யிறது. “காரியம் ஆக வேணுமெண்டால் காலையும் பிடிக்கத்தான் வேணும்” எண்டு அப்பா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. பேசாமல் போறுத்துக் கொண்டேன். “மாமி! என்றை பேர் செல்வ... நாயகி! செ...ல்...வ...நா...ய...கி... நான் உரத்த குரலில் சொல்லிக் காட்டினேன். மாமி... என்றை நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். அவனும் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் காட்டினாள். எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. இப்போ நான் அவள் கண்ணத்தில் முத்தம் கோடுத்தேன்!

அன்றிரவு எல்லோரும் இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். தோசையும் சம்பலும் சாம்பாரும் மாம்பழமும் இருந்தது. மாமி சம்பலை எடுத்து வாயில் வைத்தாள் ஆ... ஊ... என்று சத்தமிட்டாள். மாமா தண்ணீர் கொடுத்தார்.... அவள் ஆ... ஊ... என்றாள். கண்ணம் சிவந்து, கண்ணில் நீர் வடிய நின்ற மாமியைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. சட்டென்று என் மூணையில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. வெட்டியிருந்த மாம்பழத்துண்டுகளில் ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் அவசரமாகச் சப்புக் கொட்டிச் சாப்பிட்டாள். இரண்டு நிமிடங்கள் கழிய மாமியின் முகத்தில் புன்னைக் மலர்ந்தது. மாமாவும் நிம்மதியாகப் பெருமுச்சவிட்டார். மாமி எனக்குக் கிட்ட வந்தாள். “செல்கி... நாயகி... ரெம்ப தாங்ஸ்” என்று என் பெயரை அழுத்தமாகச் சொல்லி மாமா சொல்லிக் கொடுத்திருந்த தமிழில் கூறினாள். நான் அதிராந்தேன். எல்லோரும் என் பெயரை அவள் சொன்ன போது வழக்கமாகச் சிரிப்பது போலச் சிரித்தார்கள். “கடவுளே! நாய் வாலை யாராலுமே நிமிர்த்த முடியாது” என நான்

நினைத்தேன். என் வேதனையை யாருமே உணரவில்லை. நல்லகாலம் மாமா குடும்பம் மறுநாளே வெளிநாடு சென்றுவிட்டது.

நான் பொழுது போகாமல் கஷ்டப்பட்டேன். அப்பா சொன்னார் பக்கத்து வீட்டில் உள்ள பிள்ளைகளுடன் போய் விளையாடு என்னுடைய குதித்துக் கொண்டு போனேன். நாங்கள் பாலம் கட்டி விளையாடத் தொடங்கினோம். பக்கத்து வீட்டு இராமன் ஒரு தடியால் நிலத்தைக் கிண்டினான். நாங்கள் மண்ணை எடுத்து வெளியே போட்டோம். அப்போது ஏதோ வட்டமான பொருள் கிடைத்தது. நான்தான் முதலில் எடுத்தது. ஆனால் இராமன் பறித்தான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. நான் இடக்கையால் அதைஎட்டிப் பறிக்க முடிபோல ஏதோ கழன்று வெடிச்சத்தம்.... எல்லோரும் மீண்டும் வைத்திய விடுதியில் கண்விழித்தோம். எனக்கும் இராமனுக்கும் முறையே ஒரு கை தோளோடு போய் விட்டது. அப்பாவும் அம்மாவும் அழுதார்கள். நான் எங்கும் போவதில்லை. பாடசாலைக்கும் போவதில்லை. வெடியின் அதிர்வால் என் பேச்சும் குறைவாகிவிட்டது. அப்பா எனக்கு மீண்டும் பேச்சுப் பழக்கினார். ஆனால் அது பலன் தரவில்லை.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னால் அப்பாவின் நன்பர் ஒரு நல்ல செய்தி கொண்டு வந்தார். வலது குறைந்தோருக்கான பாடசாலை ஒன்றிலே என்னைச் சேர்க்கலாமென்றார். என்னை அந்தப் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டார். அங்கே போன்னின்பு.... அங்கே நான் போய்ப்படித்தால் மீண்டும் திருத்தமாகப் பேசலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு கூறினார். மறுவாருமே எனக்கு ஒரு உண்மை தெரிய வந்தது. என்னைப்போலப் பலர் துண்பப்படுவார் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து கற்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பல சொற்களையும் சின்னப் பாட்டுக்களையும் படித்துவிட்டேன்... “நாயகி” ரீச்சரின் குரல் காதில் கேட்டது.... இப்போது நினைவிலிருந்து விடுபட்டு கரும்பலகையைப் பார்த்தேன். “கண்ணன்” என்ற சொல் எழுதப்பட்டிருந்தது. என் கையிலிருந்த எழுத்துக்கள்... தேடினேன்... க...ன்...ன்...! முடிக்கும் எழுத்து இல்லை. ரீச்சர் சுற்றிவந்தா! இராமனின் இடது கையைத் தூக்கி நிறுத்தினா. அவனுக்கே இம்முறை புள்ளி. எல்லோரும் கைதடினர். நான் வலக்கையால் தட்ட இராமன் இடக்கையால் தட்ட ரீச்சர் எங்கள் இருவர் கைகளையும் பிடித்துத் தட்டும்படி காட்டித்தந்தா. நாங்கள் புதிய பலத்துடன் புதுமையாகக் கைதட்டுவதை எல்லோரும் பார்த்தனர்.

முகம் 23

வேப்பமரத்தில் காக்கைகள் கரையும் சத்தும் என் காதைத் துளைத்தது. தினமும் இந்தக் காக்கைதான் என்னைத் தட்டி எழுப்பும். எங்கடை வீட்டிலை மணிக்கூடு இல்லை. விழியற் காலையில் எழும்புவதற்குப் பறவைகள்தான் துணை செய்கின்றன. வீட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் வைரவர் கோயில் மின்விளக்கு எங்கள் சின்னக் கொட்டில் வீட்டிற்கும் ஒளி பாய்ச்சும். அந்த வெளிச்சத்திலை எங்கடை கொட்டிலும் வெளிச்சத்தில் நிக்கும். மின்விளக்கு நின்றுவிட்டால் குப்பி விளக்குத்தான். நான் கண்களை விழித்துப் பார்வையைச் சுழலவிட்டேன். எனக்கு அருகில் என் தங்கை வாயில் விரலை வைத்துச் சூப்பியாடி ஆழந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள். மெல்ல அவனுடைய கைவிரலை வாயிலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டுமென்று நினைத்தேன். பாவம்! அவள் இரவு ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. இப்போது என் வயிறும் ஒசை எழுப்பியது. நானும் சாப்பிடவில்லையென்பதை உணர்த்தியது. இனிமேல் படுத்திருக்கமுடியாது!... நான் எழும்பினேன். பாயைச் சுற்றி வைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை! மற்றத் தங்கையும் தம்பியும் படுத்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் நால்வரும் ஒரு பாயில் குறுக்காகத்தான் படுப்போம். எனக்குத்தான் கொஞ்சம் நீளம் காணாது. கால்கள் நிலத்தில் படும். மெழுகின் நிலம். அவ்வளவாகக் குளிராது. மழைக்காலத்தில் கால்களை மடக்கிச் சுருண்டு படுத்துவிட்டால் போதும்.

இப்போ தம்பியின் முன்கல் சத்தம் கேட்டது! நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் உருண்டு போய் நிலத்தில் கிடந்தான். அவனை உருட்டி மீண்டும் பாயில் விட்டேன். வெளியே வந்து வான்ததைப் பார்த்தேன். பூப்போல நட்சத்திரங்கள் பூத்துக் கிடந்தன. அம்மா காட்டித் தந்த விழிவெள்ளியைப் பார்த்தேன். அது கண்ணைச் சிமிட்டி என்னைப் பார்த்தது. என் நினைவும் அதன் பின்னே சென்றது.

எங்களுடைய ஊரிலை நாங்கள் சந்தோஷமாக இருந்த காலம். வீட்டு முற்றத்தில் மாமரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடும் மகிழ்ச்சி. அப்போது தம்பி பிறக்கவில்லை. எனக்கு நான்கு வயது. பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை. ஆனால் பாலர் பள்ளிக்குப் போவேன். என்னுடன் 30 பேர் அங்கே படித்தார்கள். மூன்று ஆசிரியைகள். படிப்பு எண்டால் விளையாட்டுத்தான் என்டு நான் எண்ணியிருந்த காலமது. பறவைகள்,

மிருகங்கள், பாம்புகள் என உருவங்களை எங்கள் ஆசிரியை அட்டையில் வரைந்துதர அவற்றை நிரப்பிப் பருப்பாலும், அரிசியாலும், இலையாலும், பூவாலும் களிபூசி ஒட்டும் வேலை எங்களுக்கு. எனக்கு அது மிகவும் விருப்பமான வேலை. மளமளவென்ற ஒட்டுவேன். ஆசிரியை அட்டையின் கீழே என் பெயரை எழுதிச் சுவரிலே தொங்கவிடுவார். களிமண்ணால் உருவம் செய்வோம். ஒருநாள் ஆசிரியை பிள்ளையார் உருவம் செய்யச் சொன்னா. எங்கள் பாலர் பள்ளிக்கு முன்னால் ஒரு அரசமரம். அதனடியில் கல்லினால் செய்யப்பட்ட பிள்ளையார். நாங்கள் காலையில் அவரை வழிபடுவோம். “ஜந்து கரத்தனை....” என்ற தேவாரம் ஆசிரியை கண்ணிரென்ற சொல்லில் பாட நாங்களும் பிற்பாட்டுப் பாடுவோம். அதனால் பிள்ளையாருடைய உருவத்தைச் செய்வது எனக்கு இலகுவானது என்று நினைத்துச் செய்து முடித்துவிட்டேன். எனக்கு என் படைப்பில் பூரண திருப்தி. ஆசிரியரிடம் கொண்டு போய்க் காட்டினேன். அவ பிள்ளையாரைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னா. “ஒரு திருத்தம் செய்ய வேணும். பிள்ளையாருக்கு ஒரு கொம்பு முறிந்திருக்கும்.” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு கொம்பை முறித்தா எனக்கு கோபம் பட்டென்று வந்தது. ஆசிரியையை என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எனவே வீடிடில் செய்வது போல கீழே பூரணு அழுதேன். ஆசிரியை பரிவோடு வந்து என் முதுகைத் தடவி “நீலா! எழும்பம்மா. வா பிள்ளையாரைப் போய்ப் பார்ப்போம். நான் மறுத்தேன். ஆசிரியை மீண்டும் என் கையைப் பற்றி ஆதரவாகக் கூப்பிட்டார். நான் அவருக்கு மனதுள் சாபம் போட்டேன்! “என்றை பிள்ளையாரப்பா இவவின்றை கையையும் முறித்துவிடு....”

மறுநாள் ஆசிரியை பள்ளிக்கு வரவில்லை. அவவை ஒரு சைக்கில் மோதியதால் கீழே விழுந்து ஒரு கை முறிஞ்சு போச்சதாம். என்னை அம்மா கூட்ட வந்தபோது மற்ற ஆசிரியை அம்மாவுக்குச் சொன்ன செய்தியை நான் கேட்ட போது... எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. வீட்டிற்கு வரும்போது அம்மாவிடம் கேட்டேன். “அம்மா ரீச்சரைப் போய்ப் பார்ப்போமா?” அம்மா சொன்னாள் “அவ இன்றைக்கு தங்கடை ஊருக்குப் போய்விட்டாலாம்!...” எனக்கு மிகுந்த ஏழாற்றுமாக இருந்தது. பள்ளிக்குப் போகும்போது ஓவ்வொரு நாளும் அந்த ஆசிரியையை என் விழிகள் தேடும். ஆனால் அவ வரவே இல்லை.

ஒருநாள்.... ஞாயிற்றுக் கிழமை... நான் பள்ளிக்குப் போகவில்லை. மாமரத்தில் ஊஞ்சலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அம்மா சின்னத்தம்பியையும் மாமர நிழலில் இருத்திவிட்டிருந்தாள். மற்றத்தம்பியும் தங்கையும் இன்னொருபுறம் இருந்து மணல்வீடு கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திலெரென்று... ஒரு பேரிரச்சல் கேட்டது. மிக மிக வேகமாக ஒரு விமானம் தாழப்பறந்து வந்தது. படாரென்று ஒரு பெரிய சத்தம் கேட்டது. என் ஊஞ்சல் கயிறு அறுந்தது. தங்கையின் மணல் வீடு சிதறியது. சின்னத்தம்பி உருண்டு விழுந்தான். நான் தூக்கி வீசப்பட்ட அடுத்த வீட்டு மதிலோடு போய்விழுந்தேன். எழுந்து பார்த்தபோது எங்கள் வீடு தரைமட்டமாகிக் கிடந்தது. நெருப்புப் பற்றியெரிய ஒரே புகைமண்டலம் நான் அம்மா என்று கத்தியபடி ஓடி வந்து சின்னத்தம்பியைத் தூக்கினேன்.... மற்ற இருவரும் ஓவென்று அழுதபடி என்னருகில் வந்து நின்றார்கள். அம்மா! அப்பா! இருவருமே வீட்டிற்குள்ளே அடக்கமாகி விட்டார்கள். மறுபடியும் விமானத்தின் இரைச்சல் கேட்டது. நாங்கள் நால்வரும் கீழே குப்புறப்படுத்துக் கொண்டு அழுதோம.... பிறகு என்னுடைய சித்தி வீட்டில் இந்தக் குடிசையில் வந்து சேர்ந்தோம். வருடம் ஆறு ஓடிவிட்டது.

சின்னத்தம்பியும் பாடசாலைக்குப் போகிறான். சித்தி திருமணம் செய்யாமல் எங்களை வளர்க்கிறான். இடியப்பம் அவித்து விற்று அதில்வரும் வருமானத்தில் வாழ்வு நடக்கிறது. இரண்டு நாட்களாகச் சித்திக்குச் சுகமில்லை. அதனால் இன்றைக்கு நானே இடியப்பம் அவிக்க வேண்டும். சித்தி அருகிலிருந்தபோது இடியப்பம் பதமாய் வரும். ‘கண்கண்டால் கைசெய்யும்’ என்ற சித்தியின் கற்பித்தல்தான் எனக்கு வழிகாட்டி! கோயில் மணி கேட்டது! ஜயோ இப்ப நேரம் நாலுமணியாகிவிட்டது. நான் நினைவுகளைக் கழுவியபடி முகத்தை அலம்புகிறேன். திருநாற்றுக் குட்டானுக்கு அருகில் சென்று விழுதியை பூசி பிள்ளையாரைக் கண்மூடி வணங்கினேன். என் கண்ணைத் திறந்த போது சித்தி இடியப்பம் பிழிவது வரிச்சு மட்டை இடை வெளியில் வைரவர் மின்விளக்கில் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. “இன்டைக்கு எனக்குச் சுகம் மேனை!” சித்தி சொன்ன போது நான் மனத்துள் ஒரு உறுதிபூண்டேன். “இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் போவதில்லை.”

முகம் 24

வாகனம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் ஒரு யன்னல் அருகில் இருந்து வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரே வெட்ட வெளியாக இருந்தது. கொளுத்துகின்ற வெயில். இடையே ஓரிரு மரங்கள். அந்த மரங்கள்கூட மொட்டையாகத்தான் இருந்தன. ஓடிய வாகனம் சட்டென நின்றது. எல்லோரும் பரப்ரபாக இறங்கி நடந்தார்கள். வாகனச்சாரதி என்னை இறங்கச் சொன்னார். நானும் கீழே இறங்குவதற்காக ஆயத்தம் செய்தபோது வாகனத்துள் ஏறிய இருவர் என்னை “இறங்கவேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டு ஏனைய பயணிகளின் பயணப்பொதிகளைத் தட்டிப்பார்த்தார்கள். என்னருகில் வந்த ஒருவர் என்பெயரைக் கேட்டார். நான் ‘கீதா’ என்று மெதுவாகச் சொன்னேன் அவர் ‘நல்லபெயர்’ என்று சொல்லிவிட்டு இறங்கிச் சென்றுவிட்டார். நான் அவர் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் செயற்கைக் காலினால் நடந்துகொண்டிருந்தார். அந்தக் கால் என்றினைவைப் பின்னோக்கிச் செலுத்தியது.

அன்று ஒருநாள் நான் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்தபோது வீட்டில் யாரையும் காணவில்லை. ஆனால் முன்கதவுமட்டும் திறந்திருந்தது. எங்கள் வீட்டில் கதவு எந்நேரமும் பூட்டியிருக்கும். அம்மாவுக்குக் கதவைப்பூட்டி வைக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சத்தம் போடுவாள். அவளுக்கு வெண்கலத் தொண்டை. வாயைத் திறந்தால் போதும் மடை திறந்த வெள்ளாம் போலப் பேசுவாள். எங்கு அந்தக்குரலைக் கேட்கப் பிடிக்கும். நானும் அம்மாவைப்போலப் பேசுவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன். இப்போ வீட்டினுள் நுழைந்தேன். பொருட்களொல்லாம் சிதறிக்கிடந்தன. என்னுடைய அலுமாரியெல்லாம் கீழே விழுந்துகிடந்தது. அம்மாவின் அறையுள் நுழைந்தேன். அம்மா அலங்கோலமாக விழுந்துகிடந்தாள். சேலையெல்லாம் கிழிப்பட்டுக் கிடந்தது. அவளுடைய வலதுகால் சேலைவிலகி முழங்கால் இரத்தம் பெருகத் துவண்டு கிடந்தது. நான் ஓடிப்போய் அம்மாவை உலுப்பிப் பார்த்தேன். அவள் மயக்கமாகக் கட்டைபோலக் கிடந்தாள். அம்மா! அம்மா! நான் பெருங்குரலில் சத்தமிட்டேன். அவள் எழும்பவில்லை. அறையைவிட்டு நான் வெளியே

வரவும் ஒருவாகனம் எங்கள் வாசலைத் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்டேன். நான் தெருவுக்கு ஓடிவந்தபோது ஒரு துவிச்சக்கரவண்டியில் பக்கத்துவீட்டு மாமா தூரத்தில் வருவது தெரிந்தது. நான் அவரை எதிர்கொண்டு ஓடினேன். அவர்குகில் முச்சிரைக்க நான் நின்றபோது அவரும் துவிச்சக்கரவண்டியை விட்டு இறங்கினார். “என்ன!... கீதா!” அவர் என்னிடம் கேட்டபோது எனக்கு அழுகைவெடிக்க “மாமா! ... அம்மா” என்று விமிமினேன். அவர் என் கையைப் பற்றிக் காற்றுப்போல எங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். அம்மாவின் சேலையை ஒழுங்காக்கி விட்டு முக்கருகே கையை வைத்துப்பார்த்தார். நான் அப்போதுதான் அம்மாவின் கழுத்தைப் பார்த்தேன். அது முளியாகக் கிடந்தது. அவள் கைகளில் கிடந்த தங்கக் காப்புகளையும் காணவில்லை. மாமா வெளியே போனார். நான் அம்மாவின் பக்கத்தில் இருந்தேன். அம்மாவின் கைகளைத் தொட்டேன். அவள் உடல் அசைந்தது. ஆனால் கண்களைத் தீறக்கவே இல்லை.

மாமா திரும்பி ஒரு வாகனத்தில் வந்தார். அம்மாவைத் தூக்கி வாகனத்தில் ஏற்றி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போனேனாம். அம்மாவுக்கு உடனடியாகச் சத்திரசிகிச்சை நடந்தது. அம்மாவின் வலது கால்முழுங்கால் வரை துண்டிக்கப்பட்டது. இரண்டுவாரம் ஆகியும் அம்மா வாய்திறந்து பேசவில்லை. எல்லோரையும் மிரண்டு பார்த்தாள். யார் தொட்டாலும் பெரிதாக அலறினாள். அவளுடைய மனதிலை பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று சொன்னார்கள். என் வயது 8. அதனால் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அம்மா ஊழமையாகவிட்டது. எனக்குத் தாங்கமுடியாத துஞ்பமாக இருந்தது. அம்மா தடி ஊன்றி மெல்ல மெல்ல நடந்தாள். நான் அவள் நடக்கும் போதெல்லாம் கிட்டப்போய் உதவ விரும்பினேன். ஆனால் அவளோ அருகில்போனால் ஊன்றுகோலால் அடிக்கவருவாள். ஒருமுறை மாமா அருகில்போக டங்! என்று அவர் மொட்டைத்தலையில் ஊன்று கோலால் அடித்துவிட்டாள். அவள் தொல்லை பொறுக்காமல் மனநோயாளர் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டாள். நான் இடம் பெயர்ந்து கொழும்பில் சித்தியுடன் போய் இருந்தேன். ஒருவருடம் ஓடிப்போய்விட்டது. என் அம்மாவை நான் போய்ப் பார்க்கவிரும்பினாலும் முடியவில்லை.

போனகிழமை சித்திதான் யாழ்ப்பாணம் போய் இருக்கப் போவதாகச் சொன்னாள். சித்தி அம்மாவின் ஓரேயொரு தங்கை.

வைத்திய விடுதியில் தாதியாக வேலை செய்கிறாள். இப்போது மாற்றம் பெற்று யாழிப்பாணம் போகிறாள். அவள் கேட்டபோது நான் மறுப்புச் சொல்லவில்லை. தலையை மட்டும் ஆட்டினேன். சித்தி என்மனத்தை அறிந்துகொண்டு சொன்னாள்: “கீதா! அம்மாவை ஒருக்காப் பாத்திட்டுப் போவும்!” என் உள்ளும் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. இருவரும் அன்று மாலையே மனநோய் வைத்தியசாலைக்குப் போனோம். சித்தி மருத்துவத்தாதி என்றபடியால் நாங்கள் உள்ளே போவதில் தடை இருக்கவில்லை. அங்கே ஒரு மண்டபம். எல்லா நோயாளரும் ஏதேதோ செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடையே அம்மாவை நான் தேடினேன். ஒரு முலையில் இரண்டு ஊன்று கோல்கள் கிடந்தன. அதனாலே முக்காடு போட்டுத் தலையை மூடியபடி ஒரு உருவும் குந்தியிருந்தது. அதன் கைகளில் ஒரு இலக்கத்தகடு கட்டப்பட்டிருந்தது.

சித்தி அதனாலே போனாள். தான் கையில் வைத்திருந்த கடிதத்தில் இருந்த இலக்கத்தையும் உருவத்தின் கையில் இருந்த இலக்கத் தகட்டையும் ஒத்துப்பார்த்தாள். இரண்டும் ஒன்றுதான். சித்தியின் முகம் மலர்ந்தது. உருவத்தின் முக்காட்டை விலக்கினாள். உருவும் அசைய முகம் தெரிந்தது. என்மனம் அதிர்ந்தது. மொட்டைத்தலை, குழிந்த கண்கள், ஓட்டிய கண்ணம், பல்லில்லாத பொக்கைவாய். இது தான் அம்மாவா! என்னால் நம்பமுடியவில்லை. சித்தியின் கண்களில் நீர் சுரக்க அம்மாவிடம் தோடும்பழுத்தைக் கொடுத்தாள். அம்மா அதை வாங்கவில்லை. சித்தி என்னிடம் பழுத்தைத்தந்து கொடுக்கும்படி சொன்னாள். எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது.

மெல்ல அருகில் சென்று அம்மாவிடம் பழுத்தை நீட்டினேன். அவள் என்னைக் குறிப்பாகப் பார்த்தாள். திடீரென என்னை இழுத்தாள். அவள் பிடியில் எனக்கு வலித்தது. சித்தியும் என்னை விடுவிக்க வந்தாள். அம்மா என்னை விடவில்லை. என்னை இறுகத்தன் மார்போடுஅணைத்து என் கண்ணங்களில் முத்தமிட்டாள். அத்தக் கணத்தில் அம்மாவை நான் உணர்ந்தேன். என் கைகளாலும் அவளை இறுகக் கட்டிப்பிடித்தேன். “அம்மா! அம்மா!” என வாய்அருற்றியது. அம்மா வாய் திறந்து “கீ.. தா” என்று சொல்லியபோது ஆயிரம்

பூக்கள் என்மேல் சொரிந்ததுபோல இருந்தது. அந்த அம்மாவின் மணம்.... என் நினைவு கலையக் கண்ணை விழித்தேன். வெளியே பார்த்தேன். மொட்டைப் பனைகள் என் அம்மாவைப் போல நின்றன. இந்தப் பனைகளிடையே நானும் சித்தியும் அம்மாவை நினைத்து வழங்கி போகிறோம். பனைகளிடையே ஊன்று கோலுடன் அம்மா நிற்பது போல இருந்தது. இன்னும் ஒரு பெண் ஊன்று கோலுடன் பனைகளுடே சென்று கொண்டிருந்தாள். எங்கள் வாகனம் ஏ9 பாதையில் விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. என் மனம் அதைவிட விரைவாக அம்மாவிடம் மீண்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

முகம் 25

வெயிலின் வேகம் தணியும் மாலை நேரம். நான் தமிழ்ப்பாடசாலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். என் தங்கையும் அருகில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் நடையில் ஒரு துள்ளால் பார்வையில் துறுதுறுப்பு இன்றைக்கு எங்கள் பாடசாலையில் முத்தமிழ் விழா நடக்க இருக்கிறது. அதனால் எல்லோரும் பண்பாட்டு ஆடையுடன் வரவேண்டும் என்று எங்கள் தமிழாசிரியர் சொல்லிவிட்டார். எனவே நாங்கள் இருவரும் பட்டுப்பாவாடை சட்டை அணிந்து கையில் வளையல் கழுத்தில் சங்கிலி காலில் பாதசரம் அணிந்து செல்கிறோம். பாவாடை காலைத் தடக்குகிறது. அதைச் சற்றுத் தூக்கியபடி நடக்க வேண்டும். எனக்கு அது இடைஞ்சலாக இருந்தது. கஷ்டப்பட்டுக் காலைத் தூக்கி வைத்து நடக்கிறேன். தங்கைக்கோ மிக மகிழ்ச்சி. அவளுடைய பாவாடை நீளம் குறைவு. துள்ளித்துள்ளி வருகிறாள்.

இன்னும் ஒரு நிமிட நடைதான். பாடசாலை வந்துவிடும். நான் வேகமாக நடக்க முயற்சிக்கிறேன். அதற்கிடையில் என் மனம் பின்னோக்கி ஓடுகிறது. சென்றவாரம் நாங்கள் இலங்கைக்குப் போயிருந்தோம். அம்மாவும் அப்பாவும் இலங்கைப் பயணத்தைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுவார்கள். நாங்கள் வெளிநாட்டிற்கு வந்து 5 வருடங்களுக்குப்பிறகு யாழ்ப்பாணம் போனோம். வெளிநாட்டுக்கு வந்த புதிதில் எனக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை. என்னுடைய வகுப்புத் தோழர்கள், வெள்ளைக்காரப் பிள்ளைகள் எனது ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் என்றீது அன்பு காட்டினார்கள். ஆங்கில மொழியைப் பரிவுடன் பயிற்றினார்கள். ஒரு வருடத்தில் நான் ஆங்கிலத்தில் நல்லபயிற்சியைப் பெற்றுவிட்டேன். பாடசாலையும், தொலைக்காட்சியும் சுற்றுப்புறச் சூழலும் என்னைத் தமிழ்மொழியிலிருந்து வெகுதுராம் அழைத்துச் சென்று விட்டன. வீட்டில் அப்பாவும் அம்மாவும் கூட என் ஆங்கில மொழித் தேர்ச்சிக்காகத் தாங்களும் தமிழில் உரையாடுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார்கள். பிறகென்ன நான்குவருடத்தில் நான் தமிழை முற்றாக மறந்து விட்டேன்.

இந்த வருடம் தை மாதம் தமிழ்ப் பாடசாலையில் மீண்டும் தமிழ் படிக்க அனுப்பப்பட்டேன். தங்கையும் வந்தாள். எங்கள் வகுப்பில் 20 பிள்ளைகள். எல்லோரும் இலங்கையில் பிறந்து வளர்ந்து இடப்பெயர்வால் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கொழும்பில் சிலகாலம்

வாழ்ந்து பின்னர் புலம் பெயர்ந்து வெளிநாட்டுக்கு வந்தவர்கள். இப்போ தமிழை முற்றாக மறந்து மீண்டும் கற்க வந்தவர்கள். எனக்குத் தமிழ்ப் பாடசாலை செல்வது மிக விருப்பமான செயற்பாடு. எங்கள் ஆசிரியை சீலைகட்டிப் பொட்டு வைத்து அழகான தோற்றுத்தில் வருவா. நாங்கள் எல்லோரும் படம் பார்ப்பது போல அவபாடம் சொல்லித்தரும் போது மெய்மறந்து இருப்போம். விடுமுறைப்போது வந்தால் எங்களுக்கு நல்லவிருப்பம். தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடி ஆடி விளையாடிப் படிக்கும் தமிழ்வகுப்பு பாடசாலை வகுப்பைவிட மகிழ்வைத் தந்தது.

“கோடைவிடுமுறையில் நான் 3 வாரம் இலங்கை செல்கிறேன்” என்று தமிழாசிரியையிடம் சொன்னதுபோது அவர் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்! எனக்கு எதையோ சொன்னது. அதை அவவிடம் கேட்கவிரும்பினேன். ஆனால் அது பண்பான் செயலாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் என்னுடைய பாடசாலை ஆசிரியையிடம் “நான் இலங்கை செல்கிறேன்” என்று சொன்னபோது முகத்தில் வியப்பு இருந்தது. என் கைகளைப் பற்றிக் குலுக்கி “நீ உன் தாய் நாட்டிற்குச் செல்கிறாய். நிறையைச் செய்திகள் கொண்டுவர வேண்டும்” என்று கூறி என் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டு வாழ்த்தி அனுப்பினார். நான் மெய்மறந்து அவருக்கு நன்றி சொன்னேன்.

இலங்கை வந்த போது ஒரே வெயில், புழக்கம் இரவில் தூக்கமில்லை. ஆனால் நிறையைப் பழங்கள் சாப்பிட்டேன். எங்கள் வீட்டில் ஒரே சத்தம். உறவினர் என்று பலர் வந்து பார்த்துப் போனார்கள். அவர்களோடு தமிழில் உரையாட முடியவில்லை. அம்மம்மா, அம்மப்பா, அப்பம்மா, அப்பப்பா என்று பழைய உறவுகளை மீளக் கண்டபோது மனதுக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் கொஞ்சம் ஆங்கிலமும் நிறையத் தமிழும் பேசினார்கள். அம்மாவும் அப்பாவும் சளி சளி வென்று தமிழில் பேசினார்கள். எனக்கும் தமிழில் பேச எண்ணம் வந்தது. தங்கை ஆடு, மாடு, கோழி, நாய் எல்லாவற்றோடும் ஆங்கிலத்தில் பேசிப் பொழுதைக் கழித்தாள். சில தமிழ்ச் சொற்களையும் பிடித்து அவள் பேசியபோது எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அவள் அடிக்கடி “நான் குளிக்கறிங் செய்யப்போறன்” என்று கூறுவாள். என் மனம் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்று விடலாமா? என்று அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அம்மம்மா செய்து தந்த உணவுவகைகள் அதனை மேலும் வலியுறுத்தின. வெளிநாட்டு யந்திர வாழ்க்கையைவிட யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

வெளிநாட்டில் நான் கண்ட காட்சிகள் இங்கே இல்லை என்று நான் எண்ணிப்பிருந்த வேளை.. ஒரு நாள் மாலை வேளை...

நானும் அம்மம்மாவும் கோயிலுக்கு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் வீட்டுக்கு அருகே உள்ள சிறியகோயில். தெருவில் இறங்கிச் சில நிமிடங்கள் நடந்து ஒரு ஒழுங்கையில் இறங்கினோம். எதிரே ஒரு பெண் ஒரு பையனை அணைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பையன் நெற்றியில் ஓட்டுப்பொட்டு. எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவனுக்கு ஒரு 14 வயதிருக்கலாம். பெண்ணுக்கு 25 வயதிருக்கும். இது என்னுடைய வெளிநாட்டு வாழ்க்கையனுபவக் கணிப்பீடு. அந்தப் பெண் அமெரிக்க ஆங்கிலம் பேசிக் கொண்டு சென்றாள். பையனோ அம்மம்மாவைக் கண்டவுடன் அவனுடைய அணைப்பிலிருந்து விடுபட முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவனோ அவனை விடவில்லை. இறுக அணைத்தபடி அவள் போய்க்கொண்டிருந்தாள். எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தில் இப்படியொரு காட்சி! அம்மம்மா முனுமுனுத்தது எனக்கும் கேட்டது “எல்லாம் ஏ9 ஆல் வந்த கழிச்சறையள் விடலைப் பிள்ளையளைப் பழுதாக்குதுகள்.” அம்மம்மா விரைந்து நடந்தாள். அவள் கோபம் நடையில் தெரிந்தது. நான் அப்போது முடிவு செய்தேன். இனிமேல் யாழ்ப்பாணம் வருவதில்லை!

மேரி! தங்கையின் குரலில் என் நினைவு கலைந்தது. நான் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்வையைச் செலுத்தினேன். தங்கை முன்னே ஓடிப்போய் மேரியைக் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினாள். அவளை இடுப்பில் அணைத்தபடி சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள். மேரி என் தங்கையின் வகுப்புத்தோழி. வெள்ளைக் காரப்பிள்ளை. பட்டுப்பாவாடையும் சட்டையும். நெற்றியில் ஓட்டுப் பொட்டு. கையில் கண்ணாடி வளையல். கழுத்தில் வெள்ளை முத்துமாலை. காதில் கொழுவும் சிமிக்கி. தலையைப் பின்னிப் பூவைத்து அலங்காரச் சிற்பம் போல நின்றாள். என் கையில் இருந்த கமெராவால் அவளையும் தங்கையும் படம்பிடித்தேன். அந்தப் படத்தில் ஒரு பெரிய பிரதி அம்மம்மாவுக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று எண்ணியபடி மூவரும் விழாமண்டபத்துள் நுழைந்தோம். அங்கே ஒலித்த நாதஸ்வரம் என் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்தது.

முகம் 26

மண்டபம் முழுவதும் சனக்கூட்டம். ஒலிபெருக்கியில் பக்திப்பாடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. எனக்கு விருப்பமான பாட்டு. அம்மனைப் பற்றியது. கேட்கக் கேட்கச் சலிக்காது. திடீரென்று பாட்டுநின்றது. பேச்கள் தொடங்கின. முதலில் யாரோ ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் பேசினார். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. நல்லகாலம் அவர் 5 நிமிடம் தான் பேசினார். அடுத்து ஒரு துறவி பேசத் தொடங்கினார். அவர் பேசு கேட்க இனிமையாக இருந்தது. “தெய்வம் நமக்கு துணையாக எப்போதும் இருக்கும்” என்று அவர் சொன்னபோது எனக்கு என் அப்பாவின் நினைவு வந்தது! அவர் என்னிடம் கடைசியாகச் சொன்னது அதுதான். என் மனம் அசைபோடத் தொடங்கியது.

எங்கள் குடும்பம் பெரியது. பிள்ளைகள் எட்டுப்பேர். அப்பா அம்மா சேர்ந்தால் 10 பேர். நான் கடைக்குட்டி எனக்கு 5 அண்ணாமார். 2 அக்காமார். அக்காமார் இருவரும் கலியாணம் கட்டிவிட்டார்கள். ஆனால் எங்களோடுதான் இருந்தார்கள். அத்தான்மார் இருவரும் ஒருநாள் திடீரெனக் காணாமல் போய்விட்டார்கள். அன்றைக்கு எங்கள் வீட்டில் ஒரே கலவரம். அக்காமார் அழுதினம். ஆனால் போனவர்கள் இன்னமும் திரும்பிவரவில்லை. அப்போது அப்பா என்ன மடியில் இருத்திக்கொண்டு சொன்னார். “இவளைப் பற்றி இனிமேல் எல்லோரும் யோசியுங்கோ”. எல்லாரும் என்னைப் பார்த்தினம். என் கால்கள் துவண்டு கிடந்ததை முதலில் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தினம். பெரியக்கா ஓடிவந்தான். என்ன அப்பாவிடமிருந்து தூக்கி இறுக அணைத்துக்கொண்டாள். அந்த அணைப்பின் இறுக்கம் எனக்கு என்னவோ சொன்னது. சின்னக்கா ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஆனால் அன்றிரவு அவள் யாரிடமும் சொல்லாமல் போய்விட்டாள். காணாமல் போனவர் வரிசையில் அவளையும் சேர்த்து 3 வருடமாக அப்பா தேடுகிறார்.

பஞ்சபாண்டவர் என்று செல்லமாக அழைக்கப்படும் எனது அண்ணாமார் பள்ளிக்கூடம் போவதில்லை. அப்பாவுக்குத் துணையாக வேலைக்கு போனார்கள். அப்பா மேசன் வேலை செய்பவர். அண்ணாமார் அவரோடு முட்டாள் வேலை செய்தார்கள். அதனால் நான் அவர்களை வரிசைப் படுத்தி முட்டாள் 1, 2, 3, 4, 5 என இலக்கம் சேர்த்துக் கூப்பிடுவேன். அண்ணாமாருக்கு என்மீது கோபமில்லை. என்னை அநுதாபத்தோடு பார்ப்பார்கள். என் கால்கள் அவர்கள் கண்ணில்படும்போது எனக்கு அடிக்க அவர்கள் எப்படி வருவது? என்னால் நடக்கமுடியாது. யாராவது தூக்கிக் கொண்டுதான் போகவேண்டும். அம்மாதான் என்னைக் குளிப்பாட்டிச் சட்டை போட்டு அலங்கரிப்பாள். பெரியக்கா சோறு ஊட்டிவிடுவாள். என் ஊனம் எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒருநாள் நள்ளிரு வீதியில் நாய்கள் குறைத்தன. நான் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தேன். யாரோ வீட்டினுள் வந்தார்கள். அண்ணாமார் எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். தடுக்கப்போன அம்மாவின் தலையில் அடி விழுந்தது. அவள் கருண்டு விழுந்தாள். பிறகு எழும்பவே இல்லை. அப்பா அன்று தொடக்கம் பைத்தியமாகிவிட்டார். “என்றை பஞ்சபாண்டவர் எங்கே? என்று எல்லோரையும் கேட்பார். சில வேளைகளில் யாரோடும் பேசமாட்டார். எனக்கு 8 வயது வந்துவிட்டது. ஆனால் வயதுக்கேற்ற வளர்த்தி இல்லை. அக்கா கச்சான் வறுத்து விற்கும் தொழிலைத் தொடங்கினாள். என்னையும் கொண்டு கோயில் திருவிழாக்களிலே கச்சான் விற்றாள். நாங்கள் இருந்த வீட்டை விட்டு எழும்பிவிட்டோம். பாதுகாப்பு வலயத்துள் எங்கடை வீடு அகப்பட்டு விட்டது. அக்கா யார் யாரையோ பிடித்து ஒரு குடிசை அம்மன் கோயிலிடியில் அமைத்து விட்டாள். அப்பாவும் இப்போது கொஞ்சம் மனம் தெளிந்து அக்காவுக்கு உதவிசெய்தார். பழைய பேப்பரிலை கடதாசிப்பை ஒட்டுவார். நான் இருந்தபடியே பைக்குள் கச்சான் போட்டுவைப்பேன். கடதாசிப்பை ஒட்டும்போது அப்பா பத்திரிகைச் செய்தியையும் எனக்குப் படித்துக் காட்டுவார். அப்படித்தான் அண்ணாமார் பற்றிய செய்தியும் வந்தது. மரணம் என்ற செய்தியில் பஞ்சபாண்டவர்களின் படமும் வந்திருந்தது. அப்பாவும் அக்காவும் அழவில்லை. எங்கள் குடும்பம் குலைந்தது மட்டும் தெரிந்தது. அப்பா அந்தப் படத்தை எடுத்து வெட்டி ஒரு மரப்பலகையில் ஒட்டினார். அதை எங்கள் வீட்டில் வளையில்

கயிற்றில் தூக்கினார். அண்ணாமார் ஜவரும் சிரித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்பா அந்தப்படத்திற்கு ஒவ்வொரு நாளும் பூவைத்து வணங்குவார்.

இன்றைக்கு அண்ணாமார் மரணம் அடைந்து ஓராண்டு நிறைவாம். படத்தில் இருந்த திகதியைப் பார்த்து அப்பா சொன்னபோது எனக்கு ஒரு ஆசை வந்தது. அண்ணாமாரின் படத்திற்கு ஒரு பூமாலை போடவேண்டும். அப்பாவிடம் சொன்னேன். “மாலை வேண்ட ஆகக் குறைந்தது 150 ரூபா வேணுமா! காகக்கு எங்கைபோறது.” “கச்சான் விற்ற காசிலை வாங்குவம் அப்பா!”. நான் வழி சொன்னேன். அக்காவிட்டைக் கேள்! அப்பா சொல்லி விட்டுக் கடதாசிப்பை ஒட்டத்தொடங்கிவிட்டார். நான் அக்காவிடம் போய் கேட்டேன். அக்கா அண்ணாமாரின் படத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் கண்கள் குளமாயின. “காகவேணுமா! கச்சான் காக 50ரூபா கிடக்கு இன்னும் 100 ரூபா வேணுமே.” எனக்கு ஒரு புதிய எண்ணம் மனதில் வந்தது. “அக்கா! இன்டைக்கு நான் கச்சான் விக்கப்போறன்!” அக்கா என்னை அதிசயமாகப் பார்த்தாள். “அக்கா இன்டைக்குப் பின்னேரம் கோயிலிடி ஏதோ கூட்டம் எண்டு ஒலி பெருக்கியிலை சொன்னவை. என்னை அங்கே கொண்டு போய்விடு! நான் கச்சான் வித்து மாலை வேண்டிப் போடிறன்.” அக்கா அரைமனதோடு சம்மதித்தாள். அம்மன் கோயிலுக்கு மேற்கே மாலைகட்டும் அப்பு வீடு இருக்கிறது. அவரட்டை எந்தநேரமும் மாலை வாங்கலாம்.

நான் கோயில் வாசலில் கூட்டம் நடக்கும் இடத்திற்குக் கிட்ட கச்சான் கடையைப் பறப்பி உட்கார்ந்தேன். கூட்டம் தொடங்கியது. நிறையைச் சனக்கூட்டம் சேர்ந்திருந்தது. நான்மேடையைப் பார்த்தேன். ஆறு பேர் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவராக ஏதோ பேசினார்கள். என்மனம் பேச்சில் எடுப்பவில்லை. எல்லோருக்கும் அழகான மாலைகள் போடப்பட்டன. என்மனம் அந்த மாலைகளிலே ஸயித்தது. கச்சான் வியாபாரம் அவ்வளவு நடக்கவில்லை. சேர்ந்த காசை என்னிப்பார்த்தேன். 30 ரூபா மட்டும்தான். இன்னும் 70 ரூபா வேண்டுமே. மேடையில் ஒரு அம்மா பேசவந்தா. அவுக்கு என்னைப்போல ஒரு சிறுமி அழகான மலர்மாலையைப் போட்டு

வணங்கினாள். அம்மா அந்த மாலையை உடனே கழற்றி வைத்துவிட்டுப் பேசத்தொடங்கினா. நான் அவ கழற்றி வைத்த மாலையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்பா! என்னைக் கூட்டிச் செல்ல வரப்போறார். கூட்டம் முடியப்போகுது. இனியாரும் கச்சான் வாங்க மாட்டினம். எனக்கு அழுகை வந்தது. அடக்கிக்கொண்டு அம்மனை நினைத்தேன். கண்ணை முடி வணங்கினேன். “பிள்ளை கச்சான் தருகிறாயா!” குரல் கேட்டுக் கண்ணைத் திறந்தேன். கையில் மாலையுடன் அந்த அம்மா முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தார். “20ரூபாவுக்கு கச்சான் வேணும்!” அம்மா காசைத் தந்தா! “இன்னும் 50 ரூபா வேணும்!” என வாய் தடுமொறிச் சொல்லி விட்டேன். “என் பிள்ளை!” அம்மா கேட்டார். நான் உண்மையைச் சொல்லவில்லை. “வாய்தடுமாறி வந்துவிட்டது. மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ!” என்றேன். அம்மா சிரித்தபடி என்முகத்தைப் பார்த்தார். நான் அவர் கையிலிருந்த மாலையை பார்த்தேன். நறுமணத்துடன் அது அவரின் கையில் தொங்கியது. அம்மா கச்சானை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினா. நான் சோர்ந்து போனேன். கோயில் வீதி வெறுமையாகி விட்டது. திட்டரென அந்த அம்மா திரும்பி என் கைகளில் மாலையைத் தந்தா. நான் அதை வாங்கி என் கண்ணில் ஏற்றினேன். அவ என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப் போனா. நான் சிலிர்த்துப் போனேன். அப்பா என்னை தூக்கிக் கொண்டார்.

முகம் 27

எனக்கு ஒரு ஆசை. என்னுடைய அக்காவின் பிறந்தநாளுக்கு ஒரு நல்லபரிசு கொடுக்க வேணும். எப்படி? எதைக் கொடுப்பது? அக்கா என்னுடன் கூடப் பிறவாத ஒரு தெய்வப் பிறவி. அவளுடைய பெயர் திருமகள். என்னுடைய பெயர் யூமகள். நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறிந்ததே சுவையான நிகழ்ச்சி. எனக்கு அம்மா, அப்பா, உடன்பிறப்பு என்று ஒருவருமே இல்லை. தனிப்பிறவி. என்னை வளர்க்கும் அம்மாவே எனது உலகம். அவவிடம் என்னைப்பற்றிக் கேட்பேன். அவ நிறையச் சைகைமொழியிலே சொல்லுவா. எனக்கு அது முழுக்க விளங்காது. கொஞ்சந்தான் விளங்கும். அதைவிட அவவுக்குக் கண்பார்வையும் தெளிவில்லை. பிறகென்ன? எல்லாம் நான்தான் செய்யவேண்டும்! அவவை நான் அம்மா! என்று கூப்பிடும்போது அவவின் முகம் பூப்போலச் சிரிக்கும். அம்மாவுக்கு நீலத்தலைமயிர். தூக்கி முடிந்திருப்பாள். அது பெரிய பனங்காய் போலிருக்கும். அவவுடைய வேலை மாவிடத்து வறுத்துக் கொடுப்பது. அந்த வேலை கஷ்டமானது என்பதை நான் முதலில் என்னிப்பார்க்கவில்லை!

ஒருநாள் அம்மா மாவிடத்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் அன்று விடுமுறை என்பதால் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை. எனவே அம்மாவுக்கு உதவி செய்யலாம் என எண்ணி உலக்கையைத் தூக்கினேன் ம! ம! எனது முழுப்பலமும் சேர்த்து முயற்சி செய்தேன். முடியவே இல்லை. அப்போது அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் கைமொழி சொன்னது “நீ வளரவேண்டும்.” நான் ஏன்றும்பேசவில்லை. பக்கத்து வேப்பமரக் குற்றியில் இருந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பழுத்த வேப்பம்பழும் கீழே விழ அதைடுத்து மணலை ஊதிவிட்டுக் கோதைக் கழற்றி வாயில் போட்டுச் சூப்பினேன். இனித்தது. ஆனால் கசப்பை உணருமுன் விதையைத் துப்பிவிட்டேன். மரக்கிளையில் இருந்த காகம் ஒன்று என்னை வியப்பாகத் தலையைச் சாய்த்துப் பார்த்தது. பிறகு “நீயுமா இதைச் சாப்பிடுகிறாய்!” என்பது போல என்னைப் பார்த்துக் கரைந்தது. நானும் “ஓம்” என்று சொல்லவது போலக் கா! .. கா!.. என்று

கத்தினேன். காகம் என்னை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு விர்.. என்று பற்று போய்விட்டது!

அப்போது சர!... என்ற சத்தத்தோடு ஒருகார் வந்து நின்றது. காரிலிருந்து ஒரு அம்மா இறங்கி வந்தா. நல்ல குண்டு. குட்டியானை போல இருந்தது. சீ.. சீ! யானை அவவை விட மெல்லிக! பின்னால் ஒரு அக்கா இறங்கி வந்தாள். பாவாடை தாவணி! கொடிபோல உடல்! ஜயோ! வடிவெண்டவடிவு. நான் எழும்பிநின்டு அக்காவைப் பார்த்தேன்! அவள் என்னைப் பார்த்து அழகாகச் சிரித்தாள். குண்டுஅம்மா அம்மாவிடம் சைகைமொழியில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். இதுதான் சரியான தருணம்! நான் அக்காவுக்குக் கிட்டப்போக. அவனும் முன்னே வந்து “உன்றை பேர் என்ன தங்கச்சி?” என்று கேட்டபோது நான் சொக்கிப் போனேன்! கொஞ்சம் வெக்கமாயும் இருந்தது. மெல்லிய குரலில் “பூமகள்” என்றேன். அவள் துள்ளியடி என்கையைப் பற்றி “என்றை பேர் திருமகள்” என்று சொன்னாள். நான் அவள் கைப்பிடியில் மயங்கிக் கிடந்தேன். அவள் உடம்பில் பூசியிருந்த படுத்த மல்லிகைப் பூப்போல மனத்தது! குண்டுஅம்மா அருகில் வர அக்கா கையை விட்டு விட்டாள். “அம்மா! இவளின்றை பேர் பூமகள்! என்றைபேர் திருமகள்!” என்று சொன்னாள். அந்த அம்மாவின் முகம் கறுத்துவிட்டது. “சரி சரி போய்க் காரிலை ஏறு!” குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது. அக்கா “பூமகள்! போட்டு வாறன்!” என்று சொல்லிப் போட்டு ஒடிப்போய் காரில் ஏறினாள். குண்டுஅம்மா எனக்குச் சொன்னா! “அவளோடை சரிக்குச்சரி நின்டு கதைக்க உனக்கென்னடி தகுதி! தாய் தேப்பன் தெரியாத கழுதை! ஏதோ மாவிடிப்பிக்க வந்தா சிநேகிதம் பிடிக்க வாறியோ!” அவள் பட பட வெண்டு முகத்திலை அடிப்பது போலச் சொன்னாள். எனக்கு கோபம் தலைக்கேறியது! உவவை இனியென்ன மரியாதையாக கதைக்கிறது. உவள் குண்டு! யானை! பூதம்! என்று மனத்துள் திட்டினேன். என் அம்மாவிடம் போனேன். அம்மாவின் கையில் அந்தக்குண்டு கொடுத்த 2ரூபா தாள்க்காச கிடந்தது. அதை என்னிடம் தந்து தைலாப் பெட்டியுக்கை வைக்கச் சொன்னாள். நான் திருப்பிக்கொடுத்து விட்டு “நீயே வை” என்று சொன்னேன்! அம்மா வியப்பாக என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போனாள். எனக்கு நெஞ்சு கணத்தது. என் பாடப்புத்தகத்தை எடுத்து

எங்கள் குடும்பம் என்ற பாடத்தில் இருந்த படத்தைப் பார்த்தேன். அந்தக் குண்டு சொன்னது ஏன்... எனக்கு அழுகை வந்தது.

மறுநாள் பாடசாலையில் ரீசர்ஜ் அந்தப் பாடத்தை படிப்பித்தபோது எனக்கு என் நிலைமை விளங்கியது. எல்லோரையும் அவு குடும்பப்படம் வரையச் சொன்னபோது உற்சாகமாக வரைந்தார்கள். நான் மட்டும் பேசாமல் இருந்தேன். பாடம்முடிய மனியடித்தது. புத்தகப்பையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தபோது மனச பாரமாக நெஞ்சு அடைத்தது. வைவரவர் கோயில் மண்டபப் படிக்கட்டில் பேசாமல் போயிருந்தேன். கண்ணை மூடிக்கொண்டு நான் காணாத அம்மாவையும் அப்பாவையும் கற்பனை செய்யமுயன்றேன். எனக்கு அழுகைதான் வந்தது. வைவர் என் கவலையைத் தீர்ப்பாரா! என் மனம் நினைத்தது. “என்ன! பூமகள்! இஞ்சை என்ன செய்யிறாய்?” குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண்ணைத்திறக்கத் திருமகள் அக்கா முன்னால் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் வந்த கார் சற்றுத் துராத்தில் நின்றது. அவள் என்னருகில் வந்து இருந்தாள். “பூமகள்! நேற்று அம்மா என்னடை வந்து உன்னோடை கதைக்கக்கூடாதெண்டு சொன்னாள். நானும் உன்னைச் சந்திக்க முடியாதெண்டு நினைச்சுக் கவலைப்பட்டேன். ஆனால் கடவுள் இன்னைக்கு வழிகாட்டிப்போட்டார். கார்ச்சாரதி வீட்டைபோய்ச் சொல்லாமலிருக்க ஒரு நல்லவழி இருக்கு. அவர் களவாகச் சிகிரெட் குடிக்கிறவர். அம்மாவிட்டைச் சொல்லிப் போடுவன் எண்டு வெருட்டலாம்.” அக்காவின் கெட்டித்தனம் எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. பாடசாலை நாட்களில் நாங்கள் இருவரும் வைவரவர் கோயில் மண்டபத்தில் பொழுதைக்கழித்தோம். புளியமரத்தழியில், எட்டாங்கோடு விளையாடினோம். நான் அக்காவுக்குக் கொக்கான் வெட்டக் கற்றுத்தந்தேன். அவள் எனக்கு நாடும் புலியும் விளையாடச் சொல்லித் தந்தாள். அவளுடைய கார்ச் சாரதி அந்த நேரத்தில் காரில் சாய்ந்தபடி ஆனந்தமாகச் சிகிரெட்டை ஊதித் தள்ளுவார். அக்கா சொன்னாள் “பூமகள், அவரையும் என்னால் வெருட்ட முடியுது எண்டு நினைக்காதே! அவரையும் திருத்த முயற்சி எடுப்போம்” அவரையும் எங்கள் விளையாட்டில் இனைத்து விளையாடினோம். அக்காவும் நானும் அவருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தோம். வீட்டிலே மேலதிக வகுப்பு என்று இருவரும் பொய் சொல்லிவிட்டு ஒரு மணி நேரத்தை மகிழ்வாகக் களித்தோம்.

ஆழுமாதம் ஓடிவிட்டது. வாகனச் சாரதி இப்போது சிகிரெட் குடிப்பதில்லை. ஈழநாடு பத்திரிகை வாசிக்கிறார். நானும் அக்காவும் விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டு பாடசாலைப் பாடங்களைப் படிக்கிறோம். வைரவர் மண்டபம் இப்போது படிப்பு மண்டபமாக மாறிவிட்டது. கோயிலடியில் இடம் பெயர்ந்துவந்து குடிசை கட்டி வாழும் குடும்பங்கள் சில. அங்கே நிறையக்குழந்தைகள். அவர்கள் இப்போது எங்களிடம் படிக்கவருகிறார்கள். அக்காதான் அதிபர். நானும் வாகனச் சாரதியும் ஆசிரியர்கள். ஆடலும் பாடலும் அவர்களுக்கு அக்கா சொல்லிக் கொடுப்பாள். நேற்று அவள் பாடிய பாட்டுக் குழந்தைகள் சேர்ந்து பாடியபோது எனக்குப் புல்லரித்தது.

“தெய்வம் நமக்குத்துணை பாப்பா! ஒரு தீங்குவர வொட்டாது பாப்பா!” “அக்கா நீ தெய்வப் பிறவிதான்டி!” நான் எனக்குள் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வேன். “விட்டில் வாய்பேசுமுடியாத அம்மாவோடு உற்சாகமற்று வாழ்ந்த எனக்கு நீ உயிர் தந்தாய். பேச்சால் எல்லோரும் தொடர்பு கொள்ளும் மகிழ்வை நீ கொடுத்தாய். நேற்று நீ உண்ணுடைய பிறந்தநாள் பெரிய அளவில் கொண்டாடப்படுவதாகச் சொன்னாய்! நான் ஏதாவது உனக்குத் தரவேண்டுமே!” என் மனம் துடித்தது. வைரவர் கோயிலடியில் வேப்பமரத்திலிருந்து பழங்கள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. என் மூளையில் மின்னல்போல ஒரு எண்ணம்! மள மள வென்று செயற்பட்டேன். என் புத்தகப் பையிலிருந்து ஒரு கொப்பியை எடுத்தேன்! சீ! இது காணாது. சித்திரக்கொப்பி கண்ணில் பட்டது. ஒருதாளைக் கிழித்தேன். குப்பியில் இருந்த பிசினையும் எடுத்தேன். தாளில் “திருமகஞக்குப் யூமகளின் வாழ்த்துக்கள்” என்று பெரிய எழுத்தில் இரட்டைக்கோடு போட்டு எழுதினேன். காய்ந்த வேப்பம் விதைகள்! வெள்ளைநிறம். கோது மஞ்சள் நிறம். எடுத்து எழுத்துக்களுக்கு மேலே மேலே ஓட்டினேன்! சில நிமிடத்துள் வேலை முடிந்து விட்டது. அதைக் கொஞ்சம் வெயிலில் வைத்தேன். இப்ப சரி! என் கைவண்ணம் நன்றாய்த் தானிருந்தது. கார்ச்சத்தும் கேட்டது!.. பக்கத்தில் அக்காவின் காலடிச் சத்தம். அக்காவருகிறாள். அவளிடம் என்பரிசைக் கொடுக்கிறேன். அவள் அதை வாங்கிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவள் வாய் சொன்னது. “பூமகள் இதுதான் உயர்ந்த பரிசடி!” என்மனம் மகிழ்வுடன் வான்த்தில் மிதக்க நான் அக்காவை வணங்கினேன். அக்கா எனக்கு வைரவர் மூலத்தானத்தைக் காட்டினாள்.

முகம் 28

நான் எண்ணிக்கொண்டே இருந்தேன் ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... முப்பது... நாப்பது... இன்னும் முடியவில்லை. ஆனாலும் நான் தொர்ந்து எண்ணிக் கொண்டேயிருந்தேன். எனக்கு கொஞ்சம் அலுப்பாக இருந்தது. சனம் கூட்டங்கூட்டமாக அலைமோதியது. இனிமேல் எண்ணமுடியாது. நான் மெல்லத்திரும்பிப் பார்த்தேன். எல்லாரும் கைகளைத் தூக்கி அரோகரா! என்று சொல்ல பஞ்சாலாத்தி ஒளி மட்டும் தெரிய நானும் கையைத் தூக்கித் தலைமேல் வைக்க முயன்றேன். முடியவில்லை.... என்மனம் கூம்பிவிட்டது. அம்பிகையின் அருள் இருந்தால் போதும்! எல்லாம் கிடைக்கும் என்று சொன்ன அப்பாவின் குரல் என் நினைவுக்குவர எண்ணம் சிறகடித்துப் பறந்து வேகமாக மிக வேகமாக.... என் எண்ணப் பழவையின் பின்னே நானும் சென்றேன்.

எங்கள் வீட்டு வாசலில் அன்று நிறைகுடம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மாதான் அதை வைத்தாள். மேசைமேல் வெள்ளைச் சீலை விரித்து அதன் நடுவே தலைவாழையிலை போட்டாள். அதன் மேல் நெல்லைப் பரப்பி நீர் நிறைந்த குடத்தை ஆடாமல் வைத்தாள். ஏழு மாவிலைகளை முடியுள்ள தேங்காயுடன் நேர்த்தியாகக் குடத்துள் வைத்தாள். தேங்காய் முடியின் மேல் செவ்வலரிப்புவை அவள் செருகிய போது நல்ல வடிவாக இருந்தது. அதன் பிறகு நிறைகுடத்தின் இருபக்கத்திலும் குத்துவிளக்கை வைத்து அதன் திரிகளை அவள் கொழுத்திய போது எனக்கு அம்மாவின் கைவண்ணத்தைப் பாராட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. அம்மா குத்துவிளக்குக்கு அருகே நின்ற கோலம்!.. நெற்றியில் திருநீறும் குங்குமும் தலையில் கோடாலிமுடிச்சுமாக அவள் நல்லவடிவாக தெய்வீகமாக நின்றாள். நான் அவசரமாக ஓடிப்போய் என் சித்திரக் கொப்பியை எடுத்து வந்தேன். அம்மாவையும் நிறைகுடத்தையும் மளமளவென்று கீறினேன். அவள் புடவையின் நிறம், சட்டையின் வண்ணம், குடத்தின் பளபளப்பு, தேங்காய் முடியின் செவ்வலரிப்பு என நான் வர்ணந்தீடி முடியவும் அம்மா திரும்பி வீட்டிற்குள் போகவும் கணக்காக இருந்தது. நான் கீறிய படத்தை உற்று நோக்கினேன்.

ஏதோ குறை... அட! அம்மாவின் முக்குத்தியை மறந்து விட்டேன். முக்கில் நான் அதைப் பொருந்தக் கீறிய போதுதான் என் மனம் நிறைவடைந்தது.

வீட்டினுள்ளே கதவு நிலையில் மாவிலை கட்டப்பட்டிருந்தது. எங்கும் சாம்பிராணி மணம் முக்கை நிறைத்தது. அம்மாவைத் தேடினேன். அவள் அடுக்களையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தாள். அம்மா! அவள் செயல்களில் ஒரு அழகு! அதை நானும் கடைப்பிடிக்க முயன்று தோற்றுப் போனேன். ஆனால் அம்மா, அவள் என்னை நானும் பயிற்றியதால் நானும் தேர்ச்சி பெற்றேன்.

எனக்குப் பத்துவயதான போது அம்மாவின் போக்கிலே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. அவள் எல்லாவேலைகளையும் அவசரமாக செய்தாள். அடிக்கடி வெளியே போய் வந்தாள். அவள் நடையிலும் மாற்றம். பக்கத்து வீட்டவர்கள் அவளைப் பற்றிக் குசுகுசுத்தார்கள். எனக்கும் ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்று மனதில் பட்டது. இப்போதெல்லாம் காணாமல் போன அப்பாவைப் பற்றி அடிக்கடி நினைத்தேன். எனக்கு இரண்டு வயதாக இருக்கும் போது அவர் காணாமல் போய்விட்டதாக அம்மா சொன்னாள். ஆனால் அவரைப் பற்றி அவள் அதிகம் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனக்கு இப்போ அப்பா வீட்டில் இருந்தால் நல்லது போலிருந்தது. “அப்பா நீங்கள் எங்கே போய்விட்டார்கள்.” வீட்டிலிருக்கும் அப்பாவின் நிழற் படத்தைப் பார்த்துக் கேட்பேன். படம் பதில் சொல்லுமா? என் மனம் சலித்துவிட்டது.

ஒருநாள் அம்மாவிடம் கேட்டேன். “அம்மா நீ எங்கே போகிறாய். என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போம்மா!”. அம்மா சீறி விழுந்தாள். “நீ படிக்கிறபிள்ளை உன்றை பாடங்களைப்படி!” நான் அதற்கு மேல் அம்மாவிடம் எதைக் கேட்பது! நான் எனக்குள் சுருங்கிக் கொண்டேன். அம்மாவும் என்னை விட்டு விலகிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவளைத் தேடிப் பல புதியவர்கள் வந்தார்கள். அவள் எங்கோ வேலை செய்கிறாள் என்ற செய்தி எனக்கு அவர்கள் மூலம்தான் தெரியவந்தது. நான் பாடசாலையிலும் ஒருவரிடமும் பேசுவதில்லை என் ஆசிரியர்கள் என் மாற்றத்தைக் கண்டு கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை. என் படிப்பில் எனக்கு வெறுப்பு வந்தது. வீட்டில்

அம்மா சமைப்பதையும் நிறுத்திவிட்டாள். கடைச் சாப்பாடுதான். நான் பாடசாலை முடிய வீடு வருவதால் வீட்டில் ஒருவருமே இல்லை. நான் தனியாக இருப்பேன். அம்மாவையே விசாரித்துக் கொண்டு வருபவர்களுக்குப் பதில் சொல்வதே எனது வேலை. வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் மாமரத்தின் கீழே குந்தியிருந்து படம் கீழுவேன்... என் கண்ணில் பட்டதையெல்லாம் கீழுவேன்.

அன்றும் அப்படித்தான் நான் படம் கீறிக் கொண்டிருக்க ‘பட பட’ வென்று மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டது. நான் திடுக்கிட்டு எழும்பி நின்றேன். அம்மாதான் யாரோ ஒருவருடன் வந்து இறங்கினாள். அவள் கையில் ஒரு மலர்ச் செண்டு இருந்தது. வந்தவரும் அம்மாவுடன் உள்ளே சென்றார். நான் அவரைப் பார்த்தேன் தலையெல்லாம் கறுப்பு மை. மீசைக்கும் பூசியிருந்தார். வயது அவர் அலங்கரிப்பால் குறைந்துவிட்டது என்ற எண்ணம் அவர் முகத்தில் தெரிந்தது. அரைமணி நேரத்தில் இருவரும் திரும்பி என்னிடம் வந்தார்கள். அவருடைய கையில் ஒரு சொக்கிளேந் பெட்டி. அதை என்னிடம் தந்தார். “இன்று உன்னுடைய பத்தாவது பிறந்தநாளுக்கு என் அன்புப்பரிசு!”. நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவர் நெற்றியில் இருந்த ஓட்டுப்பொட்டு!... “ஓ!... அம்மா நீ மாறி விட்டாய்!” என் மனம் ஓலமிட்டது. மனமில்லாமல் அந்தப் பரிசை வாங்கிக் கொண்டேன். அம்மா சொன்னாள் “நான் வெளியே போகிறேன்! நீ வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு இரு!....”. சொல்லிவிட்டு அம்மா அவரோடு மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிப் போய்விட்டாள். அப்போது எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை! அன்று போன அம்மாவை அடுத்தநாள் வைத்தியசாலையில் அடையாளம் காட்டவேன்று என்னை அழைத்துச் சென்றபோதுதான் பார்த்தேன். அம்மா!.... அவள் முகம் கிடைத்து கிடந்தாள். அருகே அந்த மீசைக்காரர் உடல் கிடந்தது. என் மனம் துடித்தது. அம்மா! என்று அழைக்க முடியவில்லை. அருகே நின்றவர் கேட்டாள். இது உன்றை அம்மாவா!... நான் “இல்லை!” என்று தலையாட்டி விட்டு ஓடி வெளியே வந்தேன்! என் கண்கள் குளமாகின.

“சிவகாமி!...” குரல் கேட்டு நான் திரும்பியபோது மூல்லை சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள்தான் இப்போது என் தோழி.

நாங்கள் இருவரும் சிறுவர் இல்லத்திலே ஒரே நாளில் சேர்ந்தோம். அதனால் உடன் பிறவாத சகோதரிகளாகிவிட்டோம். அவளுக்கும் அம்மாவும் அப்பாவும் இல்லை. எனக்கும் அம்மா இல்லை. ஆனால் எங்கள் இல்லம் எங்களுக்குத் தரும் அன்பான பண்பான வாழ்க்கை என் மனப்புண்ணை ஆற்றிவருகிறது. ஏவிபெருக்கியில் கேட்கும் பாடல். “அம்மா! அம்மா! என் தாயே ஆறுதல் தந்தெமைக்காப்பாயே!...” நானும் முல்லையும் சேர்ந்து பாடுகிறோம். என் பார்வையைத் திருப்புகிறேன். கோயில் வீதியில் கூடு மணவில் அடியவர் ஒருவர் உருண்டு கொண்டிருந்தார். அவரது செயல் என் மனக்கதவைத் திறக்க நான் முல்லையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு இல்லத்தை நோக்கி நடந்தேன். என் மனம் இப்போ தெளிவாகிவிட்டது.

முகம் 29

எனக்கு மிகவும் களைப்பாக இருந்தது. நா வறண்டு போச்சு!... கொஞ்சம் தண்ணீர் குடிக்க வேணும். இனிமேல் என்னால் ஒரு அடிகூட நடக்க முடியாது. சிரமத்தோடு தலையை நிமிர்த்துகிறேன். சற்று தூரத்தே ஒரு கிணறு கண்ணில்பட்டது. ஆனால் எப்படி அங்கே போவது?.... கடவுளே எனக்குத் தண்ணீர் வேணும். கண்ணை முடிக்கொண்டு மனத்துள் வணங்குகிறேன். என் மனக்கண்ணில் ஒரு உருவம் தோன்றியது. செந்தாமரை போலச் சிவந்தமுகம். புன்முறையில் தவழும் முகம். நெற்றியில் சாந்துப் பொட்டும் வெண்ணீரும். அந்தப் பிஞ்சமுகத்தை நான் பார்த்தபோது அது தன் அரிசிப்பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தது. என் உள்ளத்தில் அந்தச்சிரிப்பை அப்படியே சிறைப்பிடித்து வைத்தேன். அதை இன்னும் சிறை மீட்கவில்லை. “தாத்தா!” குரல் கேட்டுக் கண்ணைத் திறந்தேன்! எதிரே நின்ற உருவத்தை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. என் மனச் சிறையில் நான் சுமக்கும் அதே உருவம்! கையிலே ஒரு செவ்விளாநீ! பரிவோடு என்னிடம் அதை நீட்டியது. என் நீர் வேட்கையில் அதை வாங்கி மடமடவென்று குடித்தேன். தேன்போல இனிமையான இளாநீ, நான் முழுவதையும் குடித்தவிட்டுக் கோம்பையைக் கீழே வைத்தேன். அந்தச் சிறிய பாதங்களில் அழகான விரல்கள்.... மருதோன்றியிட்ட விரல்கள். அந்த விரல்களைப் பற்றி வணங்க எண்ணினேன். அதற்குள் அந்தப் பிஞ்சமுகம் என்னை நோக்கிக் குனிந்தது. “தாத்தா! இன்னும் வேண்டுமா?” குரல் என்னைச் சொக்கக் கைத்தது. “இல்லை மேனை! போதுமாடி!” என் குரல் கரகரத்தது. கண்ணீல் நீர் சுரந்தது. என் கண்ணீரைத் தன் பிஞ்சவிரலால் துடைத்த அந்தச்சிறுமியின் கரத்தில் ஒரு அன்னையின் பரிவு தெரிந்தது. “மேனை உன்றை பேரென்னடி?” நான் அவளைக் கேட்டபோது அவள் புன்னகையோடு சொன்னது என் உள்ளத்தை உறையவைத்தது. “என்றை பேர் எனக்குத் தெரியாது!... எனக்கு யாரும் இல்லை!...” அவள் குரலில் சோகத்தின் நிழல் கூட இல்லை. சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள். எனக்கு அவளிடம் இன்னும் பல கேள்விகளைக் கேட்க வேணும் போலிருந்தது.

மெல்ல எழும்பினேன். இளநீர் தந்த தெம்பு. நான் நடக்கத் தொடங்கினேன். “தாத்தா! இந்த வெயிலில் எங்கே போகப் போகிறீர்கள்? என்றை வீட்டை வாங்கோ! கொஞ்ச நேரம் ஆறியிருந்து பிறகு போகலாம்.” என்னால் அந்தப் பிஞ்சமுகத்தின் தேடலை உணரமுடிந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் நின்றேன். அவள் என் கையைப் பற்றினாள். மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினாள். நான் வேறு வழியின்றி கூடவே நடந்தேன். என்னைப் பற்றியிருந்த பிஞ்ச விரல்களின் உறுதி என்னை வியக்க வைத்தது. நான் என் மடியைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டேன். அது கனமாக இருந்தது சற்றுத் தூரம் நடந்த பின்னனர் ஒரு குச்சொழுங்கையில் இறங்கினோம். ஒரு சிறிய தென்னந்தோப்பு. நிறையத் தென்னை மரங்கள். நல்ல குளிரமை. சின்னவளின் வீடு கண்ணில் பட்டது. ஒரு சிறிய குடிசை. ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தது. சுற்றிவர மன் தின்னை. அந்தத் தின்னையிலே ஒரு உருவம் படுத்திருந்தது. அந்த உருவம் என்னைக் கண்டதும் எழும்ப முயற்சி செய்தது. ஆனால் முடியவில்லை. வாய் மட்டும் ஏதோ முனகியது. “தாத்தா! இந்தத் தின்னையில் இருங்கோ!” அவள் என்னை இருத்தினாள். தானும் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டாள். அவள் வாய் பேசத் தொடங்கியது.

“தாத்தா! நாங்கள் இடம் பெயர்ந்து வந்து இங்கே இருக்கிறோம். என்றை அப்பாவும் அம்மாவும் எங்கேயோ போய்விட்டார்களாம். என்னை இந்தப் பெரியவர்தான் வளர்க்கிறார். 5 வருடமாக இங்கே இருக்கிறோம். இவரை நான் ‘சாமியார்’ என்றுதான் கூப்பிடுவேன். இவருக்குக் குடும்பம் இல்லையாம!....” என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினாள். நான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். தெளிந்த நிலவு போன்றிருந்தது. “உன்றை பேரென்னம்மா?” நான் கேட்டபோது ‘பார்வதி’ என்று பதில் சொன்னாள். அப்போது படுத்திருந்த உருவம் மெல்ல எழும்பியிருந்தது. “தாத்தா இதிலை இருந்து கொள்ளுங்கோ. நான் ஆட்டுக்குக் குழைகட்டிவிட்டு வருகிறேன்” பார்வதி குடிசையின் பின்புறம் போனாள்.

பெரியவர் பேசத்தொடங்கினார். “இந்தப் பிள்ளை எனக்குக் கடவுள் தந்த பிள்ளை. கோவிலடியில் ஆறுமாதக் குழந்தையாக அழுதபாடி கிடந்தாள். மடத்திலே படுத்திருந்த நான் அந்த அழுகுரல் கேட்டுப் போன்போது அழுகையை நிறுத்தி என்னைப் பார்த்த அந்தக் குழந்தையை நான் விட்டுவிட்டுவர மனமில்லாமல் எடுத்து வந்து வளர்க்கிறேன். இப்போது எட்டு வயது வந்துவிட்டது. எனக்கோ வியாதி முற்றிப் போய்விட்டது. இவ்வளை யாரிடமாவது ஒப்படைத்துவிட்டால் எனக்கு நிம்மதி.” அவர் பேசப்பேச எனக்குள்ளே இருந்த இறுக்கம் தளரத் தொடங்கியது. மனம் நேற்று நடந்த சம்பவத்தை நினைத்தது. நேற்றுக் காலையில் எழுந்த போதே விழிவிசேடம் சரியில்லை. பக்கத்து வீட்டில் முதல்நாள் நடந்த பூப்புநீராட்டு விழா என் மனைவியின் மனத்தை வெகுவாகப் பாதித்துவிட்டது. பூப்படைந்த பெண்ணுக்கு ஆலாத்தி எடுக்கப் பெண்களை அழைத்தபோது என் மனைவியையும் அழைத்தார்களாம். ஆனால் பக்கத்திலிருந்த பெண்மணி “இவ்வுக்குப் பிள்ளையில்லை இவ வேண்டாம்” என்று மறித்துவிட்டாள். என் மனைவி உடனே அங்கிருந்து கிளம்பி வந்துவிட்டாள். இரவு முழுவதும் ஒரே அழுகை. நான் சமாதானம் செய்து களைத்துவிட்டேன். இடம் பெயர்ந்து வாழும் எங்கள் வரலாறு அறியாத புதிய ஊர். என் மனைவியின் ஒரே மகள் 3 வயதில் சுனுண்டுகளுக்கு முன்பு வயிற்றுப் போக்கால் போதிய மருத்துவ வசதியில்லாமல் மரணத்தைத் தழுவிய செய்தி புதிய ஊர் அறியாதது. அதனால் என் மனைவியை ‘மலடி’ என்று முடிவு கட்டிவிட்டது. அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி கோபமாக என்னைத்தான் ஏசினாள். “என்ற பிள்ளை எனக்கு வேணும். போய் வேண்டிக்கொண்டுவந்து தாருங்கோ.” நான் எவ்வளவோ விளக்கம் சொன்னேன். அவளோ விடுவதாக இல்லை. தன் நகைமுழுவதையும் மூட்டை கட்டி என்னிடம் தந்து உடனே வாங்கிவருச் சொன்னாள். நான் நகைமுட்டையோடு பிள்ளை வாங்கப் புறப்பட்டேன்.....

“என்ன தம்பி யோசனை? இந்தப் பிள்ளைக்கு என்றை காணியெல்லாம். எழுதிப்போட்டன். இஞ்சை உறுதி கிடக்கு. தலையணையில் கீழிலிருந்து உறுதியை எடுத்து என்னிடம் தந்தார். என் வீட்டுக்கதையை அவரிடம் சொன்னேன். நகை மூட்டையையும்

காட்டினேன். பெரியவர் சொன்னார் “மகனே என் முடிவு கிட்டவிட்டது. இந்தப் பிஞ்சு முகம் வாடாமல் வாழ ஒரு அம்மாதான் தேவை. நீ மறுக்காதே!...” அவர் சொல்லி முடியவும் அருகிலிருந்த கோயில் மணியும் ஒலிந்தது. “தம்பி, கடவுளும் அனுமதி தந்துவிட்டார். நீ யோசியாதை.” நான் சரியென்று சொல்ல நினைக்கப் பார்வதியும் வந்து அருகில் நின்றாள். அவள் முகம் தெளிவாயிருந்தது. “சாமியார் சொல்வது போல நானும் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகும் காலம் வந்திட்டுது”. அவள் சொன்ன போது, அந்தப் பிஞ்சு முகத்தில் தெய்வக்களை வீசியது. பார்வதி குடிசைக்குள்ளே போனாள். ஒரு சிறிய மூட்டையோடு வெளியே வந்தாள். சாமியாரை விழுந்து வணங்கினாள். நானும் திடீரென அவரின் கால்களிலே விழுந்து வணங்கினேன். என் மனம் இலேசாகிவிட்டது. சாமியாரை உற்றுப் பார்த்தேன். அவர் கடைக் கண்ணில் கண்ணீர் துளிர்த்திருந்தது. பார்வதியின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு புதிய தெம்புடன் நடந்தேன். வீட்டுவாசலை அண்மித்தபோது வாசலில் என் மனைவி நின்றாள். அவளைக் கண்டதும் பார்வதி ஓடிப்போய் அம்மா என்று கட்டியணைத்தாள். மனைவியின் முகம் மலர்ந்தது. அவளைத் தழுவிக் கொண்டு உள்ளே போனாள். வாசலுக்கு மேலே படத்திலிருந்த என் மகள் சிவகாமி புதியதொரு முறையை பூத்து நின்றாள்.

முகம் 30

எனக்கு நல்ல பசி. நேற்று இரவு ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. விட்டில் எல்லோரும் சாப்பிட்டார்கள். யாரோ சமைத்துக்கொண்டு வந்த சாப்பாடு வகைவகையாக வந்தது. என்னிடம் வந்து பலர் சாப்பிடவரச் சொன்னார்கள். நான் போகவில்லை. “பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள். விடுங்கோ விட்டுவிடுங்கோ” என்னுடைய உறவினர் ஒருவர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். நல்லகழுப்பு. செம்பட்டைத்தலை. நெற்றியில் சந்தனப்போட்டு. கருங் கல்லில் காகம் எச்சம் போட்டாற்போல பளிச்சென்று தெரிந்தது! அவர் முகத்தை விளக்குப் பிடித்துத்தான் பார்க்க வேண்டும். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் அவர் தொடர்ந்து சொன்னது என்னைத் தாடிக்கவைத்தது. “தெருவில் நின்டதுகளைக் கொண்டுவந்து நடு வீட்டுக்கை வைச்சால் இப்பிடித்தான்!”. நான் எழும்பினேன். அவரை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தேன். அவரும் என்னைப்பார்த்துப் “பரதேசி நாய்க்குக் கோபம் வருகுதோ!” என்று கேட்டு முடியமுன்ற என் கீரிப்பற்கள் அவருடைய கையைக் கடித்துக்குதற். அவர் வேதனை போறுக்கமுடியாமல் ஓலமிட, நான் காஞ்சாயப் பறந்து விட்டை விட்டு வெளியேறி தெருவில் தலை தெறிக்க ஒடினேன். என் வாயில் அவர் குருதி வாடை. கோயிலிடுக்கிணற்றுத் தொட்டியில் நிறங்பியிருந்த நீருள் என் தலையை அழுக்கினேன். என் வெறி மெல்லத்தனியத் தொடங்கியது. இரவு கோயில் வெளிமண்டபத்தில் படுத்து அழுதுகொண்டே நித்திரையாகி விட்டேன்.

மறுநாட்காலை நான் கண்விழித்தபோது குரிய வெளிச்சம்! வெளிமண்டபத்துள் வந்து விட்டேன். கண்களைக்கழுவ மீண்டும்

கிணற்றுடிக்குச் சென்றேன். கிணற்றுடியில் ஒரு சிறுமி தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்! அவள் என்னைக் கண்டதும் தலையைச் சாய்த்து ஒரு காக்கை போலப் பார்த்தாள். நான் கொஞ்சம் கிட்டப் போனேன். அவள் என் சட்டையை நோக்கிக் கையைக் காட்டினாள். நானும் அப்போதுதான் குளிந்து என் சட்டையைப் பார்த்தேன். இரத்தக்கறை, இதை அவளிடம் எப்பாடுச் சொல்வது. ஆனால் அவள் அதற்கு மேல் என்னிடம் ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் தண்ணீரை அள்ளி முகம் கழுவினேன். இரத்தக் கறையையும் கழுவினேன். அது முழுவதும் போகவில்லை. நான் கோவில் வெளி வீதியிலே நடந்து மேற்கேயிருந்த ஆலமரத்தடியில் வேரில் குந்தினேன். அந்தச் சிறுமியும் என்ன மீண்டும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போனாள். என்னைப்பற்றி யாருக்குமே தெரியாது. என்னை வளர்த்ததாய் முன்றுநாட்களுக்கு முன் காலம் ஆக்கவிட்டாள். அவளுக்கு வயது 60. ஆனால் அவள் தோற்றும் அப்படி இல்லை. இளமையாக என் கண்ணுக்குத் தெர்ந்தாள். அவளிடம் நான் வந்தபோது எனக்கு வயது 5. எனவே அவளை நான் அம்மா என்று அழைக்கவில்லை. பெரியம்மா என்றுதான் சொல்லுவேன். இப்போது எனக்குப் 10 வயது. ஆண்டு ஐந்து படிக்கிறேன். பாடசாலை அருகில் இருந்ததால் நடந்து போவேன். பெரியம்மா என்னில் மிகுந்த பற்று வைத்திருந்தாள். அவளுக்கு ஏராளமான சொத்து இருந்தது. பெரியவீடு. தன்னுடைய ‘சீதனவீடு’ என்று சொல்வாள். எனக்கு அந்த வீட்டைச் சீதனமாகத் தருவேன் என்று சொன்னபோது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சீதனம் எண்டால் என்ன? இந்தக் கேள்வியை யாரிடம் கேட்டால் விடை கிடைக்கும்? எனக்கு இதே எண்ணம்தான். ஒருநாள் பாடசாலையில் என் தோழி விழலாவிடம் கேட்டேன். அவளுக்கும் விடை தெரியவில்லை.

போன கிழமைதான் பெரியம்மாவிடம் கேட்டேன். அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. என்றாலும் அதற்கு விடை சொல்ல வெளிக்கிட்ட நேரம். “நேஞ்சில் வலிக்கிறது!” என்று சொன்னா. நான் ஓடிப் போய்ச் சுடுதண்ணிப் போத்தலீல் இருந்த தண்ணியைக் கொண்டு வந்து குடுப்பம் என நினைச்சுக்கொண்டு குசினியுக்கை ஓடிப்போனான். சுடுதண்ணிப் போத்தலை எடுக்க அது கைதவறி டங்! எண்டு கீழே விழுந்தது. எடுத்துத் திறந்து பார்த்தன். உடைஞ்சு போசு எனக்கு அடுப்பு மூட்டத் தெரியாது. போய்ப் பெரியம்மாவிடம் கேட்பம் எண்டு திரும்பி வந்தன். பெரியம்மா கதிரையிலை தலைசாய்ந்து போய்க்

கிடந்தா. நான் அவவைத் தட்டி எழுப்பினன். அவ எழும்பவில்லை. நான் பயத்திலை ஜீயோ! பெரியம்மா! என்கு குழந்தை கொண்டு தோட்டத்துக்கு ஓடிப்போம் அங்கை வேலை செய்து கொண்டு இருந்த ஆக்களட்டைச் சொன்னன். அவையானும் ஓடிவந்து பாத்துப்போட்டு அவ செத்துப் போனா என்கு சொல்லிச்சனம். பிறகு பெரியம்மாவின்ரை சொந்தக்காரர் எல்லாரும் வந்தினம். நான் ஒரு மூலையில் இருந்து அழுது கொண்டிருந்தான். மரணச்சடங்கு எல்லாம் பெரிய கலியாணவீடு மாத்ரி நடந்தது. ‘பெரியப்பா’ என்கு ஒருந்த வந்தார். அவர்தான் கொள்ளியும் வைச்சவர். என்னை எல்லோரும் விநோதமாப் பாத்தினம். ஒரு கவலையும் இல்லாமல் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷமாக இருந்தினம். பெரியப்பா எண்வர் என்னுடன் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் என்றை கறுப்பு மாமாவோடை நிறையக் கதைச்சார். பிறகு என்னட்டை வந்து “உறுதி எங்கையடி” என்கு கேட்டார். நான் “தெரியாது” என்கு சொன்னன்! அவர் மீண்டும் உறுக்கிக் கேட்டார். நான் பேசாமலிருந்தேன். அடுத்த நாளும் அவர் உறுதி எங்கை என்கு கேட்டார். நான் தெரியாது என்கு சொல்ல என் கண்ணத்தில் அடித்தார். நான் ஓடிப்போம் ஒரு அறையுக்கை உள்ளை பூட்டிப்போட்டு நின்டன். எல்லாரும் வந்து தட்டிப் பாத்தினம் நான் திறக்கவில்லை. பேசாமல் மூலையில் படுத்துவிட்டேன்.

மறுநாள் காலை கதவைத்திறக்க முன்பு அறையை நோட்டப் பிட்டன். அது பெரியம்மா தேவையில்லாத போருட்களைப் போட்டு வைக்கிற அறை. ஒருசின்னப்பெட்டி திறந்தபடி கிடந்தது. அதுக்குள்ளை ஒரு கடிதம். எடுத்துப்படிச்சன். பெரியம்மாதான் எழுதியிருந்தாள். அதிலை சீதன உறுதி இருக்கிற இடம் எழுதப்பட்டு இருந்தது. மேலும் இந்தவீடு என் பெயருக்கு எழுதி வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அந்தப் பதிவாளருடைய பெயர் விலாசம் எல்லாம் எழுதப்பட்டிருந்தது. நான் அதை என் சட்டைப்பையுள் பத்திரப்படுத்தி விட்டேன். இப்போதுநான் அது நினைவுக்கு வந்தது. நிமிர்ந்து மேலே பார்த்தேன். குரிய ஒளி இலைகளுக்கூடாகத் தெரிந்தது. பெரியம்மா மேலே இருந்து கை காட்டுவதுபோல இருந்தது. இனிமேல் நான் யாரிடம் ஹாவது? என் மனம் அழுதது. கோயில் மண்டபத்துக்கு வந்தேன். கண்ணைழி ஒரு நிரிடம் கடவுளை வணங்கினேன். மீண்டும் கண்ணைத் திறந்தேன். பக்கத்தில் யாரோ வந்து நிற்கிறார்கள். அறியாத முகம். கொஞ்சம் அச்சமாக இருந்தது. வந்து நிற்பது ஒரு பெண். நானும் பெண்

என்பதால் பயப்படத்தேவையில்லை. அவு தன்னைத்தானே அறிமுகம் செய்தா. “நான் உன் பெரியம்மாவின் சிறோக்கை. உன்னை என்னிடம் தந்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். இதோ அவள் அனுப்பிய கடிதமும் உறுதியும். அவு எடுத்துக் காட்டியபோது நானும் என் சட்டைப் பையுள் இருந்த கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன். அவு வாங்கிப் படித்துவிட்டு என்னிடம் தந்தபோது நான் எனக்குள் முடிவு செய்துவிட்டேன். என்முடிவும் அவவுக்கும் விளங்கிவிட்டது. பரிவுடன் என் கையைப் பழுஞிக் கொண்டார்.

முகம் 31

எங்கும் சனக்கூட்டம். என்னால் நடக்க முடியவில்லை. நான் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணாவும் தம்பியும் என் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, இடிபட்டுக்கொண்டு வந்தார்கள். இன்றைக்கு நாங்கள் கோயிலுக்குப் போகிறது என்பது முன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே முடிவு செய்யப்பட்ட விடயம். வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழர் எல்லோரும் இப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன். எங்காவது சுற்றுலாப் போவதென்றால் முன்கூட்டியே தீர்மானித்து செயற்படுவார்கள். அதற்குரிய விடுமுறையையும், பணத்தையும் குருவிடோலச் சேர்ப்பார்கள். எங்கள் வீட்டிலும் அப்படித்தான். “இலங்கைக்கு நல்லூர் திருவிழாவுக்குப் போகவேண்டும்.” ஏ9 பாதை திறக்கப்பட்ட செய்தியை அப்பா அறிந்தபோது சோன்ன முதல் தீர்மானம். இரண்டாவது தீர்மானம் “எல்லோருமாகப் போகவேண்டும்.” எனக்கு வானத்தில் மிதப்பதுபோல இருந்தது. என்னுடைய தோழி சாலினி 4 ஆண்டுகளுக்குமுன் இலங்கைபோய் வந்தாள். அவள் அங்கு போய் வந்தபோது பிரயாணம் மிகக் கஷ்டமாகவே இருந்ததாம். அவள் கதை கதையாகச் சொல்லாள். நான் வாயைப் பிளந்துகொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். பாடசாலையில் நாங்கள் கந்தும் மொழி பிறமொழி. ஆனால் தமிழிலைதான் வீட்டிலை கதைப்பம். எங்களுக்கு ஆங்கில மொழியும் தெரியும். அம்மாவுக்குத் தமிழ் மட்டும்தான் தெரியும். அதனால் எங்களுக்குத் தாய்மொழி தமிழகவிருந்தது.

நான் பிறந்த நாடு பிரான்ஸ். எனக்கு என்னுடைய அப்பா அம்மா பிறந்து வளர்ந்த நாட்டைப் பார்க்கவேண்டும் ஆசை. இரவில் நான் அப்பாவிடம் இலங்கை பற்றிக் கேட்டால் ஏதுவும் விபரமாகச் சொல்லவேமாட்டார். அவருக்குச் சொல்ல நேரமும் இல்லை. அம்மாவும் வேலைக்குப் போகிறாள். ஏதோ தொழிற்சாலையில் நின்று கொண்டே செய்யும் வேலை. அவள் மாலையில் வீடு வந்ததும் களைத்துப் போய் உறங்கிவிடுவாள். சனி, ஞாயிறும் வேலைதான். நாங்கள் மூவரும் வீட்டில் இருந்து படிப்போம். விலையாடுவோம். சண்டை பிடிப்போம். விரைவில் சமாதானமும் ஆகிவிடுவோம். அப்பாவுக்கு இரவில் 10 மணிக்குத்தான் வேலை. அதனால் அவர்தான் சமையற் பொறுப்பு.

உணவு விடுதி ஒன்றிலே சாப்பிடுவதுபோல அப்பாவிடம் எங்களுக்கு விருப்பமான உணவைச் சமைக்க சொல்லிச் சாப்பிடுவோம். சனி, ஞாயிறு இரண்டு மணிநேரம் தமிழ்படிக்க தமிழாசிரியையின் வீட்டிற்குப் போவோம். அவதான் எங்களுக்கு யாழ்ப்பானம் பற்றிச் சொல்லிசொல்லி ஆசையை மூட்டனா. என்னுடைய நெஞ்சில் அது பற்றிக்கொண்டது. சென்ற ஆண்டு.... நடந்த நிகழ்ச்சி எங்கள் யாழ்ப்பானப் பயணத்தை விரைவு படுத்தியது.

பாடசாலையில் விளையாடும்போது 6 வயதான என் தம்பி கீழே விழுந்து காலை முறித்துக் கொண்டான். அவன் 3 மாதம் வைத்திய விடுதியில் கிடந்தான். அப்பாவும் அம்மாவும் முருகனுக்கு வேண்டுதல் செய்தார்கள். அம்மா காலையில் 3 மணிக்கே ஏழும்பி கந்தசஷ்டி காலசம் படித்தான். இரவில் நாலும் தங்கையும் அதைச் சாமிப்படத்தின் முன்னால் நின்று நான் தோறும் படித்தோம். அப்பா வேள்ளைத் துணியில் எப்போதோ இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்த 10ரூபாக் குற்றியை எடுத்து முடிந்து வைத்தார். “முருகா அடுத்த வருடம் உன் வீதியில் வந்து நான் உருண்டு என் விளையைத் தீர்க்க வேண்டும்” அவர் கண்ணே மூடிப் பிரார்த்தனை செய்தபோது கண்ணால் நீர் வழிந்தது. அப்பா!... தமிழ்க்காக வேண்டுதல் செய்கிறார். நான் இவ்வளவுநாளும் அப்பாவும் அம்மாவும் எங்களில் அக்கறை செலுத்தவில்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அது பொய்! அவர்களிருவரும் மனதில் எங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் நினைப்பைத் தொலைபேசி அழைத்து நிறுத்தியது. அப்பா போய் எடுத்துக் கைதைத்தார். அவர் குரல்! மிகமிக மகிழ்ச்சியாகக் கேட்டது. “என்ன தம்பி நடக்கிறானா! முருகா! நீ அருள் செய்து விட்டாய் அப்பனே!”. நான் திகைத்துப் போய் நின்றேன்.

அடுத்த இருவாரங்களில் தம்பி வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அவன் நடந்தான். ஓடி விளையாடினான். இரவில் அப்பா வேலைக்குப்போக முன்பு எல்லோரும் சேர்ந்து கந்தசஷ்டி காலசம் பாடுவோம். கடந்த ஒன்பது மாதங்கள் நாங்கள் முழு முயற்சியாக இலங்கைப் பயணத்துக்கு ஆயத்தம் செய்தோம். எல்லோரும் மதிய உணவை நிறுத்தி விரதம் இருந்தோம். அந்தப் பணம் சேமிப்பானது. உடைகள்

எதுவும் அந்த ஆண்டு வாங்குவதில்லை என ஏகமணதாகத் தீர்மானித்தோம். அம்மா மேலதிக நேரம் வேலை - செய்யப் புறப்பட்டாள். நாங்கள் மூவரும் அவளுக்குக் கையுதவிகள் செய்து அவள் கணைத்துவிடாமல் உதவி செய்தோம். மின்சார விளக்குகளைத் தேவையில்லாவிட்டால் உடனே அணைக்கும் பழக்கம் வந்துவிட்டது. நண்ணிரை வீணாக்குவதில்லை. முக்கியமாக உணவை வீணாகக் குப்பையிற் கொட்டுவதில்லை. பணம் சிறுகச் சேர எங்கள் மனதிலும் வலு சேர்ந்தது.

அப்பா 5 பேருக்கும் விமானச் சீட்டுக்களை வாங்கி வந்தபோது எங்கள் பயணம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. நல்லூர்க் கோவில் பற்றிய தகவல்களையெல்லாம் தமிழாசிரியையிடம் கேட்டோம். அவ சென்ற ஆண்டு நடந்த தேர் நிகழ்ச்சி ஒனிநாடாவைப் போட்டுக் காட்டியபோது நாங்கள் எல்லோரும் முகம் களித்தோம். ஜயோ!.... மனம் அருவருத்தது. அரை நிர்வாணமாக ஆண்கள் தரையில் உருண்டு கொண்டிருந்தார்கள்! அப்பாவும் இப்பாட்டதானா!.... அன்றிரவு கந்தசஸ்தி கவசம் பாடியபோது என்மனம் பின் தங்கியே நின்றது.

நேற்று அதிகாலை நல்லூர் வீதிக்கு வந்தபோது நான் கண்டகாட்சி என்ன மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. அடியார்கள் அரோகரா! என்ற ஓலியோடு உருண்டு கொண்டிருந்தார்கள். அப்பாவும் தேங்காயை கையிற் பிடித்தபடி வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வெறும் மேலூடன் உடுள்குத் தொடங்கியபோது நாங்கள் அரோகரா! என்று சொல்லியபடி அவர் பின்னே சென்றோம். அம்மா பின்னே விழுந்து வணங்கியபடி வந்தாள். நாங்கள் மூவரும் பின்னால் கந்தசஸ்தி கவசத்தைப் பாடியபடி வந்தோம். என்மனம் நெகிழுந்தது. கண்ணில் கண்ணீர் வந்தது. நான் ஏன் அழுதேன்! எனக்கு விளங்கவில்லை. அழுவது சுகமாக இருந்தது. முருகா! முருகா! என்ற குரல் செவியை நிறைக்க நல்லூர்க் கந்தன் தேரில்வந்த காட்சி என் கண்ணை நிறைவித்தது. நான் மட்டுமல்ல பல்லாயிரக்கணக்கான அடியார்கள் முருகன் தேர்க்காட்சியைக்கண்டு மெய்மறந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள். திறசென தம்பி என் கையை விடுவித்துக் கொண்டு விழுந்தான். அவன் வேட்டி கட்டியபோது சொன்னது என் நினைவுக்கு வந்தது. அக்கா! வேட்டிக்குமேல் சணல் கயிறு கட்டியிருக்கிறேன். அது விழாது!..... இப்போ அவன் நிலத்திலே

மடித்துக் கட்டிய வேட்டியுடன் முருகா! என்று முன்னுத்தபாடியே உருள்கிறான். அம்மா அழகையோடு விழுந்து விழுந்து வணங்குகிறாள். என்மனம்! ஒருகணம் திகைத்தது...! மறுகணம்!.... அம்மாவைப்போல நானும் அவள் பின்னே அடியழித்து வணங்கத் தொடங்கினேன். தங்கையும் என்னைத் தொடர்ந்தாள். அடியார் கூட்டம் எங்கள் குடும்ப வழிபாட்டுக்கு வழிவிட்டு நின்றது. எல்லோரும் அரோகரா! என்று சூறியபடி பின்னே வந்தார்கள். தேர் எங்களுக்குப் பின்னே மேல்ல அசைந்து வந்து கொண்டிருந்தது. வெளிவீதி கற்றி உருண்டு வாசலில் வந்து அப்பா வணங்கிவிட்டுக் கையில் இருந்த தேங்காயைச் சிதற அடித்தபோது அது என் முகத்தில் இளந்தே வாரி வீச நான் மெய்குளிரந்து கரம் குவித்து நின்றேன். என் கண்ணில் வேல் மட்டும் மின்னியது.

முகம் 32

சாப்பாட்டுத் தட்டுப் பறந்துவந்து டங்! என்ற ஒலியுடன் நிலத்தில் விழுந்தது! அம்மா “ஜேயோ!” என்று கத்தியபடி நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அப்போது எதிரே சன்னதத்தில் நின்ற அண்ணாவைப் பார்த்தேன். அவன் அசையாமல் நின்றான். நான் கதவுழலையை விட்டு வெளியே வரப் பயந்தேன். சற்றுமுன்னர் என் காதைத் திருக்கியவை இன்னும் போகவில்லை. நான் எட்டிப் பார்த்தேன். நல்லகாலம் அம்மாவுக்கு நெற்றியில் காயம் இல்லை. அவள் கீழே சிதறிக்கிடந்த சோற்றையெல்லாம் பக்குவமாய்ப் போறுக்கித் தட்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அண்ணா ஒன்றும் பேசாமல் போனான். “குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது போலும்.”

நான் மெல்ல கதவு மூலையைவிட்டு, மெல்ல வந்தேன். அம்மாவின் நெற்றி சற்றுப் புடைத்திருந்தது. அவள் முகமோ வெளிறிப் போய் இருந்தது. போறுக்கிய சோற்றை முற்றந்ததில் நின்ற நாய்க்கு வைத்தாள். பிறகு கிணற்றிடிக்குப் போனாள். நானும் பின்னால் தோட்டந்து போனேன். அம்மா கிணற்றிடியில் வாளியில் ஊறப்போட்டிருந்த அண்ணாவின்றை உடுப்புகளை தோய்த்து அலம்பினாள். பின்னர் கொடிக்கயிற்றில் அவற்றைக் காயப்போட்டாள். அண்ணா அடிக்கடி போடும் அந்த ரீசேட் அது!... என் பார்வையில் பட்டபோது என் நினைவு எங்கோ சென்றது.

போன மாதம் எங்கள் வீட்டிற்கு அப்பா வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தார். எல்லோருக்கும் நல்ல சந்தோஷம். பத்து வருடத்திற்குப் பிறகு வந்திருக்கிறார். நான் கைக்குழந்தையாக ஏணையிலை கிடந்தபோது போன அப்பா எனக்கு 10 வயது நிறையும் போது வந்திருக்கிறார். அண்ணா என்னை விட ஏழு வயது முத்தவன். A/L படிக்கிறான். அம்மா அவனுக்கு எல்லாம் வாங்கிக் கொடுப்பாள். O/L பரீட்சையில் அவனுக்கு எல்லாப் பாடங்களிலும் தீர்மைச் சித்தி. இப்போ டாக்டராக வரவேண்டுமென்ற விருப்போடு படிக்கிறான். அவன் படிப்புச் செலவு உடுப்புச் செலவு என்று நிறையப் பணம் அம்மா

செலவு செய்தாள். அப்பாவும் போனில் பேசும்போது அவனுக்குப் பணம் அனுப்புவதாகக் கூறி உற்சாகப்படுத்துவார்.

அண்ணாவுக்குப் படிக்கத்தனியறை. அதற்குள் யாரும் போகமுடியாது. நான் மண்பத்துள் ஒரு முஸலியில் இருந்து படிப்பேன். யாரும் வந்து அம்மாவோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்வேன். அப்பா வந்திருந்த ஒரு மாதமும் சுத்தியமாக நான் படிக்கவே இல்லை. அப்பா கொண்டு வந்திருந்த தொலைக்காட்சிப் பெட்டியும் என் படிப்பு நடக்கத் தடைசெய்தது.

சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை அப்பா மீண்டும் வெளிநாடு போய்விட்டார். அவர் பயணம் வெளிக்கிட முன்பு நடந்த சம்பவம் தான் இன்றைக்கு அண்ணாவுக்கு கோபம் வர முதல் காரணம் என நினைக்கிறேன். அப்பா என்னிடம் ஒரு வங்கிப் புத்தகத்தைத் தந்து “மீனா! இது உனக்குப் பிற்காலத்துக்கு உதவும்” என்றார். நான் அதைத் தீர்ந்து பார்த்தேன். அதீல் போட்டிருந்த பணத்தொகையை ஒன்று... பத்து... நாறு... ஆயிரம்... லட்சம்... சைபர்கள் முடிய நின்ற இலக்கம் 2 ... ஓ! 20 லட்சம்! என் மனம் துள்ளியது. அண்ணாவுக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. அம்மாவிடம் கொஞ்சம் புதிய நகைகள் கொடுத்தார்! போய்விட்டார்.

அன்றிலிருந்து அண்ணாவின் போக்கே மாறிவிட்டது. படிப்பிலும் கவனம் குறைவு. அம்மா என் வங்கிப் புத்தகத்தைப் பத்திரமாக அலுமாரியில் வைத்துப் பூட்டினாள். அப்பா போய்ச் சேர்ந்த செய்தியை அண்ணாவிடம் அம்மா சொன்னபோது அவன் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தை! “கழுதை!...” நான் திடுக்கிட்டேன். அண்ணா யாரைக் “கழுதை” என்று சொன்னான்! அம்மாவையா? அப்பாவையா? அம்மாவுக்கும் அவனுக்கும் நிறைய வாய்த்தாக்கம் நடக்கும். நான் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். நேற்று அம்மாவிடம் அண்ணா 1000 ரூபா பணம் கேட்டான். அம்மா கொடுக்க மறுத்தாள். அவவுக்கு மட்டும் 20 லட்சம்! எனக்கு மட்டும் ஏன் தர முடியாது? அண்ணா கத்தினான். அவன் காலால் நிலத்தை உதைந்தபோது அவன் அம்மாவை உதைக்க விரும்பியதைக் கால் சொன்னது. அன்றிரவு

அவன் வீட்டை வரவில்லை. அம்மா எல்லா இடமும் தேடினாள். அவன் இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை.

இன்று சனிக்கிழமை! அண்ணா காலையில் வீட்டிற்கு வந்தான்! தன்னுடைய அறையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தான். அம்மா அவனுக்கு விருப்பமான சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். நான் வரப்போகும் புலமைப்பரிசில் பரிட்சைச்க்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். நேரம் மதியம் 1 மணியைக் காட்டக் கடிகாரம் ஒருமுறை அடித்து ஓய்ந்தது. எனக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. புத்தகத்தை முடி வைத்துவிட்டுச் சமையலறையை நோக்கிப் போனேன். அண்ணாவும் எனக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான். நான் கீழே கிடந்த பென்சிலை எடுக்கக் குனிந்தபோது எங்கள் வீட்டுப் பூனைக்குட்டி அதைக் காலால் தட்டி என்னை விளையாடக் கூப்பிட்டது. நானும் அதுக்குப் பின்னால் ஓடினேன். பின்னால் வந்த அண்ணாவைக் கவனிக்கவில்லை. அவன் மீது மோதினேன். அவன் கோபம் தலைக்கேறியது. “சனியன்!” என்று திட்டியபடி என் காதைத் திருக.... நான் வலி பொறுக்க முடியாமல் அம்மா என்று கத்தினேன். அம்மா சமையலறையிலிருந்து ஓடிவந்தாள். “குழந்தைப் பிள்ளையை ஏன்டா வதைக்கிறாய்?” அம்மா அண்ணாவைக் கேட்டாள்! “கண்டறியாத குழந்தை!” என்று சொல்லியடி சமையல் அறைக்குள் போனான்.

“எனக்கு இப்ப காச வேணும்!” அவன் குரல் ஓங்கியது. அம்மா ஒன்றும் பேசாமல் சோறு கறியைப் போட்டுத் தட்டத்தை மேசை மேல் வைத்தாள். அண்ணா மீண்டும் கேட்டான். “எனக்குக் காச வேணும்!” அண்ணா மீண்டும் கேட்டான். அம்மா “இப்ப என்னட்டைக் காசில்லை! நாளைக்கு பாங்கிலை மாத்திப் போட்டுத்தாறன்.” என்டு சொல்ல அண்ணா மேசைமேல் இருந்த சோற்றுத் தட்டத்தைத் தூக்க நான் கதவு மூலைக்குள் ஓடிப்போய் ஓளிந்து கொண்டேன். வாசலில் கேட்ட மனிச்சத்தும் என் நினைவைக் கலைக்க நான் வாசலுக்கு ஓடினேன். அம்மாவும் வந்தாள். அண்ணாவின் சிநேகிதன்! முரளி அண்ணா!... அவசரமாக சைக்கிலைவிட்டு இறங்கி ஓடிவந்தான்.

“சின்னம்மா!... கபிலனுக்கு ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் அடிச்சுப் போட்டுது! நெற்றியிலை பெரிய காயம்! 5 இழைப் போட்டது. இப்ப ஆள் கதைச்சுக் கொண்டிருக்குது. உங்களை உடனை பாக்க வேணுமாம். வாங்கோ நான் கொண்டு போய்விடுவன்.” இருவரும் முரளி அண்ணாவின் சைக்கிளில் ஏறிப் போனோம். ஆஸ்பத்திரியில் அண்ணாவைக் கண்டதும் நானும் அம்மாவும் அதிர்ந்து போனோம். அவன் எங்களைக் கண்டதும் அழுதான். அம்மா அவன் தலையை ஆதரவுடன் தடவினாள். “எல்லாம் வளரமுன்னம் மாறிவிடும் ராசா!” அம்மா சொல்ல அண்ணா அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே அழுதான். முரளி அண்ணா திட்டிரென அம்மாவின்றை நெற்றியைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான். “என்ன சின்னம்மா! நெத்தியிலை என்ன நடந்தது?” “ஓண்டுமில்லையைப்பு கிணத்தடியிலை சமுக்கி விழுந்து போனேன்! சின்ன வீக்கம் அவ்வளவுதான்!” அம்மா அவனுக்குச் சொன்னபோது நான் அண்ணாவைப் பார்த்தேன். அவன் கண்ணில் நீர் ததும்பியது. “அம்மா!” என்று கூப்பிட்டான். அம்மா திரும்பினாள். “என்னராசா! நோகுதா?” அவன் சொன்னதில் இருந்த மென்மை!.... ஓ! இதுதான்! அம்மா! எங்கடை அம்மா! அவன் இப்போது அண்ணாவின் தலையை அன்போடு தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

முகம் 33

மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. இடியும் மின்னலும் கூடவே நின்று காதையும் கண்ணயும் தாக்கியது. நான் மெல்ல நகர்ந்து யன்னலோரம் போய்ப் பார்த்தேன். ஒரே வெள்ளக்காடு. யாரோ தலையில் சாக்கைப் போட்டுக்கொண்டு வெள்ளத்துள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். யாராக இருக்கும்? கொட்டு மழையில் ஏன் போக வேணும்? என் கண்களைத் திருப்பாமல் போகும் அந்த உருவத்தைப் பார்த்தேன். அது புள்ளியாகி மறையவே நான் யன்னலைவிட்டுக் கட்டிலுக்கு வந்தேன். என் நிலையை யாரிடம் சொல்வது? இந்தக் கேள்வி கடந்த ஒரு வாரமாக என் உள்ளத்தில் எழுகிறது. அதை அடக்கினாலும் முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் தலை தூக்கியது. என் எண்ணக்குதிரையைத் தட்டினேன். அது என் மனத்தை ஏற்றிக்கொண்டு காந்தாய்ப் பறந்தது.

நான் இங்கே வந்து இரண்டு வருடங்களாகிவிட்டன. என்னுடைய அப்பாவும் அம்மாவும் என்னை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார்களாம். எனக்கு என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரியாது. நானும் சொல்லவில்லை. ஆனால் எனக்கு நடைபழக்கும் தாதி என்னிடம் கேட்டு அறிய முயற்சிக்கிறா. அவவுடைய கேள்விகள் எல்லாம் அதை அறிய அவ முயற்சிப்பதைக் காட்டும். சிலவேளாகளில் நான் சேர்ந்து விடுவேன். ஒருவருடனும் கதைக்கமாட்டேன். எனது படுக்கையில் கிடப்பேன். சிலவேளாகளில் மெல்ல மெல்ல சுவரைப் பிடித்தபடி நடந்து திரிவேன். அப்படி ஒருநாள் நடந்து மெல்ல அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். நடந்த தூரம் சற்றுக் கூடத்தான். கால்கள் நொந்தது. மெல்ல விறாந்தையில் இருந்த தூணோடு சாய்ந்து கொண்டேன்.

என் பார்வையில் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு மாட்டுக் கொட்டில். அங்கே ஒரு பெரிய வெள்ளைப்பகு. முன்னால் சின்னக்கன்று தூணில் கட்டியிருந்தது. தாய்ப்பகு அதை நக்கிக்கொண்டிருந்தது. கன்றும் முகத்தை ஆட்டியபடி நின்றது. அதன் கழுத்தில் கட்டிய சதங்கை ஒலி எழுப்பியபடி இருந்தது. நான் இப்போது

எல்லாவற்றையும் கூர்மையாகப் பார்க்கப் பழகிவிட்டேன். இனிப்பை மெல்ல மெல்லச் சுவைப்பது போலக் காட்சிகளைக் கூர்மையாகப் பார்க்கிறேன். நான் ஒழியாடித் திரிந்த காலங்களில் என்னிடம் இந்தக் குணம் இருக்கவில்லை. இப்போ நடக்க முடியாமல் போன்போது இந்தக் குணம் புதிதாக வந்து சேர்ந்து விட்டது.

இப்போ மாட்டுக்கொட்டிலுள் என் பார்வை படர்கிறது. ஒரு பையன் மெல்ல நடந்து வருகிறான். அவன் கால்களைப் பார்க்கிறேன். இதுவும் என்னுடைய புதிய பழக்கம். யார் நடந்துவந்தாலும் அவர்களுடைய கால்களைப் பார்ப்பேன். இப்போது பையனின் கால்கள்! இரண்டும் சற்று உள் வளைந்து குச்சிபோல். பாதம் சின்னதாய் அவன் நடை! மறந்து கால்கள் பின்னியபடி அந்தநடை! அவன் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் கையில் ஒரு செம்புடன் வந்தான். முகத்திலே மகிழ்ச்சி அப்பிக் கிடந்தது.

அவனைக் கண்டதும் பசு அம்மா என்று அன்பாகக் குரல் கொடுத்தது. அவன் ஈச்சுமி என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான். பசு அவன் அருகே வந்ததும் அவன் முழங்காலை நக்கியது. அவன் அதன் முகத்தைப் பிடித்து அன்போடு வருடினான். இப்போ அவனுடைய அரைக் காற்சட்டையின் விளிம்பைப் பற்றியபடி கண்று நின்றது. அவன் செல்லமாக அதை அதடியபடி காற்சட்டையை விடுவித்துக் கொண்டு தாய்ப்பகவின் மடியருகே போய்க் குந்தினான். செம்பிலே இருந்த தண்ணீரால் மடியைக் கழுவினான். செம்பைக் கால்களினடையே வைத்துக்கொண்டு பசுவின் முலைக் காம்பைப் பிடித்துப் பாலைக் கறுக்கத் தொடங்கினான். பால் செம்பிலே வந்து விழும் ஒசை எனக்கு ஒட்டிலே மழைச்சரம் கொட்டுவது போலக் கேட்டது. பசுவோ அவன் தலையைத் திருப்பி நக்கியது தன் கண்ண மறந்துவிட்டதோ? அவன் அந்தப் பெரிய பசுவுக்குப் பக்கத்தில் அவன் சின்ன உருவும். அவன் கால்களைப் பார்த்தேன். குச்சிக்கால்கள் ஆனால் செம்பை நன்கு அணைத்திருந்தன. எனக்கு அவனுடைய செயல் ஒரு புதுப் பலம் தரவே மெல்ல எழும்பி சுவரைப் பற்றியபடி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

இடையே அம்மாவின் நினைவு வந்தது. அவன் என் கால்களை வருடியபடி அழுவாள். “என்றை குஞ்சு! எழும்பி

நடக்கவேணும்!” அவள் தழுதழுத்த குரலில் வேண்டுதல் செயும்போது எனக்கு அழுகை வரும். என் கால்களை அவள் வருடும்போது எனக்கு உணர்வே இருக்காது. அப்பாவுக்கு என்னில் அக்கறை இல்லை. அவர் என்னைப் பார்க்கும் பார்வையில் ஒரு மிரட்டல்தான் தென்படும். அவருடைய நண்பர் சிலவேளை என்னைப் பார்க்க இங்கே வருவார். அவரையும் எனக்குப் பிடிக்காது. அவர் வந்தால் என் உடல் விழைக்கும். உள்ளம் இறுகிப் போய் விடும். அவர் கொண்டு வரும் பொருட்களை அவர் முன்னிலையிலே தூக்கி வீசவேன்! அவரை முறைத்துப்பார்ப்பேன்! இப்போது அவர் என்னைப் பார்க்கவருவதில்லை.

நேற்று வந்த கடிதம் என்னை உலுக்கியது. அம்மாதான் எழுதியிருந்தாள் அதில் இருந்தவரிகள்! “என்றை குஞ்சின்றை கால்களைச் சுகமாக்கக் கணகாச் சேணும். நான் ஒருவருஷம் சிங்கப்பூரிலை ஒரு பணிப்பெண் வேலை கிடைச்சு வாறு கிழமை போகப் போறன்! அப்பா உண்றை விசயத்திலை கவனம் எடுக்காததிலை நான் இந்த முடிவு எடுத்திட்டன். போக முந்தி உன்னைக் கட்டாயம் வந்து பார்ப்பன்.” “கல்யாணி! கல்யாணி! எழும்பு” தாதிதான் எழுப்பினாள். என் மனக்குதிரை சடக்கென நின்றது.

எதிரே அம்மா! அவள் மெலிந்திருந்தாள். ஆனால் முகவுப்பணையில் அழுகாக இருந்தாள். “என்றை! குஞ்சு!” அருகில் வந்து என்னை அணைத்து முத்தமிட்டாள். அவருடைய அணைப்பு அந்தத் தாய்ப்பகலை எனக்கு நினைப்பு ஊட்ட, என்மனம் கரைய, அம்மாவின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அழுதேன். அம்மா என் முகத்தை நிமிர்த்தினாள். என் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். அவள் கண்களிலும் கண்ணீர்! அம்மா.. நீ அழுதே! என் வாய்சொன்னது. ஆனால் கண்கள் அம்மாவின் ஆடை மாற்றத்தையே ஊன்றிக் கவனித்தது. அம்மா சுரிதார் அணிந்திருந்தாள். ஒட்டுப்பொட்டு ஒ! அவள் கைநகப்பூச்சு எனக்கு ஏதோ செய்தது.

நான் அம்மாவிடம் எதையும் இனிமேல் சொல்லப் போவதில்லை என முடிவு செய்தேன். அம்மாவின் கையில் புதிய கடிகாரம்! நேரத்தைப் பார்த்தாள். நேரம் 5 மணியாய் போச்சு! நான் போகவேணும். அங்கை மாமாவும் வாறார்! அவள்குரலில் ஒரு பதற்றம்.

சற்றுமுன்னின்ற அம்மாவாக இல்லாமல். நான் தூரத்தே வரும் உருவத்தைப் பார்த்தேன். அப்பாவின் நண்பர்! என் உடல் இறுகத் தொடங்கியது. உள்ளம் விறைக்கத் தொடங்கியது. அம்மா என் காதருகே சொன்னாள். “குஞ்சு! உவனை நான் உன்றை பாதுகாப்புக்காகக் கூட்டித்திரியிறான். இப்ப உவனும் சிங்கப்பூர் வேலைக்குப் போறான். பிரச்சினை இல்லை!” சொல்லி விட்டு என்னை இறுக அணைத்துக் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டாள். விரைவாக என்னைத் திரும்பிப் பாராமலே நடந்து போனாள். “அம்மா! நீ எனக்காக என்ன செய்து விட்டாய்?” என் உள்ளம் இளகி ஓலமிட்டது. நான் கட்டிலை விட்டு இறங்கி யன்னலருகில் நின்றேன். வெளியே ஸ்கூட்டரின் பின்னால் அம்மா அப்பாவின் நண்பர் தோளில் கைபோட்டபடி இருந்தாள். அவள் என்னைத் திருப்பிப் பார்க்கவே இல்லை. நான் திரும்பிக் கட்டிலைப் பார்த்தேன். அங்கே எங்கள் குடும்பப்படம் இருந்தது. மெல்லவந்து அதை எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்தேன்.

முகம் 34

இன்றைக்கு எங்கள் வீட்டில் ஒரே ஆரவாரம். காலையிலிருந்து வீட்டில் சோடினை நடக்கிறது. அப்பாவும் அவருடைய நண்பர்களும் வீட்டை அலங்கரிப்பதில் மும்மரமாக இருக்கிறார்கள். அம்மா யன்னல்களுக்குப் புதிய திரைச்சீலைகள் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அண்ணாவும் அக்காவும் கேக் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சிநேகிதர்களும் உதவியாக நின்று அரட்டையடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். என்னுடைய சின்னத்தம்பிகூட எதையோ இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான். நான் மட்டும் கதிரையில் கால்களை முடக்கிக்கொண்டு குந்தி இருக்கிறேன். என் மனமோ நேற்றுப் பார்த்த காட்சியையே நினைத்து என்ன செய்யலாம் என்று திட்டம் தீட்டிக்கொண்டிருக்க நான் இனிமேல் பொறுக்கமுடியாது என எண்ணியபடி இருக்க.... படார்! என்றுஒரு சத்தம். அப்பா ஊதிய பலுான் வெடிக்க அம்மா துள்ளிக்குதிக்க எல்லோரும் சிரித்தார்கள்! சே! என்ன மனுசர்கள்? எதற்குச் சிரிக்கிறது? எதற்கு அழுகிறது? என்று தெரியாத மூட்ர்கள். நான் மனதுக்குள் திட்டியபடி மெல்ல எழுந்து நழுவினேன்.

என் கால்கள் என்னை இழுத்துச் சென்றன. நான் நடந்து போய் கால்கள் நிற்கவே நின்றேன். ஓ! நேற்றைய இடம்தான் என் கண்கள் ஆவலாகத் தேடின. அப்பாடா அதோ அந்த மேட்டில் அது படுத்திருந்தது. நான் ஆவலோடு அருகில் ஒடிப்போனேன். என்னைக் கண்டதும் அந்த உருவம் எழும்பிக்குந்தியது. வா மேனை! என அன்போடு என்னை நோக்கிக் கைகளை நீட்டியது. நான் அந்தக் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு சிரித்தேன். அந்த உருவத்தின் ஒட்டிய முகத்திலும் சிரிப்புத் தோன்றியது. நான் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். உருவம் என்னிடம் கேட்டது. “மேனை நீ வந்தது அம்மாவுக்குத் தெரியுமா?” நான் இல்லை என்று தலையசைத்தேன். உருவம் என் தலையைத் தடவியது. “நீ சொல்லாமல் வரக்கூடாது. வீட்டில் தேடுவார்கள்.” அந்த உருவம் சொல்ல நான் அவசரமாக இடைமறித்தேன். “எனக்கு அங்கை ஒண்டும் பிடிக்கவில்லை. எல்லாரும்

என்னைப் பற்றி யோசியாமல் தங்கடை அலுவலைப் பாக்கினம்!” நான் படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினேன். “சரி சரி இப்ப கோவம் வேண்டாம் குஞ்சு.” அது சொன்னபோது என்மனமும் சமநிலைப்பட நான் அமைதியானேன்.

நேற்றுப் பாடசாலை விட்டு வந்தபோது இந்த உருவம் தெருக்கரையில் விழுந்து கிடந்தது. என் சுகபாடிகள் எல்லோரும் பைத்தியம் என்று பகிடி பண்ணினார்கள். சிறு குச்சி எடுத்து எறிந்தார்கள். கல்லையும் எடுத்து அதன்மேல் வீசினார்கள். உருவம் எழும்பவில்லை. சந்தே அசைந்தது. நான் மெல்லக் கிட்டப் போனேன். என் சிநேகிதர்கள் தூரப்போய் நின்று கத்தினார்கள். “ஜேயோ! பைத்தியம் பிடிச்சுக் கொண்டு போயிடும். இஞ்சாலை ஓடிவா....” அவர்கள் குரவில் பயம் தொனித்தது. நான் அசையவில்லை. உருவம் மெல்லக் கஷ்டப்பட்டு எழும்பியது. நான் உருவத்தை உற்றுப் பார்த்தேன். என் சிநேகிதர்கள் ஓடிப்போய்விட்டார்கள்.

திடீரென அந்த உருவம் என் தோளில் தொங்கிய பிளாஸ்ரிக் தண்ணீர்ப் போத்தலைப் பற்றி இழுக்கவே நான் நிலை குலைந்து கீழே அதனருகில் விழுந்தேன். தண்ணீர்ப் போத்தலை என் கழுத்திலிருந்து எடுத்து உருவம் திறந்து மடமடவென்று குடிக்க, நான் அதிர்ச்சியால் உறைந்து போயிருந்தேன். அப்போதுதான் அம்மா கரைச்சுத் தந்த தோடம்பழச்சாற்றறப் பாடசாலையில் விளையாட்டு முழுரத்தில் குடிக்க மறந்து போனது நினைவுக்கு வந்தது. உருவம் குடித்து முடியப் போத்தலை என்னிடம் நீடியது. எனக்கு அப்போதுதான் அதற்கு சரியான பசியென்பது விளங்கியது. மளமளவென்று புத்தகப்பையின் பக்கப்பையைத் திறந்தேன். என்னுடைய சாப்பாட்டுப் பெட்டியை எடுத்து நீட்ட உருவம் பறிக்க புட்டுப் பிரட்டல் நிலமெங்கும் சிதறியது. ஜேயோ எல்லாம் மண்ணுக்கை.... என் மனம் அலறியது.

உருவமோ அதை வாரிக் கூட்டியெடுத்து வாயில் போட்டது. நான் என்னை மறந்தேன். நானும் குந்தியிருந்து உருளைக்கிழங்குப் பொரியலைப் பொறுக்கி அதன் வாயில் போட்டேன். அதன் கணக்கில் கண்ணீர் வழிந்தது. என் கடைக்கண்ணிலும் கண்ணீர் திரண்டது. வகுப்பிலே ரீச்சர் சொன்ன குறள்! நாங்கள் கரும்பலகையைப்

பார்த்துக் கொப்பியில் எழுதி வைத்த குறள். ரீச்சர் பொருள் சொன்ன போதும் விளங்காத குறள் இப்போது தெளிவாக விளங்க நான் உருவத்திடம் மீதியாயிருந்த சொக்கேற்றையும் எடுத்து நீட்டினேன். அது அதையும் வாங்கி அவசரமாக உரித்துச் சாப்பிட்டது. இப்போது என் வயிறு நிறைந்தது போல உணர்ந்தேன். உருவும் எழும்பி என் கையைப் பற்றி முத்தமிட்டது. கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டது. என் கையில் அதன் கண்ணீரின் ஈரம்பட்டது. நான் சாப்பாட்டுப் பெட்டியை புத்தகப் பையில் வைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தேன். அந்த உருவும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த சிரிப்பு என்னை அதன் வசப்படுத்திவிட்டது. நான் மீண்டும் அந்த உருவத்தைக் காணவிரும்பினேன்.

“என் மேனை! கனக்க யோசிக்கிறாய்!” உருவும் கேட்டபோது நான் ஒன்றும் பேச வில்லை. “நேற்று என்னைப்பற்றி நீ யோசிச்சிருப்பாய்! அவ்வளவு பிள்ளையனும் பைத்தியம் என்று என்னைப்பாக்க நீ மட்டும் மனுசியாகப் பாத்தாய்!” உருவும் சொன்னது உண்மைதான். எனக்கு அந்த உருவத்தைப் பார்க்கப் பைத்தியமாகத் தெரியவில்லை. பலநாள் பழகிய உறவாகத்தான் தெரிந்தது. இனிமேல் பெயரைக் கேப்பம் எண்டு முடிவு செய்து வாயைத்திறந்தபோது, உருவும் என்னை முந்திக்கொண்டது. “என்றை பேர் செல்வமலர். ஒரு காலத்தில் செல்வத்தோடை சீராக இருந்தேன். என்றை பிள்ளையளைல்லாம் என்னைப் பிரிஞ்சு போயிட்டினம். என்றை அவர் 10 வருசத்திற்கு முந்தி மாரடைப்பிலே செத்துப் போனார். நான் தனிச்சுப் போனேன். இடப் பெயர்வாலை எங்கையோ எல்லாம் அலைஞ்சன். எங்கடை வீட்டுப்பக்கம் போக ஏலாது. இப்ப எனக்கு 75 வயதாப் போச்சு. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் தானே!....” உருவும் சொல்லிந்றுத்த நான் மௌனமாக இருந்தேன். “என்னை நீயெண்டாலும் பாட்டி எண்டு கூப்பிடுமேனை! என்றை பேரப்பிள்ளையளை நான் சந்திக்கமாட்டேன்” நான் என் மனதில் தோன்றியதை பாட்டியிடம் சொல்ல முடியாமல் தவித்தேன். ஆனால் பாட்டி அதை உடனே அறிந்து கொண்டாள். “மேனை! நான் உங்கடை வீட்டை வரமுடியாது.” “எட! இப்படி என் மனத்தை விளங்கிக்கொள்ள எங்கள் வீட்டில் ஒருவரும் இல்லையே!”

நான் “பாட்டி” என்று மெல்லக் கூப்பிட்டேன். எனக்கே அது இளிப்பாக இருந்தது. பாட்டி திரும்பினாள். அவள் முகத்தில் ஒரே வெளிச்சம். அவள் கண்கள் மின்னின. என்னை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். அவள் தன் இடுப்பிலிருந்த ஒரு காட்டை எடுத்து நீட்டினாள். நேற்று என் வகுப்புத்தோழி எனது பத்தாவது பிறந்தநாளை வாழ்த்தி எழுதித்தந்த பிறந்தநாள் வாழ்த்து. “மேனை! இன்டைக்கு உன்றை பிறந்தநாள். நான் ஏதும் பரிசு தரவேணும். என்னட்டைப் பெரிசா ஒண்டும் இல்லை. இதுதான் கிடக்கு. இது என்றை அவர் நான் கலியாணம் கட்டினபோது போட்டுவிட்டது. இவ்வளவு நாளும் கவனமாக வைச்சிருந்தன். இப்ப உனக்குப் போட்டுவிடுறன்.” அவள் ஒரு சிறிய வெள்ளி மோதிரத்தைப் என் பெருவிரலில் போட்டுவிட்டாள். அது என்றை மோதிரவிரலுக்குப் பெருத்துப் போச்சு. பாட்டி சொன்னாள்: “நான் நாளைக்கு வேறை இடத்துக்குப் போறன். விதி இருந்தால் நாங்கள் சந்திப்பம்”. எனக்கு கண்ணில் நீர் முட்டியது. நான் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் தலையை மட்டும் அசைத்தேன். பாட்டியும் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு “நீ பல்லாண்டு வாழ வேண்டும்” என்று வாழ்த்த நான் மெல்ல வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். என் பெருவிரல் மோதிரம் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அதைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

முகம் 35

கோவில் மணியோசை காதில் கேட்டது. நான் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழும்பினேன். என் பாயை இப்போது சுற்றி வைக்க முடியாது. என்னுடைய மூன்று உடன் பிறப்புகளும் என் பாயில் நிரையாக குறுக்குவாட்டில் படுத்திருந்தார்கள். அம்மாவின் கிழிந்த புடைவையை எடுத்து அவர்களுக்குப் போர்த்துவிட்டேன். எங்கள் குடிசையை ஒரு நோட்டம் விட்டேன். அப்பா ஒரு மூலையில் சுருண்டு படுத்திருந்தார். இன்னொரு மூலையில் ஒரு அடுப்பு. அதன்மேல் ஒரு பானை. அடுத்த மூலையில் ஒரு தகரப்பெட்டி. அதுக்கைதான் எங்கடை வைப்புச் செப்புகள் எல்லாம்! குடிசைக்கு விளக்குத் தேவையில்லை. முன்னாலிருந்த தெருவிளக்கு எங்கள் குடிசைக்கு இலவச மின்சாரம் தந்து கொண்டிருந்தது. எனக்குக் கோயில் மணியோடு எழும்பிப் பழக்கம்.

குடிசைக்கு வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்தேன். நிறைய விண் மீன்கள். நேற்றுப் பாடசாலையில் ஆசிரியை சொன்னது சட்டென்று நினைவுக்கு வந்தது. “தாரகை நடுவென் தண்மதி” அவ எங்கள் பாடப்புத்தகத்தில் இருந்த பாடலை விளக்கும்போது இந்தப் பகுதி என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. நான் வகுப்பில் “தாரகை நடுவே தண்மதி” போல இருக்கிறேனாம். எனக்குக் கொஞ்சம் பெருமையாகவும் இருந்தது.

என்னுடைய நிறம் நல்ல வெள்ளை. வகுப்பிலை உள்ள மற்றவை எல்லாம் கறுப்பு நிறம். ஆசிரியை அதனால் எப்போதும் என்னை உதாரண்மகாட்டி விளக்கம் சொல்லுவா. நான் வடிவு என்பதால் எல்லோருக்கும் என்னிலை கொஞ்சம் பொறாமை. ஆனால் நான் பரம ஏழை. பல நாட்கள் பச்சைத் தண்ணீரைக் குடிச்சிட்டுப் பாடசாலைக்குப் போயிருக்கிறேன். அப்பா பின்னேரம் வேலை முடிய வாங்கிவரும் அரிசியில் சோறு காய்ச்சி அதனுடன் சிலவேளை பருப்பு, சிலவேளை இலைக்கறி, சிலவேளை சம்பல் என்று எங்கடை சாப்பாடு நடக்கும். நாள் முழுவதும் சாப்பிடாமல் இரவுமட்டும் சாப்பிடும்போது எல்லாமே அமிர்தமாக இருக்கும். மத்தியானம் தம்பிமார் மூவரும் எங்கையாவது கோவிலுக்குப் போவார்கள். அங்கே ஜயருக்கு உதவி

செய்வார்கள். கோயில் கூட்டுவார்கள். பூப்பறித்து வைப்பார்கள். விளக்குகளை மினுக்கிவைப்பார்கள். பூசைமுடிய ஜயர் முவருக்கும் தளிசை கொடுப்பார். அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு கோயில் மண்டபத்தில் குட்டித்தாக்கம் போடுவார்கள். பிறகு மாலைப் பூசைக்குத் தேவையானதைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு குடிசைக்குத் திரும்புவார்கள். அவர்களுக்குச் சிறுத்தொண்டர்கள் என்டு ஊர் மக்கள் பேர் வைச்சிருக்கினம்.

எங்கடை பேரைக் கேட்டால் எல்லாரும் சிரிப்பினம். எனக்கு வெண்ணிலா என்டு பெயர். தம்பிமாருக்கு இளம்சென்னி, இளம்பிறை, இளமாறுன் என்டு பெயர். அப்பா எங்கடை பெயர்களைச் சுருக்கி நிலா, சென்னி எண்டுதான் கூப்பிடுவார். அப்பாவுக்கு வெள்ளளையன் என்டு பெயர். அம்மாவுக்கு சுமதி என்டு பெயர். அம்மா செத்துப்போய் 6 வருசமாச்ச. சின்னத்தம்பிக்கு அப்ப 3 மாதம். எனக்கு 7 வயது. நான் பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கியிருந்தேன். அப்பா அம்மா செத்தபோது விசரன் போல நின்டார். இப்ப திருந்திவிட்டார். 6 வருசம் அவர் எங்களை வளர்க்கப்படும்பாடு!....

நான் படிக்க வேணும் என்டு அப்பாவுக்கு ஒரே ஆசை. இரவிலே சாப்பாடு சமைக்கும் போது, அடிக்கடி சொல்லுவார். நிலா நீ படிச்ச முன்னுக்கு வந்தால்தான் தம்பிமாரை முன்னேற்றலாம். அதை நான் நல்லா மனதிலை பதிச்சுக்கொண்டன். நான் நல்லாப் படிக்கவேணும். தம்பிமார் நெடுகூச் சிறுத்தொண்டராக இருக்கமுடியாது. அவங்களையும் படிக்க வைக்கவேணும்!....

வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். நிலவு என்னைப் பார்த்தது. நான் குட்டது நீரைச் சரித்து வாயைக் கொப்பளித்தேன். உமிக்கரியை எடுத்து பல்லைத்தீட்டினேன். விரைவாக முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு குடிசையில் நுழைந்தேன். சென்னி பாயைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். “அக்கா!” அவன் கூப்பிட்டான். நான் கிட்டப்போனேன்... “அக்கா கோயில் ஜயா இன்டைக்கு வெள்ளௌன் வரச்சொன்னவர்....!” நான் “ஏன்” என்டு கேட்பது போலப் பார்த்தேன். அவன் தொடர்ந்தான். “எங்களைப் போல வசதியில்லாத பிள்ளைகளைப் பராமரிக்க ஒரு இல்லம் இன்றைக்குத் தொடங்கப் போகின்மாம்! எங்கள் முன்டு

பேரையும் அதிலை சேர்த்துவிடப் போறாராம். அப்பாவோடை எல்லாம் கதைச்சுப் போட்டாராம்!....” எனக்கு இப்போதுதான் விளங்கியது. அப்பாவுக்குத் தம்பிமாரை விட்டுப்பிரிய மனம் இல்லை. அதுதான் மனதுக்கை கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நான் தம்பியட்டைச் சொன்னேன். “உங்களுக்கு விருப்பமெண்டால் போங்கோவுன்!”

தம்பி சொன்னான்! “அக்கா அந்த இல்லத்திலை உணவு, உடை, படிப்பு எல்லாம் கிடைக்கும்! நாங்கள் அங்கை போய் இருந்தால் அப்பாவின்றை கஷ்டம் குறையும்!.. நீயும் மூன்று நேரமும் சாப்பிடலாம்!...” அவன் குரல் கரகரத்தது. எனக்கு அவன் மனம் தெளிவாய்த் தெரிந்தது. இவ்வளவு நாளும் இவனைச் சின்னப்பொடியன் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன். இவன் பள்ளிக்கூடம் போகாமலே நிறையப் படிச்சிட்டான். கோவில் தொண்டு அவனுடைய மனதைப் பண்படுத்தியுள்ளது. இவன் பாலன் அல்ல!

அவன் மற்றத் தம்பிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கோவிலுக்குப் போகும்போது ஒரு பெரிய மனிசனாக நடந்து போனான். அப்பா என்னோடு சந்தோஷமாக இருக்கப்பழகிவிட்டார். இன்றைக்குத் தம்பியவை இருக்கும் இல்லத்திற்கு நானும் அப்பாவும் போகப்போறும். நான் நீள்ப் பாவாடைபோட்டு தலையைப் பின்னிவிட்டேன். அப்பாவும் வெள்ளை வேட்டிகட்டி நெற்றி நிறைய விழுதி பூசி வெள்ளையனாக வெளிக்கிட்டு வந்தார்.

நாங்கள் இல்லத்து மண்டபத்துள் நுழையும்போது கணிரெஞ்ச குரவில் தேவாரம் கேட்டது. நான் அந்தக் குரவில் மயங்கி நின்றேன். என் பார்வை மண்டபமேடையை நோக்கித்தாவியது. அங்கே என்னுடைய தம்பிமார் மூவரும் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். “யாதும் சுவடுபடாமல் ஜயாறடைகின்றபோது....” என் மனம் திருவையாற்று வீதியிலே நடந்து கொண்டிருந்தது. கண்டேன் அவர் திருப்பாதம.... கண்டறியாதன கண்டேன்... பாடல் முடியும் போது என் உள்ளத்தில் ஒரு நிறைவு ஏற்பட்டதை உணர்ந்தேன். அருகில் நின்ற அப்பாவைப் பார்த்தேன். கண்களில் நீரவாடிய கைகூப்பி நின்றார்.

மேடையைவிட்டுச் சென்னியும், பிறையும், மாறனும் எங்களை நோக்கித் தாவி வந்தார்கள். அவர்களின் பண்பாட்டுக் கோலம் என்னைப் பரவசப்படுத்தியது. இந்த மூவரும் தொண்டுப்பணி செய்யவே பிறந்தவர்கள். மூன்று பேரும் சூரியர்கள் போல வந்து நின்று வணக்கம் அப்பா! என்று சொன்னபோது, அவர்களுடைய இல்லத்து வாழ்வின் பண்பு தெரிந்தது. அப்பா அவர்கள் கைகளைப் பற்றிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார். பிறகு மடியை அவிழ்த்தார். சுற்றிய கடதாசி மடிப்பைக்குலைத்து அதனால் இருந்த உருத்திராக்க மாலைகளை ஓவ்வொன்றாக அவர்கள் கழுத்தில் அணிந்தார். மூவரும் தெய்வப் பிறவிகளாக முகம் மலர நின்றார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்துப் பரவசமாக நின்றேன். மேடையில் ஒருவர் பேசிய குரல் காதில் விழுந்தது. “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே...” என்மனம் அதை நேரே காண அப்பாவுடன் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தேன்.

முகம் 36

மழை விடாமல் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாளாகப் பெய்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் ஓரே வெள்ளம் தெருவெல்லாம் வெள்ளம் பாய்கிறது. நான் எங்கள் வீட்டுவாசலில் நின்று கொண்டு மழையை வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் பார்வை எதிரே தெருவைக் கடந்து முன்னால் இருந்த பள்ளக் காணியில் சென்று படிந்தது. அங்கே கொட்டும் மழையையும் பாராமல் ஒரு விளையாட்டு நடந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவும் பிள்ளைகளும் ஆனந்தமாக நீராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா தன் பெரிய கைகளால் வெள்ளத்து நீரிலே துழாவிக் கொண்டு தலையை உள்ளே வைப்பதும் எடுப்பதுமாகத் துள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைச் சுற்றி ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு எட! நான் எண்ணிழுடிய இன்னொரு கறுத்தப்பிள்ளை எல்லாமாக 5 பேர். அம்மாவின் மேல் தண்ணியை வாரி வீச, அம்மாவும் ஆனந்தமாக அவர்களுடன் விளையாட எனக்கும் கால்கள் பரபரத்தன.

வீட்டிற்குள் எட்டிப்பார்த்தேன். அம்மா படம் பார்த்துக்கொண்டு முழுக்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம். நான் கதவை மெல்லச் சாத்திவிட்டு வாசற்படியைவிட்டுக் கீழே இறங்கினேன். கால்களை நிதானமாக நிலத்தில் வைத்தேன். வெள்ளம் கால்களை நனைத்தது. மழையின் வேகம் கொஞ்சம் குறைந்துவிட்டது. நான் தெருவோரத்திற்கு வந்துவிட்டேன். இனிமேல் தெருவைக் கடக்கவேண்டும். என்பார்வை எதிரே நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்த அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் நோக்கித் தாவியது. கால்களை வேகமாகச் செலுத்தித் தெருவைக் கடந்தேன். பள்ளத்தை நோக்கி நடந்தேன். என்னைக் கண்டதும் அம்மாவின் முகத்திற் பயம் தோன்றியது. ஏன் இவள் பயப்பட வேண்டும். நான் சின்னப்பிள்ளைதானே? கொஞ்சங்குண்டாக இருப்பேன். ஆனால் ஆண்டு இரண்டுதான் படிக்கிறேன். என் வயது 7 என்பது இந்த அம்மாவுக்குத் தெரியாது. கிட்டப்போய்ச் சொன்னால் நல்லது. நான் நினைத்துக் கொண்டு நடந்தேன். அந்த அம்மா நான் நெருங்கி வருவதைக் கண்டு கைகளை நீட்டிக் குழந்தைகளைக் கூப்பிட்டாள். கொஞ்சத்தாரம் போய் நீராடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் அம்மாவிடம் ஒடி வந்தார்கள்.

எல்லோருமாக வேகமாக ஓடினார்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஏன் இவர்கள் என்னைக் கண்டு பயப்படவேண்டும்? என் முகத்தில் ஏமாற்றம். மெல்ல மீண்டும் தெருவைக் கடந்து வீட்டை நோக்கிவர, எதிரே வெள்ளத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்த வாகனம் என்னை மோத, நான் தூக்கியெறியப்பட்டு மீண்டும் பள்ளத்து வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தேன். ஜேயோ! அம்மா! நான் அம்மாவைக் கூப்பிட, என் நினைவிழுந்தது...

மீண்டும் நான் கண்ணை விழித்தபோது வைத்திய விடுதியில் இருந்தேன். என்னைச் சுற்றி அம்மாவும் வைத்தியரும் தாதிகளும் நின்றார்கள். “குஞ்ச இப்ப எப்படி?” அம்மா கேட்டாள். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் குரல் என் மனசைத் தொட்டது. “நான் விளையாடப் போனான்” “என்ன, மழையுக்கை விளையாடப் போனானியே?” “அந்த அம்மாவும் பிள்ளையரும் நீந்தி விளையாடுவதைப் பார்க்க எனக்கும் ஆசையாம் இருந்தது. அதுதான் போனன்.” நான் சொன்னபோது எல்லோருடைய முகத்திலும் பயம் பரவியது. “நான் போய் பிள்ளையைத் தூக்கியபோது அங்கை ஒருவரும் இல்லை.” சொன்னவரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர்தான் வாகனம் ஓட்டி வந்தவராம். வைத்தியர் சொன்னார்: “இவருடைய வாகனம் வந்தபோது நீ குறுக்கே வந்தாயாம்” இப்ப எனக்குக் கோபம் வந்தது. “நான் அந்த அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தன். வாகனம் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை.” கொஞ்சம் காரமான குரலில் சொன்னேன். என்னை எல்லோரும் ஒருவித கலவரத்தோடு பார்த்தார்கள். “இன்றைக்கு எக்ஸ்லே எடுப்பம்.” வைத்தியர் சொல்லிவிட்டுத் தாதிமாருடன் போய்விட்டார். அம்மா அழுத்தொடங்கினாள். “ஜேயோ! என்றை பிள்ளைக்கு முளை பழுதாப் போச்சது”. நான் அவளைப் பார்த்தேன். பாவமாக இருந்தது. TVயிலை நாடகம் பார்த்து அழுவதுபோல அழுது கொண்டிருந்தாள். நல்லா அழட்டும்.

மறுநாள் எக்ஸ்லே எடுக்கப்பட்டது. ஒரு பிழையும் இல்லை. எல்லாம் சரியாக இருந்தது. வைத்தியர் சொன்னார் “நீ நாளைக்கு

வீட்டிற்குப் போகலாம்” எனக்கு மகிழ்ச்சி. போன உடனை அந்த அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் நான் போய்ப்பார்க்கவேணும். மனதில் திட்டம் போட்டேன். நான் ஒரு கிழமை வைத்திய விடுதியில் இருந்தேன். எனக்குப் பக்கத்துக் கட்டிலில் இருந்த பிள்ளையுடன் நெருக்கமான தோழியாகிவிட்டேன். அவவின்றை பேர் காவேரி. என் வயதுதான். அவளுக்குக் காலில் ஒரு கட்டு. இன்னும் மாறவில்லை. நடக்க முடியாது. நான்தான் அவளோடு கதைப்பேன். மற்றவர்கள் அதிகம் கதைப்பதில்லை. அவளுக்கு அப்பாவும் அம்மாவும் இல்லை. அம்மம்மாவுடன்தான் இருக்கிறாள். அவள் கதையை நான் கேட்டபோது எனக்கு அவள் நிலை பரவாயில்லைப் போல இருந்தது.

நான் அவளிடம் சொன்னேன். “அப்பா, அம்மா எனக்கு இருந்தும் இல்லாதது போலத்தான். அப்பா வெளிநாட்டில், அம்மா வீட்டில் இருந்தாலும் அவளுக்கு என்னைக் கவனிக்க நேரமில்லை.” என் தோழி இடைமறித்துச் சொன்னாள். “ஏன் நீ அம்மாவைப் பற்றி இப்படிச் சொல்கிறாய். இந்த ஒரு கிழமையாக நான் நேரில் பார்க்கிறேன் உன்னுடைய அம்மா உன்னிலை எவ்வளவு பாசம் வைச்சிருக்கிறா.” “எல்லாம் நடிப்பு. சின்னத்திரைப் படங்களிலை வாறு நடிகர் மாதிரி என்றை அம்மாவும் நடிக்கிறா. அவவுக்கு வீட்டிலை சமைக்கவே நேரமில்லை.” நான் சொன்னபோது என் தோழி வியப்புடன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னுடைய அம்மா எனக்குப் பின்னால் வந்து நிற்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் தொடர்ந்தேன். “அண்டைக்கு மழை பெய்தபோது நான் ஒரு அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்தன். அவர்கள் சந்தோசமாக மழையில் விளையாட எனக்கும் ஆசை வந்தது. அதுதான் நான் அங்கே போனேன்.” தோழி கேட்டாள். “அது சரி ஏன் அவையை மழையிலை நின்று விளையாட வேணும்? காய்ச்சல் வருமல்லவா? அந்த அம்மா பிள்ளையளிலை கவனம் இல்லாத அம்மாவெல்லை!”

அப்போதுதான் என்னை ஒருவரும் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை என்பது எனக்கும் தெளிவாகிற்று. நான் கண்ட அம்மா ஒரு வித்தியாசமானவு. இதை இப்ப சொல்ல வேண்டும்! நான் கண்ட

அம்மா மனிதப்பிறவி இல்லை. என் தோழிக்கு வியப்பாக இருந்தது. “உனக்கு இன்னும் முளை சரியாகவில்லை!” அவள் சொன்னபோது எனக்கு அவளில் வெறுப்பு வந்தது. கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்கினேன். அம்மா இப்போ முன்னால் வந்து என் பொருட்களை எடுத்துவைத்து என்னைக்கூட்டிப்போக ஆயத்தம் செய்தாள். நான் தோழியின் கட்டிலருகே போனேன். அவள் கையைப் பற்றினேன். அவள் கண்களில் நீர் வழிந்தது. “நீயும் போனால் எனக்குப் பொழுது போகாது...” அவள் குரல் தழுதமுத்தது. என்னால் அவளை நேராகப் பார்க்க முடியவில்லை. சட்டென ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தேன். அங்க இருந்த தடாகம். அது என்னை.... நான் என்னை மறந்தேன்.

“எட! அந்த அம்மாவும் பிள்ளையரும் இஞ்சை வந்து குளிக்கினம்!” அம்மா ஓடிவந்து ஜன்னலருகில் நின்று பார்த்தாள். தாயும் பிள்ளைகளும் பள்ளத்து வெள்ளத்தில் மகிழ்வாக.... என் தோழிக்கு இப்போது என்கதை தெளிவாக அவரும் அந்த அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்தாள். டக! டக! வைத்தியரும் தாதிமாரும் வரும் காலடி ஓசைகள் கேட்டன. என் தோழியருகே வந்த வைத்தியர் அவள் காலைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்: “நீ இனிமேல் வீட்டை போகலாம்.” தோழி அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். என்ற அம்மா சொன்னாள், “நான் கூட்டிக்கொண்டு போறன்!” அவள் குரல் புதிதாய் எனக்குக் கேட்டது. நான் தோழியின் கைகளைப் பற்றினேன். அவள் தடாகத்தில் விளையாடும் தாராவையும் குஞ்சுகளையும் காட்டினாள்.

முகம் 37

வீமன் ஓயாமல் குரைத்துக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு இப்ப எழும்பிப்போக ஏலது. பள்ளிக்கூட வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலை பொருட்காட்சி நடக்கப் போகிறது. எங்கடை வகுப்பு ரீச்சர் கொஞ்சம் பொல்லாதவு. சொன்ன வேலையைச் செய்துகொண்டு போகாவிட்டால் அவவக்குக் கோபம் வரும். உடனே தண்டனை விளம்பரம் நடக்கும். அவு குடுக்கிற தண்டனை கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. ஏதாவது தவறு செய்தால் பள்ளிக்கூடம் முடிந்த பின்பு தனியாக வகுப்பறையைக் கூட்டித் துப்பரவு செய்யவேண்டும். ரீச்சர் கூட நிற்பா. இதுதான் நடைமுறை என்கு ரீச்சர் சொல்லிப்போட்டா. ஆனால் அதிலை விதிவிலக்காக ஒரு திருத்தம் சொன்னா. தவறு செய்தவர் வகுப்பைக் கூட்டும்போது விருப்பமானவர்கள் நின்று உதவிசெய்யலாம்.

அன்றைக்கு ஒருநாள் எங்கடை வகுப்பிலை உள்ள மணிவண்ணன் வீட்டுப்பாடம் செய்து கொண்டுவரவில்லை. பாவும் அவன் மறந்துவிட்டான்! தான் மறந்துவிட்டேன் என்று சொன்னபோதும் ரீச்சர் விடவில்லை. பள்ளிக்கூடம் முடிய வகுப்பைக் கூட்டவேணும் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிப் போட்டுப் படிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டா. நாங்கள் எல்லோரும் ஏக காலத்தில் மணிவண்ணன் முகத்தைப் பார்த்தோம். அது இருண்டு கிடந்தது. பாடம் முடிந்தது. எல்லோரும் புத்தகப்பைகளைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு எழுந்து நின்றோம். மணிவண்ணன் மட்டும் சும்மா எழுந்து நின்றான். பாடசாலைக் கீதம் பாடப்பட்டது. எல்லோரும் மௌனமாகப் பாடல் முடியும்வரை சீராக நின்றோம். கீதம் முடிய மணி ஒலித்தது. எல்லோரும் வகுப்பறையைவிட்டு மெல்ல வரிசையாக வெளியேற வேண்டும். ஆனால் ஒருவரும் வெளியேறவில்லை. மணிவண்ணன் மெல்ல நடந்து போய் தும்புத்தடியை எடுத்துக் கூட்டத்தொடங்கினான். ரீச்சர் ஒன்றும் பேசாமல் தன்னுடைய கதிரையை மேசைமேல் எடுத்து கவிழ்த்து வைக்க நாங்கள் எல்லோரும் எங்களுடைய கதிரைகளை எடுத்து எங்கள் மேசைமேல் மளமளவென்று கவிழ்த்துவிட்டோம். கரும்பலகையை இரண்டு மாணவர்கள் சுத்தம் செய்தார்கள். இன்னும் இருவர் மூலையில் இருந்த குடிதண்ணீர் பானையைச் சுத்தம்

செய்தார்கள். நான் வாசலில் போடப்படும் சாக்கை எடுத்து உதறிப் போட்டேன். மணிவண்ணனிடம் தும்புத்தடியை வாங்கி அபிராமி மளமளவென்று கூட்டி முடிக்க அவன் குப்பையைக் கிள்ளிக் கூடையிற் போட்டான். செங்கதீர் அதை வாங்கிக்கொண்டு ஒடிப்போய்க் கொட்டி விட்டுவந்தான். எல்லோரும் கதிரைகளைப் பழையபடி அடுக்கிவைத்துவிட்டு சீர்சரைப் பார்த்தோம். அவவின் முகத்தில் பெருமை குடிகொண்டிருந்தது. எல்லோரும் வகுப்பைவிட்டு சிட்டுக் குருவிகள்போல வெளியே வந்தோம். நான் மணிவண்ணன் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினேன். வீமன் குரைப்புத் தொடர்ந்து என்னருகே கேட்டது. என் சிந்தனைக் கயிறு அறுத்தது.

யாரோ புதிதாக வந்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது! நான் வாசலைப் பார்த்தேன். அதற்கிடையில் வீமனுக்கு அவசரம் குறைத்துக் கொண்டே ஒடிவந்து என் கோப்பியின்மேல் காலைப் பதிக்க என் கோப்பி எகிறிக் குதிக்க.... “ஜபோ!..... என்றை வீட்டுப்பாடவேலை....!” என்று நான் அலற பின்னே ஏதோ வேலையாக நின்ற அம்மா ஒடிவந்தா! நான் வீமனை விரட்டினேன். அவன் போவதாக இல்லை. அம்மாவைக் கண்டதும் இன்னும் பெரிதாகக் குறைக்கத் தோடங்கினான். நான் அவனைக் கவனியாமல் என் கோப்பியைத் தேடினேன். என்றை கோப்பி பீலித் தண்ணீரை ஏந்தும் பெரிய அண்டாவில் உல்லாசமாக நீந்திக்கொண்டிருந்தது. இப்போ வீமனை ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆழத்தில் புதைய என் கோபம் வெறியாக மாறிற்று. என் பார்வையில் மூலையில் இருந்த தும்புத்தடி பட்டது. அதைத் தூக்கிக்கொண்டு வீமனைத்தேடி ஒடினேன்....!

வாசலில் ஓரே ஆரவாரமாக இருந்தது. அம்மா உரத்த குரலில் யாரையோ அதட்டிக் கொண்டிருந்தான். நான் கையிலிருந்த தும்புத் தடியைக் கீழே போட்டுவிட்டு அம்மாவுக்கு அருகே போனேன். அங்கே எங்கடை கேற்றுக் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு இரண்டு பிள்ளைகள் நின்றார்கள். அவர்கள் கோலம்!... கிழிந்தசட்டை, பரட்டைத் தலை, ஒட்டி உலர்ந்த முகம்! ஓ!.. பிச்சைக்காரர்! பிள்ளைகள் என் மனம் எடைபோட்டது. அம்மாவின் அதட்டல் அதை நிருபித்தது. “பிச்சையெண்டு வந்து கலவுக்கு உளவு சொல்ல வந்திருக்குதுகள்!

கழுதையள்! இஞ்சை ஒண்டும் தர ஏலாது. ஒடுங்கோ!” அம்மா சொல்ல வீமனும் அதை நாய்ப்பாக்கூவில் மொழி பெயர்த்து பலமாகக் குரைத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவர்களை வாடுவாகப் பார்த்தேன்! ஒண்டுக்கு எட்டு வயதிறுக்கும். மற்றதுக்கு ஆறுவயது இருக்கும். சின்னவன் அம்மாவின்றை அகட்டவிலை பயந்து போயிருந்தான். பேரியவன் சொன்னான். “அம்மா! இரண்டு நாளா ஒண்டுஞ் சாப்பிடயில்லையம்மா! பசிக்குதம்மா!....” அவன் அழுதுகொண்டு சொல்ல எனக்கு வீமனிலை இருந்த கோபம் மாறி அந்தப் பிள்ளையளுக்கு ஏதாவது குடுக்கவேணும் எண்ட எண்ணம் தோன்றியது.

என்றை வயதுப் பிள்ளை! வாயைத்திறந்து பசிக்குது எண்டு சொல்லுது. அம்மா ஏன் வித்தியாசமா நினைக்கிறா! களவுக்கு வந்ததுகள் எண்டு பேசிறா! நான் ‘பசிக்கல்லை’ எண்டு சொன்னாலும் வலுக்கட்டாயாக எனக்கு ஊட்டிவிடுவே! ஏன் இப்பிடி! எனக்கு ஒண்டும் விளங்கல்லை. ஆனால் ஒரு கள்ள யோசனை வந்தது... அம்மா பிள்ளையளிட்டை சொன்னா “நாயை விட்டுக் கடிக்கவிடுவன் ஒடுங்கோ!” வீமனும் அதைக்கேட்டுக் கேற்றுக் காம்பியிலை தாவினான். நான் கீழை கிடந்த தும்புத்தழியை எடுத்து வீமனுக்கு அடிச்சன். வீமன் ஊனையிட்டுக்கொண்டு வீட்டுப்பக்கம் ஓடினான். பிள்ளைபான் இரண்டும் தெருவாலை ஒடிச்சுகள். அம்மா சொன்னாள். நல்ல வேலை செய்தாயா! அவனுக்கு பிள்ளையள் போனது மகிழ்ச்சி. தும்புத்தழியை எடுத்துக்கொண்டு போனாள். நானும் பின்னாலை போனன்!

கொஞ்ச நேரம் கழிய அம்மாவுக்கு ரியூசனுக்குப் போறன் எண்டுசொல்லி வெளிக்கிட்டன். “என்னடி இண்டைக்கு ரியூசன் இல்லை எண்டாம்! இப்ப இருக்கெண்டிறாய்” நான் வீமன் கொப்பியைத் தண்ணியுக்கை விழப்பன்னியதை நினைச்சன்! “இல்லையம்மா! வீட்டுப்பாடம் ரீச்சிரிட்டைக் கேட்டுச் செய்ய வேணும்!” “சரி! போட்டு இருட்டுப்பட முன்னம் வந்தீடு.” அம்மா அனுமதி தந்துவிட்டாள். நான் குசினியுக்கை போய்ப்பார்த்தன்... “என்ன பிள்ளை பசிக்குதே? மத்தியானமும் வடிவாச் சாப்பிடல்லை. மோதகம் அவிச்சு

வைச்சிருக்கிறன். சாப்பிட்டுப் போ” சொல்லிவிட்டு அம்மா பின் வளவுக்கை போக.... நான் அவசரமாக மோதகங்களை என்றை புத்தகப் பையுக்கை எடுத்து வைச்சுக் கொண்டு என்றை சைக்கிளில் தாவி ஏறி உதைஞ்ச கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்தேன்.

ஆஸ்மரத்தடிப் பிள்ளையார் கோவில் சந்தி வந்திட்டுது. என் பார்வையை எல்லா இடமும் படரவிட்டன். அங்கை கோயில் கேணிப்படியிலை அந்தப் பிள்ளைகள்! அப்பாடா! கண்டுபிடித்து விட்டேன். மெல்ல சைக்கிலை விட்டு இறங்கி அவர்களை நோக்கிச் சைக்கிலையும் உருட்டிக் கொண்டுபோய் சைக்கிலை நிற்பாட்டினேன். சின்னவன் என்னைக் கண்டவுடன் “அக்கா வாறா!” என்று சொன்னான். பெரியவனோ என்னைச் சந்தேகமாகப் பார்த்தான். “எங்டை அம்மா பொல்லாதது! உங்களுக்கு ஒண்டும் தரமாட்டா! நான் உங்களுக்கு மோதகம் கொண்டு வந்திருக்கிறன்! இந்தாங்கோ!.... சாப்பிடுங்கோ!” சின்னவன் ஒடிவந்து என்னிடம் மோதகத்தை வாங்கி வாயில் வைச்சுக் கடிக்க.... பெரியவன் வந்து அதை வாங்கி என்னிடம் எறிஞ்சான். “நீ இதைக் களவெடுத்துத்தானே கொண்டு வந்தனி! அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் நீ களவெடுக்கிறபடியால்தான் எங்களையும் அவகள்ளரெண்டு கலைச்சவ! நாங்கள் களவு எடுக்கிற சாதி இல்லை எண்டு என்றை அம்மா நெடுகச் சொல்லுறவு.” அவன் சொல்லச்சொல்ல எனக்குள் ஏதோ உடைந்தது. நான் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் செய்த களவு எனக்கே வெக்கமாயிருந்தது. பொய்சொல்லி, களவும்செய்த நான் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒண்டும் பொய் சொல்லாமல் திரும்பினேன். எங்கடை பள்ளிக்கூட ரீச்சரை நினைச்சுக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறி ஒடத்தொடங்கினேன். என் நெஞ்சில் சுமை ஒன்று ஏறியிருந்தது!

முகம் 38

வகுப்பறையில் ஒரே சத்தமாக இருந்தது இன்றைக்குப் பாடசாலை விடுமுறை முன்றாந்தவணைப் பரீட்சை முடிந்துவிட்டது. எங்கள் ஆசிரியர் பரீட்சைப்புள்ளிகளையெல்லாம் தேர்ச்சி அறிக்கையில் எழுதி எங்களிடம் தந்துவிட்டார். எங்கள் வகுப்பில் எல்லோரும் நல்ல புள்ளிகள் பெற்றிருந்தினம். ஆசிரியர் எல்லோரையும் பாராட்டி இனிப்புத்தந்தார். பிறகு அதிபரிடம் ஏதோ அலுவலாகப் போய்விட்டார். அவர் வெளியே போனதுதான் தாமதம். வகுப்பு ஒரே மகிழ்ச்சியாக, ஆருவாரமாக கதைக் கச்சேரி செய்தது. புதிய வகுப்புக்குப் போய்ப் படிப்பது பற்றியும் கொப்பி, புத்தகம் வாங்குவது பற்றியும் கதை நடந்து கொண்டிருந்தது.

எங்கள் வகுப்பு பாடசாலையில் ஒரு முலையில் இருந்தது. அதனால் பாடசாலைக்கு வருபவர்களைப் பார்க்கமுடியாது. என்னுடைய மனம் காலையில் இருந்தே தவித்துத் கொண்டிருந்தது. நாளைக்கு வீட்டை போய்விடுவேன். இன்றைக்கு எப்படியாவது அம்மாவைச் சந்திக்கவேண்டும். அவள் கட்டாயம் பாடசாலைக்கு வருவாள். “கடவுளே! எனக்கு அருள் செய்யும்!” பக்கத்திலே இருந்த ஆராதனை மண்டபத்தை நோக்கிக் கைகுவித்து நான் வணங்கினேன். பக்கத்திலே இருந்த நந்தினி என்னை ஒருவிதமாகப் பார்த்தாள்! “அபிராமி! என்னடி! ஆராதனை செய்யிறாய்?” பக்கத்திலே வந்த விமலா என் தோளைத் தொட்டாள். எனக்கு அழுகை வந்தது. அவள் என்பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள். என் கையைத் தன்கையில் கோர்த்துக் கொண்டாள். “என்ன! அம்மாவைப் பற்றி நினைக்கிறாயா?” அவள் குரலிலும் சோகம்! நான் மௌனமாகத் தலையாட்டினேன். விமலா சொன்னாள்: “அபிராமி! அம்மா இன்டைக்குக் கட்டாயம் வருவானாடி” அந்த குரலில் அசையாத நம்பிக்கை தென்பட்டது. நான் அவள் கையை இறுகப் பற்றியபடி கண்ணை மூடிக் கொண்டேன். என் மனத்திரையில் படம் ஓடத்தொடங்கியது.

நாங்கள் இடம் பெயர்ந்துபோய் ஒரு பாடசாலையில் தங்கியிருந்தோம். அப்பா நான் இரண்டு வயதாக இருக்கும்போதே

மலேரியாக் காச்சல் வந்து செத்துப்போனார். அப்போது அண்ணாவுக்கு 4 வயது. அம்மாவுக்கு 25 வயது. நாங்கள் அம்மம்மா வீட்டில் வந்து இருந்தோம். அம்மா கூலி வேலைக்குப் போய் எங்களை வளர்த்தாள். அம்மா நல்லவாடவு. அதனால் அவளுக்குப் பலபிரச்சினைகள். அது அப்போது எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் இப்ப நான் வளர்ந்த பின்பு ஒரளவு விளங்குது. அண்ணாவும் நானும் பாடசாலைக்குப் போய்ப்படிக்கத் தொடங்க அம்மாவின் போக்கிலும் மாற்றம் வந்தது. கூலி வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டில் இருந்தாள். ஆனால் காக வைத்திருந்தாள். அம்மம்மாவோடு நெடுகச் சண்டை பிடித்தாள். ஒரு நாள் நாங்கள் பாடசாலை விட்டு வீடு வந்தபோது அம்மாவைக் காணவில்லை. நான் ஏங்கிப் போனேன். அன்று முழுவதும் அழுதேன். அம்மம்மாவும் மௌனமாக இருந்தாள். அண்ணா மட்டும் நடந்துபோய் ஓவ்வொருநாளும் எங்காவது போய் அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள்.. அம்மம்மா! எங்களை விட்டுப் போய்விட்டாள். ஏதோ நெஞ்கவலி என்றாள்! தண்ணீர் கேட்டாள்! நான் கொண்டுவந்து அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் தலைசரிந்து விட்டது. அப்போதுதான் எனக்கு எப்படிச் சாகிறது எண்டு தெரிஞ்குது. நான் அழவில்லை. அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனேன். காணாமல் போன அம்மா அம்மம்மாவின் செத்த வீட்டிற்கு வந்தாள். அவள் தோற்றுமே மாறிப்போயிருந்தது. நல்ல ஆடம்பரமாக உடுத்திருந்தாள். கையில் ஒரு சின்னக்குழந்தை! அதை என்னிடம் தந்துவிட்டு அம்மம்மாவின் கால்களைப் பற்றி அழுதாள். நான் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அது என் கண்ணத்தைக் கைகளால் பற்றி முத்தமிட்டது. நான் அம்மாவின் முகத்தை அந்தக் குழந்தையின் முகத்தில் கண்டேன். அம்மா கண்ணத் துடைத்துக்கொண்டு எழும்பி வந்தாள். குழந்தையை என்னிடமிருந்து வாங்கினாள். சரசரவென்று வேகமாக நடந்து போய்விட்டாள். நான் திகைத்துப் போய் அவள் பின்னால் ஓடினேன்! அவள் தெருவில் நின்ற ஓட்டோவில் ஏறிப்போய்விட்டாள்! அண்ணாதான் அம்மம்மாவின் இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்தான்.

முன்றாம் நாள் அம்மா ஓட்டோவில் திரும்பி வந்தாள். எனக்கு மகிழ்ச்சி. என்னையும் அண்ணாவையும் ஓட்டோவில் ஏற்றிக்கொண்டு புதிய வீட்டிற்கு வந்தாள். சின்னவீடுதான். அவ்கேயிருந்தவர் எங்களைப் பார்த்ததும் தன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் கையில் இருந்த குழந்தை என்னை நோக்கித்தாவியது. நான் பேசாமல்

நின்றேன். அவர் வெளியே குழந்தையோடு போய்விட்டார். அம்மா எங்களுக்கு உணவு, உடை எல்லாம் தந்தாள். ஆனால் நாங்கள் தன்னோடு இருக்க முடியாது என்று கண்ணீருடன் சொன்னாள். எங்களைச் சிறுவர் இல்லத்திலே சேர்த்துவிட்டாள். எனக்கு முதலில் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது பொலிருந்தது. அன்னாவோ இல்லம் பிடிக்காமல் ஒரு நாள் ஓடி விட்டான். நான் மீண்டும் தனித்துப் போனேன். என் தோழி விமலாதான் எனக்கு ஆதரவு தந்தாள். அவளோடு சேர்ந்து படிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தினேன். இல்லப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் விடுமுறைக்கு வீட்டுக்குப் போகும்போது நானும் விமலாவும் மட்டும் தனித்திருப்போம். அதுவும் பழகிப் போச்சு. “அபிராமி! அபிராமி! அம்மா வாறாவடி” பலகுரல்கள் காதில் விழவே நான் தியானம் கலைந்து கண்ணைத் திறந்தேன். வகுப்பறையை விட்டு எல்லோரும் வெளியே ஓடினார்கள். நானும் ஓடினேன்!

அங்கே! என் பார்வையில் பட்ட உருவம்! அது என் கண்களை ஒருமுறை கசக்கிவிட்டுப் பார்த்தேன். வேறுயாரோ! என்னுடைய மனம் சோர்ந்து போனது. ஆனால் விமலா காதருகே வந்து சொன்னாள். இந்த அம்மாதான் நல்லவ. எங்களுக்கெல்லாம் எல்லாம் செய்யும் அம்மா! நான் இப்போது அந்த அம்மாவைப் பார்த்தேன். எல்லோரும் ஒரே குரலில் வணக்கம் சொன்னோம். அவ எங்கள் அருகில் வந்தா. எல்லோரையும் பார்த்துச் சிரித்தா. வணக்கம் சொன்னா! அவவை எல்லோரும் சூழ்ந்து கொண்டோம். ஒவ்வொருவரையும் அவ அன்போடு விசாரித்தா. நான் என்னுடைய முறைவரும்போது ஏதாவது புதிதாகச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தேன். என் மனதில் பதிந்திருந்த அம்மாவின் இடத்தில் இந்த அம்மாவை எப்படிப் பதியவைப்பது. என்னுடைய அம்மா வரமாட்டா! ஆனால் இந்த அம்மா எங்களில் அக்கறையாக இருக்கிறா. எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்று எங்களை நல்லவராக்கப் பாடுபோகிறா. எண்டாலும் சொந்த அம்மா இல்லையே! இப்ப என் முறை வந்துவிட்டது. நான் அந்த அம்மாவைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன் “மம்மி! வணக்கம்!” அந்த அம்மா என்னைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “வணக்கம் அபிராமி! தமிழில் அம்மா என்று சொல்லு!” நான் என் தவறை உடனே உணர்ந்து தலையைக் குனிய அந்த அம்மா என் தலையை நிமிர்த்திச் சொன்னாள்! “எல்லோருக்கும் அம்மா ஒருவர் உண்டு!”

முகம் 39

ஆலமரமும் அரசமரமும் சடைச்சு வளர்ந்திருக்குது. கீழே ஒரு மேடை. அந்த மேடையிலே படுத்தால் நல்ல தூக்கம் வரும். முச்சந்தியில் ஒரு நல்ல மேடை. அதுதான் எங்கடை விளையாட்டு மேடை. அருகே ஒரு சின்னக் கோயில். அடிக்கடி பொங்கலும் பூசையும் நடக்கும். எங்களுக்குப் பொங்கல் நடந்தால் நல்ல சந்தோஷம். வயிற்றுக்கு உணவு கிடைக்கும். பொங்கல் பரிமாறப்படும்போது நான் சில வேளை கள்ளப்பந்தியும் வாங்குவேன். அது பிழையென்டு எனக்கு நல்லாத்தெரியும். ஆனால் என்ன செய்யிற்று? அவை தாற் பொங்கல் எனக்குக் காணாது. பொங்கல் தாறவையும் எனக்குக் கொஞ்சமாத்தான் தருவினம். அந்த அண்ணாமார் பெரிய படிப்புப் படிக்கினம். மோட்டார் சைக்கிளிலை ஓடித்திரிவினம். தெருவாலை போறவைக்கு நக்கல் அடிப்பினம். அவையளைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிக்காது. இப்ப திருவெம்பாவைப் பூசை நடக்குது. அது விடியக்காலமை 6 மணிக்கு நடப்பதாலை அண்ணாமார் வாறுதில்லை. அதாலை எனக்கு கடலை, அவஸ் நிறையக் கிடைக்குது. நேற்று நடந்த சம்பவம் என்னைக் கொஞ்சம் பயப்பிடுத்திப் போட்டுது!

நான் கோயில் மணிச் சத்தம் கேட்டுக் கண்ணை முழிச்சன். எல்லாரும் நல்ல நித்திரை. எழும்பி அம்மாவைத் தேடினன். அவளைக் காணவில்லை. “அம்மா! அம்மா!” எண்டு கூப்பிட்டுப் பாத்தன். நான் கூப்பிட்ட சத்தத்திலை சின்னத்தங்கச்சியும் எழும்பி விட்டாள். அவளுக்கு இன்னும் ஒரு வயதாகவில்லை. நடக்கத் தொடங்கவில்லை. ஆனால் நல்லாத் தவண்டு திரிவாள். அவளுக்குப் போடச் சட்டையில்லை. நல்ல குளிரெண்டால் அம்மாவின்றை சீலையாலை போர்த்துவிடுவதும். இப்ப என்றை காலைப்பிடித்துக் கொண்டு எழும்பி நிக்கிறாள். நான் அவளைத் தூக்கி இடுப்பிலை வைச்சுக்கொண்டு அம்மாவைத் தேடினன். வெளியே செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தன். யாரோ உருவம் போய்க் கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்திலை அம்மா வந்தாள். தங்கச்சியை என்னிடமிருந்து வாங்கினாள். பாயிலை படுத்துக்கொண்டு தங்கச்சிக்குப் பால் குடுக்கத் தொடங்கி விட்டாள். நான் கிட்டப் போய்ப் பார்த்தேன். அவள் கண்ணை மூடி நித்திரையாய் விட்டாள். பாவும்... நான் அவளை

எழுப்ப விரும்பவில்லை. பக்கத்திலை தம்பிமார் இருவரும் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தார்கள். அம்மா வந்தது எனக்கு நிம்மதி! ஆனால் என்றை மனத்திலை ஒரு மூலையில் கொஞ்சம் பயம் ஓட்டிக்கொண்டது.

கோயிலிலை... திருவெம்பாவைப் பாட்டுக் கேட்டது. நான் பல்லைத்தீட்டி முகத்தைக் கழுவினேன். இன்றைக்கு அம்மாவிடம் கேட்கவேணும் என்று மனத்துள் திட்டம் போட்டேன். என்னுடைய கால்கள் கோயிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்க... காலுக்குள் சின்னத் தங்கச்சி... இவளை இப்ப என்ன செய்யிறது! அம்மாவை எட்டிப் பாத்தான். அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கோயிலிலை கடைசிப் பாட்டுக் கேட்டது. இப்ப போனாலதான் பிரசாதம் கிடைக்கும். வீட்டிலையிருந்து நடந்துபோக 5 நிமிடம் வேணும்... நான் சின்னத்தங்கச்சியையும் இடுப்பிலை தூக்கிக்கொண்டு கோயிலை நோக்கி நடந்தன்.

அங்கை கோயிலுக்கை நிறையச் சனம் நின்டுது. இன்டைக்குப் பிரசாதம் கிடையது போலை கிடக்கு. நான் உள்ளே போகலாம் எண்டால் நிறையப் பெரிய ஆக்கள்! விழுதி, சந்தனம் வேண்டிப் போட்டன். பூவும் கிடைச்சுது. சின்னத்தங்கச்சிக்கும் பூசிப் பெரிய பொட்டாய் வைச்சுவிட்டன். சட்டையில்லாமல் வெறும் மேனியோடை அவள் தெய்வக் குழந்தை போல இருந்தாள். தலையிலை நிறையச் சுருட்டைமயிர். பவளம் போலை நிறம்! நான் அவளை இடுப்பில் இருந்து கீழே விடமுடியாது. இடுப்பிலை இறுக்கி வைச்சுக் கொண்டு நின்டன். பிரசாதம் கொடுக்கத் தொடங்க நான் முன்னுக்குப் போக முயற்சி செய்தன். சனம் விடயில்லை. பேசாமல் வெளி மேடையிலை வந்து நின்டன். நல்ல பனி...! சின்னத் தங்கி... என்னைக் கட்டிப்பிடிச்சுது. பாவம் சட்டைபோடாமல் அதுக்கு நல்லாக குளிருது. எனக்குப் பிரசாதம் வாங்கவேணும் எண்ட நினைப்புத்தான். திரும்பவும் உள்ளை போக நினைச்சு உள்ளை போகப் பிரசாதம் எல்லாம் குடுத்து முடிஞ்சுது...! பெரியாக்கள் எல்லாரும் வாங்கிக்க கொண்டு வெளியே வருகினம். கொஞ்சம் பொடியஞும் வேண்டிப் போட்டினம்! எனக்கு அழுகை வரப்பாத்தது. அதை அடக்கிப் போட்டுப் பேசாமல் மேடையிலை குந்தி இருந்தன். ஜயரும் வெளியே வந்தார். அவற்றை கையிலை ஏதாவது இருக்கும் எண்டு பாத்தன். ஒண்டுமில்லை! “என்ன

பிள்ளை பிரசாதம் வேண்டிப் போட்டியே!” அவர் கேட்டுப் போட்டு சைக்கிளிலை ஏறிப் போட்டார் எனக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

இப்ப நல்லா விழஞ்சு போட்டுது. சின்னத் தங்கச்சியும் நித்திரையாப் போச்சது. நான் எழும்பி நடக்கத் தொடங்கினேன். பின்னாலை ஒரு குரல் கேட்டது! நான் திரும்பினேன். ஒரு அண்ணாதான் கூப்பிட்டான். இந்தா பிரசாதம் ...! அவன் கையில் வாளயிலையிலை நிறையப் பொங்கல்! ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது. நான் தயங்கினேன். அவன் சொன்னான்: “இன்டைக்கு எங்கடை பூசை தான்! நீ ஒவ்வொருநாளும் கோயிலுக்கு வந்து போறதை நான் கண்டிருக்கிறேன்! இன்டைக்கு நீ பிந்தி வந்ததையும் கண்டன்! பிரசாதம் உனக்குக் கிடைக்கல்லை! இந்தா பிடி!” நான் பேசாமல் நின்டன். “தங்கச்சி! எனக்கும் ஒரு தங்கச்சி உன்னைப் போல இருந்தாள். அவன் போன வருஷந்தான் காரிலை அடிப்படை செத்துப் போனாள்...” அவன் குரல் தழுதழுக்க கண்களில் நீர் முட்டி வந்தது. “அவனுடைய நினைவு நாளுக்குத்தான் பூசை செய்வித்தேன். எனக்கு வேறை யாரும் இல்லை. உன்னைப் பாக்க... என்றை தங்கச்சி போலவே தெரியுது..!”

எனக்கு அந்த அண்ணாவைப் பார்க்கப் பாவமாய் இருந்தது. எண்டாலும் கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது. அண்டைக்கு அம்மா சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது “குஞ்சு! ஆரும் நீ தனிய நிக்கக்கை ஏதும் தந்தால் வேண்டாதை!” நான் அண்ணாவை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவன் கண்களில் நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கு அம்மா சொன்னது பிழை என்று நினைக்கத் தோன்றியது. ஆனால் இப்ப நான் தனிய நிக்கிறேன். இந்த அண்ணாவை எப்படி நம்புவது? என்றை மனதுக்கை கிடந்தது அவனுக்கு தெரிஞ்சு போச்சு.. “பிள்ளை நீ என்னிலை சந்தேகப்படுகிறாய் போலக் கிடக்கு...” ஆனால் நான் என்ன செய்ய முடியும். அவன் குரல் உடைஞ்சு போச்சது! பொங்கலை மேடையிலை வைச்சுப் போட்டு அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். நான் அவனுடைய கால்களைப் பாத்தன். இரண்டு காலுக்கும் பொய்க்கால்கள்... திரும்பிப் பொங்கலைப் பாத்தன் பக்கத்திலை ஒரு பேப்பரிலை வந்தபடம்!... படத்திலை ஒரு பிள்ளை! சரியா என்னைப் போலவே! எனக்கு சீ!.... அண்ணா! இவன் சொன்னது உண்மை... நான்! அவனைக் கூப்பிட்டேன்! “பெரியன்னா!” அவன் திரும்பாமல் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

முகம் 40

பாயில் கிடக்கும் சின்னக்குழந்தையைப் பார்க்கிறேன். பால் போன்ற முகம். வண்டுபோல கறுப்புக் கண். நல்ல கூர்முக்கு. காலும் கையும் மரவள்ளிக்கிழியக்குபோல. சின்னவிரல்களை இறுக்கிப் பொத்தியிருந்தது. இடைக்கிடை சைக்கில் விடுவதுபோல கால்களை உதைச்சுக்கொண்டு சிரிக்குது! நான் கிட்டப்போனன். படக்கெண்டு திரும்பி குப்புவிழுந்து தலையை நிமிர்த்தி என்னைப் பாக்குது. கையைப் பாயிலை போட்டு அடிக்குது. பெரியநீச்சல் வீரன்போல. எனக்கு அதுக்குக் கிட்டப்போக வேணும் போலிருந்தது. கலண்டர் படத்திலை வாற கண்ணன் போலக் கிடக்குது. நான் கொஞ்சம் கிட்டப்போய் நின்டன். அது வாயைத் திறந்து கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிரிச்சுது. இரண்டு அரிசிப் பல்லு. ஜயோ! என்ன வடிவு. என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. நான் அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கண்ணத்திலை முத்தம் குடுத்தன். அது என்றை காதிலை பிடிச்சுக்கொண்டு கண்ணத்திலை திருப்பி எனக்கு முத்தம் தர, என்றை கண்ணமெல்லாம் ஒரே எச்சில். ஆனால் பால் மனம்!... நான் குழந்தையை பாயில் படுக்கவைக்கவும் அதின்றை அம்மா வரவும் நான் மெல்ல நகரத் தொடங்கினன்! ஆனால் குழந்தை என்றை பாவாடைக் கரையைப் பிடிச்சிட்டுது. நான் அப்படியே நின்டு அந்த அம்மாவைப் பாத்தன்.

கொஞ்சம் வயசான தோற்றும். ஈரச்சீல முகம் எல்லாம் அழுது வீங்கிக் கிடக்கு! பாக்கப்பாவமாக கிடந்தது. அவவின்றை முகத்திலை ஏக்கம்!... நான் பாவாடையை விடுவிச்சுக் கொண்டு போக எத்தனிக்க.... அந்த அம்மா எனக்குக்கிட்ட வந்தா! “பிள்ளை நீ தனியவே வந்தனி! “அம்மாவின்றை கேள்வி என்னை.... நான் முடி வைச்சிருந்த சோகத்தை அவிட்டுவிட எனக்கு அழுகை வெடிச்சுக் கொண்டு வந்தது. என்றை கண்ணாலை வெள்ளம்போல கண்ணீர் வரத் தொடங்கியது. அந்த அம்மா என்றை கையை ஆதரவோடு பிடிச்சு என்னை அணைச்சுப் பக்கத்திலை இருத்த, நான் அவவின்றை மடியிலை விழுந்து “ஜயோ!.... அம்மா.... அப்பா!” என்று கதறினேன். என்றை முதுகிலை மழைத்துளி போல அந்த அம்மாவின்றை கண்ணீரத்துளிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. “பிள்ளை அழாதை மேணை!” அம்மாவின்றை குரல் எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக

இருந்தது. ஆனால் என்றை நினைவு நேற்று நடந்த அந்தப் பிரளயத்திலே ஒன்றிவிட்டது.

நேற்றுக்காலை “ஞாயிற்றுக்கிழமை! எனக்குப் புலமைப்பரிசில் வகுப்பு ரியூசன். நான் அம்மா தந்த கோப்பியை வாங்கிக் குடிச்சுக் கொண்டிருந்தன். அப்பா முற்றுத்திலை பேப்பர் படிச்சுக் கொண்டிருந்தார். அவற்றை வாயிலை சிகரெட்! அந்தப் புகை மேலே போய்க்கொண்டிருந்தது. எங்கடை வீட்டிலை போனமாதம் சித்தப்பா வெளிநாட்டிலை இருந்து அனுப்பிய பெரிய கோழி மனிக்கூடு 8 தரம் கல்வியது. அம்மா என்றை புத்தகப்பையைத் தோளிலே பக்குவுமாகக் கொழுவிவிட்டாள். “சாப்பிடாமல் போறாய்! ரியூசன் முடிஞ்சவுடனை வந்திடவேணும்! காலையிலை பட்டினி கிடக்கக் கூடாது... இன்டைக்குப் பாலப்பம்! நீ வந்த பிறகு சுடச் சுடச் சுட்டுத்தாறன்!” அம்மா சொல்லிப்போட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

அப்பாவும் எழும்பிவந்தார்! “குஞ்ச நீ வந்தாப்பிறகுதான் நானும் சாப்பிடப் போறன்!” என்றை மனம் துள்ளியது. அம்மாவும், அப்பாவும் நான் தனிப்பிள்ளை எண்டபடியாலை செல்லமா வளர்க்கினம். எனக்கு அது ஒரு செருக்கு. என்றை சிநேகிதிமாருக்கு அது பொறாமை.... 10 வயதாகிய எனக்கு அம்மா இப்பவும் சோறு தீத்தி விடுவா. சிலவேளை அப்பாவுக்கும் தீத்திவிடுவா...! அப்பா கொழும்பிலை வேலை செய்யிறார். இப்ப 10 நாள் லீவிலை வந்து நிக்கிறார். அப்பா வந்தால் சமையல் விசேடம்தான். நேற்றுக் குழல்பிட்டு! இன்டைக்குப் பாலப்பம்!.... ரியூசனாலை வந்து ஒரு பிடி பிடிக்க வேணும். நான் நினைச்சுக் கொண்டே என்றை சின்னச் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு ஞோட்டுக்கு வந்தன். அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து சோடியாக நின்று கையைக் காட்ட... நான் ஒரு கணம் அவை இரண்டு பேரையும் பாத்தன். நல்ல சோடியா இருந்தது. நான் சைக்கிளை விட்டிட்டு அவைக்குக் கிட்டப் போனேன். அப்பா கேட்டார் “என்ன குஞ்ச! என்னவும் மறந்து விட்டிட்டியே!” நான் சிரிச்சுக் கொண்டு சொன்னன்! “இந்தச் சோடியைப் படம் பிடிக்கப் போறன்!. நான் சிரிச்சுக் கொண்டே என்றை கைகளைக் கமெரா போல பாவனைசெய்து அதுக்குள்ளாலை அம்மாவையும் அப்பாவையும் பாத்தன். நல்ல சந்தோஷமாகச் சிரிச்சுக் கொண்டிருந்தினம். நான் அந்தச் சோடியை என்றை மனதிலை பதிச்சுக் கொண்டு சைக்கிலில் ஏறிக் காற்றாய்ப்

பறந்தேன். எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னே இருந்த கடலைப் பார்த்தேன். நல்லவடிவாய் நீலமாய் அமைதியாய் இருந்தது.

வகுப்பு முடியும் நேரம்!... வாகனம் ஒண்டு வந்துநின்டது. எங்களைக் கெதியா அதிலை ஏற்ச சொல்லிச்சினம். “என்னட்டைச் சைக்கில் நிக்குது.” நான் சொன்னன். அந்த அண்ணா அதைக் கேளாமல் என்னைத் தூக்கி வாகனத்தில் ஏற்றினான். ரீச்சரும் ஏறிவிட்டா வாகனம் விரைவாக எதிர்ப் பக்கமாக ஓடி அரைமணிக்குப் பிறகு ஒரு பெரிய பள்ளிக் கூடத்திலை நின்டுது. அங்கை வெள்ளம் போலச் சனம் நிக்குது. என்ன நடந்து? நாங்கள் எல்லோரும் இறங்கி ஓடினோம். எங்கடைச் சந்திக்கடைக்காரர் என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்தார்! “ஜேயோ!.. உன்றை அம்மாவையும் அப்பாவையும் கடல்கொண்டு போட்டுது! என்றை ராசாத்தி... நீதனிச்சுப் போனாயடி!” நான்!... கூட்டத்துக்கை புகுந்து அம்மாவையும் அப்பாவையும் தேடினேன்!

இன்டைக்கு முன்டு நாளாச்சு! ஒரு தகவலும் இல்லை. இந்த அம்மாதான் எனக்கு ஆதரவு தருகிறா! அவவின்றை புருஷனும் 3 பிள்ளைகளும் கடலோடை போட்டினமாம்! அவவும் தேடுகிறா! நான் மெல்ல எழும்பினேன். ஒரு வாகனம் பெரிய சத்தத்தோடு வந்தது. எல்லாரும் ஓடிப்போச்சினம். ஏதோ நிவாரணப் பொருட்கள்! வாகனத்திலை இருந்து ஒரு காற்சட்டை போட்ட வெள்ளைக்காரி இறங்கிவந்தா! எல்லோரையும் வரிசையாக நிக்கச் சொன்னா! பிள்ளையின்றை அம்மாவும் போனா! அப்ப இன்னொரு வாகனம் மனை ஏத்துற்று வந்தது!... எல்லாரும் நிவாரணத்தை விட்டிட்டு அங்கை ஓடிப்போச்சினம். அதிலை கதியால் அடுக்கின்று போல செத்த உடல்கள்! எனக்குத் தலைகூற்றியது. இப்ப நான் என்ன செய்யிறது!... இதுக்கை அப்பாவும் அம்மாவும் கிடப்பினமோ? பாயிலை கிடந்த பிள்ளை அழுத்தொடங்கியது. நான் அதைத் தூக்கினேன். உயிரோடு இருக்கிற இவளை விட்டிட்டு அந்த அம்மா மறந்து போனா... நான் எடுத்தபடம் நினைவிற்கு வர பிள்ளையைத் தூக்கினேன். இந்தப் பிள்ளையையும் சாகவிடக் கூடாது! பாடசாலையை விட்டு மெதுவாக அவளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு வந்தன். ஓப்பாரி ஓலம் எனக்கு வேண்டாம்.

முகம் 41

என் விழிகள் கவிதையின் வரிகளை மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. தமிழ்க்கவிதை ஒன்றை நான் நாளைக்கு வகுப்பில் சொல்ல வேண்டும். வெளிநாட்டில் வாழும் எனக்கு தமிழ் படிப்பதில் நல்ல விருப்பம். தமிழ் மொழியைப் போசாத நாட்டில் தமிழ்ப் பெற்றோரின் பிள்ளையாகப் பிறந்து வளர்ந்த எனக்குத் தமிழிலே காதல். வீட்டில் நாங்கள் பேசும் மொழி தமிழ். ஆனால் பள்ளியிலும் வெளியிலும் பிறமொழி. எனக்குத் தமிழ் என்றாலே ஜஸ்கிறீம் போல இனிக்கும். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மட்டும் தமிழ்ப் பாடசாலையில் தமிழ்ப்படிப்பு. எனக்கு மேலதிகமாக ஒரு வாய்ப்பு என்னுடைய அப்பம்மாவும் அப்பபாவும் இலங்கையிலிருந்து இங்கே வந்து எங்களுடன் இருக்கிறார்கள். என் பேச்சுத்தமிழ் ஆசிரியை அப்பம்மாதான். அப்பபா என் எழுத்துத் தமிழூச் சீராக்கியவர். மிக மகிழ்ச்சியாக எங்கள் வீட்டில் தமிழ் ஒலிக்கும்.

சென்ற ஆண்டு எல்லோரும் இலங்கைக்குப் போயிருந்தோம். எங்கள் அப்பா பிறந்து வளர்ந்த வீட்டில் ஒரு கிழமை தங்கியிருந்தோம். கடற்கரையில் தென்னைமரச் சோலையின் நடுவே அந்தவீடு! நல்ல காற்று. முற்றத்தில் வந்து நின்றால் வீதி! வீதிக்கு அப்பால் நீலக்கடல்! அந்தக் கடலைப்பார்த்து நான் நெஞ்சும் பறிகொடுத்தேன். அப்பபாவும் நானும் கடற்கரையில் மணிக்கணக்கில் இருந்து தமிழ்க் கவிதைகளைப் படிப்போம். பூரணை நாளன்று கடற்கரையிலே எல்லோருமாய்ப் போயிருந்து உண்டு மகிழ்ந்தோம். நான் கடலையிலே காலை நனையவிட்டுக்கொண்டு கடலுக்கு மேலாக எழுந்துவரும் சந்திரனைப் பார்த்து ரசித்தேன். அப்பபா ஏதோ கவிதையை முனைமுனைத்தபடி என்னருகில் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். திடீரென ஒரு பேரலை சுருண்டு வந்தது. நாங்கள் கரைக்கு ஓடினோம்.

அந்த அலை!.. எங்களைத் தூரத்தியது.. நாங்கள் வீதிக்கு வந்து நின்று கடலைப்பார்த்தோம். அலை! நாங்கள் இருப்பதற்காக விரித்திருந்த பாய், உணவுப்பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் வாரிக் கொண்டு போயிருந்தது. நாங்கள் எல்லோரும் வியப்போடு பார்த்துக்

கொண்டிருந்தோம். என் சின்னத்தம்பி கடலைநோக்கி ஓடினான். “ஜீயோ! என்னுடைய பொம்மை!” என்று அவன் கத்தினான். அப்பா ஒடிப்போய் அவனைத் தூக்கினார். அம்மா சொன்னாள்! “கடலுக்குப் பசி வந்திட்டுது!.. அதுதான் நாங்கள் சாப்பிட்ட மிச்சத்தைக் கொண்டு போட்டுது.” அப்பம்மா சொன்னாள்: “கடலுக்கு நாங்கள் கொடுக்கிறதைக் கொடுக்கவேணும்!” எனக்கு அப்பம்மா சொன்னது!. மனதில் ஆழப்பதிந்து விட்டது.

அன்றிரவு எனக்கருகே படுத்துக்கொண்டிருந்த அப்பம்மாவிடம் மெல்லக்கேட்டேன். “அப்பம்மா!.. கடலுக்கு நாங்கள் என்ன கொடுக்க வேணும்?” என்னுடைய கேள்வி அவவுக்கு வியப்பைத் தந்தது. “பிள்ளை! கடல் ஒரு தெய்வம். எங்களுக்கு நல்லது செய்யும் கடவுள்!...” அவள் குரலில் ஒரு பக்திப்பரவசம். கொஞ்சநேரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு கண்ணைத்திறந்தாள்! “நான் உன்றை வயதிலை இந்தக் கடல் தெய்வத்தை ஒவ்வொரு நாளும் கும்பிட்டேன்! ஆனால் இப்ப எல்லாம் நின்டு போச்சு!” எனக்கு அப்பம்மாவின் பேச்சு. விளங்கவில்லை. “சீதா! நான் இந்த வீட்டிலைதான் பிறந்து வளர்ந்தேன். அப்பப்பாவைக் கலியாணம் செய்து 5 பிள்ளையளைப் பெத்து வளர்த்தன். ஆனால் இன்டைக்கு எல்லோரும் இந்த வீட்டை விட்டிட்டுப் பொய்விட்டோம்!” அவள் குரலில் ஒரு சோகம்! கண்ணீர் துளிக்க அவள் இருந்த கோலம்! எனக்கு அவனைத் தேற்று வேண்டும் போலிருந்தது.

நான் கதையை மாற்றினேன். அப்பம்மா! கடலுக்குக் குடுக்கிறதைப் பற்றிச் சொல்லுங்கோ!...” அப்பம்மா கண்ணைச் சீலைத்தலைப்பால் துடைச்சுப் போட்டுச் சொன்னாள். “கடற்கரையிலை இருக்கிற அண்ணமாருக்குப் பொங்கவேணும். அந்தக் கடனைக் குடுக்கவேணும். இப்ப இஞ்சை வந்து நிக்கும்போது கடனைக் குடுத்திட்டுப் போகவேணும்.” இவ்வளவு நேரமும் எங்கடை கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பப்பா சொன்னார் “சரி! நாளைக்கு ஒழுங்கு செய்வம்! இப்ப நேரம் 11 மணியாப் போச்சு! எல்லாரும் படுப்பம்!” அடுத்து அவர் விட்ட கொட்டாவி ஒவி கேட்டது. நித்திரையாகிப்

போட்டார்! நான் அப்பாவின் படுக்கையைப் பார்த்தேன். அவரும் குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்! அப்பம்மா வெளியே போனா! நானும் கூடவே எழும்பிப் போனேன்! “கடலம்மா! உன்றை கடனை நாளைக்குத் தீர்த்துவிடுறன்.” அப்பம்மா கடலை நோக்கிக் கும்பிட்டாள். நானும் அவளைப் போலவே கும்பிட்டேன். நிலவொளி பட்டு கடற்பறப்பு நிறம் மாறி வெள்ளிப் படுக்கைபோல மின்னியது. அப்பம்மா என்றை கையைப் பிடித்துக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள். இருவரும் பாயில் படுத்தோம். கடலைல் ஒசை தாலாட்ட நான் உறங்கி விட்டேன்.

அடுத்த நாள் காலை பொங்கலுக்கு வேண்டிய பொருட்களுடன் அண்ணமார் கோவிலுக்குப் போனோம். தம்பியும் நானும் மணவில் கால்புதைய நடந்தோம். கடற்கரையிலே கால்நனைய அப்பாவும் அம்மாவும் பொருட்களைச் சுமந்துவந்தார்கள். ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடிக்கு வந்தோம். அங்கே ஒன்றுமே இல்லை. கடலருகில் ஒரு பனங்குற்றி மட்டும் நடப்பட்டிருந்தது. அப்பம்மா அந்தக்குற்றியை வலம்வந்து வணங்கினாள். நாங்கள் எல்லோரும் அவளைப் பின்பற்றினோம். அம்மா பொங்கல் செய்தாள். அப்பம்மா வடை சுட்டாள். அப்பாவும் அப்பப்பாவும் தோரணம் மாவிலை கட்டினார்கள். மடைபரவி கர்ப்புரம் கொஞ்சத்தி எல்லோரும் கண்ணை மூடி வணங்கினோம். கர்ப்புரம் ஏரிந்து மூடிய அப்பம்மா மடைக்கு நீர் தெளித்தாள். பொங்கல் வடையை வாழையிலையோடு எடுத்துக்கொண்டு கடலுக்குக் கொடுக்க அதுவும் அலைக்கரங்களால் அதை வாங்கி உண்டது. அப்பா அதைப்படம் பிடித்தார். நானும் தம்பியும் அங்கு வந்துநின்ற காகங்களுக்குப் பொங்கல் கொடுத்தோம். நாங்களும் சேர்ந்து சாப்பிட்டோம். நல்ல சுவையான பொங்கல்! எங்களுக்குக் கடல் கையசைக்க விடுமுறை மூடிய வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு வெளிநாடு புறப்பட்டோம். எல்லோரும் வாகனத்தில் ஏறிவிட்டோம். அப்பம்மா இன்னும் ஏறவில்லை... கடற்கரையில் கால்கள் அலைதவழை நின்றாள். நான் அவளைப் போய்க் கூப்பிட்டேன். “அப்பம்மா! வாங்கோ! மீண்டும் கடலுக்குக் கடன் கொடுக்க அடுத்த வருடம் வருவோம்!”

என் சிந்தனை கலைந்தது. கையிலிருந்து புத்தகம் கீழே விழுந்திருந்தது. கடந்த 10 நாட்களாக வீட்டில் ஒரே சோகம்! கடல் கொண்ட கதைதான். எங்கள் கிராமமே கடல்நீரால் அழிந்து போன காட்சியை பத்திரிகைகளும் T.Vயும் படம் போட்டுக் காட்டின. அப்பம்மாவும் அப்பப்பாவும் மனம் சோர்ந்து போனார்கள். என்னோடும் கதைப்பதில்லை... என்ன செய்யலாம். நான் எழுந்துபோய் என் கணினியை இயக்கினேன். மின்னஞ்சல்கள்... படித்தேன். சுனாமியின் கோரம்பற்றிய பரிமாநல்கள்தான். இடையே ஒருபடம்... இது எங்கடை வீடுதானே! நான் துள்ளியெழுந்தேன். “அப்பம்மா! அப்பப்பா!” என்று கூவினேன். அப்பம்மாதான் உடனே ஓடி வந்தாள். “என்ன பிள்ளை? கரண்ற அடிச்சுப்போட்டுதே!” அவள் குரலில் படபடப்பு. நான் கணினியைக் காட்டினேன். அதில் அப்பம்மா பார்த்தாள்! எங்கடைவீடு தற்றைமட்டமான வீடுகளுக்கு நடுவே தனியாக நின்றது. எந்தவிதமான உடைவும் இல்லாமல் நின்றது. அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து அதிசயத்துடன் பார்த்தார்கள். தம்பி வந்து பார்த்துவிட்டு “அம்மா எங்கடை வீடு!” என்று கத்தினான். நான் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்தேன். அப்பம்மா சொன்னாள்: “சீதா! அண்ணமார் நிக்கிறாரோ எண்டு பார்!” நான் எலியை அசைத்தேன். ஆலமரம்! அதனருகே பனங்குற்றி சிவப்புப்பட்டுக் கட்டியபடி. அப்பம்மா! “அண்ணமாரே” என்று கும்பிட்டாள். அவள் கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர் துளித்தது. எனக்கு பேச்கக்கான கவிதை வந்தது. “சிறுநண்டு தரை மீது படமொன்று கீறும், அதை வந்து கடல்கொண்டு போகும்.”

முகம் 42

எனக்கு இன்றைக்கு எங்கும் போக விருப்பமில்லை. கதிரைக்குள்ளே சுருண்டு கிடந்தேன். வெளியே முற்றுத்தில் நிற்கும் பொன்னொச்சி மரம் பூத்துக்குலுங்கியபடி நிற்றது. கீழே நிறைய மஞ்சள் பூக்கள் கொட்டிக்கிடந்தன. அதன் அழகை என்னால் ரசிக்க முடிய வில்லை. முற்றுத்தைத் தாண்டித் தெருவைப் பார்த்தேன். வாகனங்கள் எல்லாம் பறந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது மேலே எழும் புழுதி எதையும் பார்க்க முடியாமல் தடுத்தது. என் பார்வையை பக்கத்து வீட்டுப்பக்கம் செலுத்தினேன். அங்கே முற்றுத்தில் செவ்வேஞும், பரிதியும் வளையம் உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்குப் பக்கத்தில் ஏதோ அரவும் கேட்கத் திரும்பினேன். அம்மாதான் எனது புத்தகப்பையோடு நின்றாள்!

“செல்வி 3 மணியாப் போச்ச! எழும்பிவா! ரியூசனுக்கு நேரமாப் போச்ச.” நான் அம்மாவை ஏற இறங்கப்பார்த்தேன் அவள் அலங்காரம்! முகத்தில் பவுடர்பூச்ச. உதட்டில் சிவப்புச் சாயம்! சீலையை தோளில் இருந்து சரிய விட்டிருந்தாள். கையில் தங்கக் காப்பு 4. மறு கையில் கைக்கடிகாரம். அம்மா எங்கை போறாள்? என்னை ரியூசனுக்குக் கூட்டிப் போவதற்கு இவ்வளவு அலங்காரம்! எனக்கு அவளிலே வெறுப்பாயிருந்தது. என்றை மனதை அறியாத என் அம்மா புத்தகப் பையை என்னிடம் தந்துவிட்டு முற்றுத்தில் போய் தன்னுடைய சைக்கிளை எடுத்தாள். நான் அரைமன்தோடு எழும்பித் தெருவுக்கு வந்தேன். சைக்கிளின் பின்னால் ஏறினேன்! அம்மா பூசியிருந்த வாசனைத் தைலம் எனக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது!

10 நிமிட சைக்கிள் சவாரி முடிய ரியூசன் நடக்கும் இடத்தில் அம்மாவின் சைக்கில் ஓட்டம் நின்றது. நான் இறங்கினேன்! அம்மா அங்குமிங்கும் எதையோ தேடினாள். தூரத்தே நின்ற ரியூசன் ஆசிரியர் முகமெல்லாம் பல்லாகப் புன்னகை செய்தபடி அம்மாவை நோக்கி விரைந்து வந்தார். நான் மெல்ல வகுப்பை நோக்கி நடந்தேன். என் மனதில் ஒரு வெறி! இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேணும். மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்த ஆசிரியரும் அம்மாவும் ஏதோ மிகவும் மகிழ்வாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆசிரியருடைய மொட்டைத்தலை மாலை வெயில் பட்டு பித்தளைச் சட்டி போலப் பளபளத்தது..! அவர் வகுப்பை நோக்கிவரவே நானும் வகுப்புள் அவசரமாக நுழைந்து எனது இடத்தில் அடக்க ஒடுக்கமாக இருந்தேன். ஆசிரியர் வகுப்புள் வந்து

ஆங்கிலப் பாடத்தைத் தொடங்கினார். அவர் குரலில் புதிய உற்சாகம் தெரிந்தது. ‘தைப்பொங்கல்’ என்ற தலைப்பைப் பற்றி அவர் ஆங்கிலத்தில் சொல்ல என் பார்வை எனக்கு முன்னே வெறுமையாக இருந்த கதிரையில் தாவியது. என் மனம் பொங்கியேழ நான் சோகக் கடலில் விழுந்தேன்.

சென்றவாரம் அந்தக் கதிரையில் வழக்கமாக வந்து இருக்கும் வேணி வரவில்லை. எல்லோரும் அவள் வரவில்லை என்று கவலைப்பட்டோம். ஆனால் ஆசிரியர் மட்டும் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே பேசவில்லை. வகுப்பை வழக்கம்போல நடத்திக்கொண்டிருந்தார். கரும்பலகையில் எழுதிய அவருடைய எழுத்துக்கள் என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. நான் வேணியைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆசிரியர் எனக்குக் கிட்ட வந்து “செல்வி! என்ன செய்யிறாய்” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டபோது, நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவருக்குக் கோபம் வந்தது. மீண்டும் தன்னுடைய ஆங்கில மொழியில் ஏதோ காரமாகக் கேட்டார். நான் அவரிடம் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவருக்கு என்னுடைய மௌனம் சீற்றும் தர, என்னை வெளியே போகும்படி கத்தினார்! நான் பேசாமல் வெளியே வந்து நின்றேன். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்தார்கள். நான் விறைப்பாகவே வெளியே நின்றேன்.

அப்போதுதான் வேணியின் மாமா சைக்கிளில் வந்தார். வேணி கடலோடு போய்விட்ட செய்தியை ஆசிரியரிடம் சொன்னார். அவர் அந்தச் செய்தியை தமிழில் சொன்னதால் அது எங்களுடைய காதில் தெளிவாக விழுந்தது. எல்லோரும் எதுவும் விளங்காமல் நின்றார்கள். ஆசிரியரோ எந்தவிதமான கவலையும் இன்றி வகுப்பைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். நான் வெளியே நின்று அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆங்கில மோகம் அவரை நன்கு அடிமைப்படுத்தியிருந்தது....! ரியூசன் நிலைய உரிமையாளர் ஒடிவந்தார். “என்ன சேர! நீங்கள் இன்னும் படிப்பிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள். பிள்ளையளை வீட்டுக்கு அனுப்புங்கோ!...” அவர் அப்படிச் சொன்னது எனக்கு ஒரு மன ஆறுதலாக இருந்தது. நானும் வகுப்புக்குள் நுழைந்து எனது புத்தகப்பையை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

எனக்கு அருகே ஆசிரியரின் சைக்கிள் வந்து நின்றது. “செல்வி ஏறு! நான் வீட்டிலை கொண்டு போய்விடுறன்.” அவர் ஆங்கிலத்தில்தான் சொன்னார். நான் என்ன சொல்லுவது என்று சற்றுத் தயங்கினேன். பிறகு சொன்னேன். “நான் நடந்து போவன்.” அவருக்கு அது முகத்தில் அடிச்சது போலிருந்தது. எனக்கு அவருக்கு ஏதோ பெரிய தண்டனை

கொடுத்தது போல இருந்தது. அதற்குள் அம்மா சைக்கிளில் வந்துவிட்டாள். ஆசிரியருக்கு அவளைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்தது. “வெள்ளம் வரமுன்பு நாங்கள் வீட்டை போவம்!” என்று அம்மாவிடம் சொன்னார்!. அம்மாவும் புன்னகைத்தாள். நான் அப்போதே தீர்மானம் எடுத்தேன். “இனிமேல் ரியசனுக்கு வருவதில்லை.”

அடுத்தநாள் பத்திரிகையில் வேணியின் பெயர் கடல்லை கொண்டு சென்றோர் பெயர்ப்பட்டியலில் கிடந்தது. நான் பார்த்துவிட்டு அம்மாவிடம் காட்டினேன். அம்மா அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை. அன்றுமாலை ஆசிரியர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தார். அம்மா அவருக்கு உபசரிப்புகள் செய்தாள். என்னுடைய படிப்பைப் பற்றி ஏதேனும் திட்டம் போட்டார்கள். அவர் “அடுத்த கிழமை வகுப்புத் தொடங்கும். கட்டாயம் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு வாங்கோ!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். நான் வெளிநாட்டில் இருக்கும் அப்பாவை நினைத்துக் கொண்டேன்!.. தொலைபேசி மனியடிச்சுது! நான் ஒடிப் போய் எடுத்தன். அப்பாதான்! “செல்வி உன்றை கடிதம் கிடைச்சுது. நீயும் வேணியும் எடுத்த படம் நல்லவடிவாக இருக்கு!” என்னால் தாங்க முடியவில்லை. “அப்பா! வேணியை கடல்கொண்டு போட்டுத்தப்பா! என்ன வேணியுமா?” அப்பாவின் குரலில் இருந்த பத்டமும் சோகமும் அவரிடம் நேரில் பேசவேண்டும் போலிருந்தது. என்றை மனத்தை அறிந்தவர். “செல்வி கவலைப்படாதே! இது இறைவன் செயல்!.. நாமென்ன செய்ய முடியும்!....” அவர் குரலின் தழுதழுப்பு... என் கண்ணில் நீர் பெருகியது... “சரி.... நான் பிறகு போன எடுக்கிறேன்.” அப்பா தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டார். நான் செயலற்ற நின்றேன். வெளியே வந்த போது ஆசிரியரும் அம்மாவும் ஏதோ சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்...

“செல்வி!...” ஆசிரியர் அழைப்பு என் செவியில் விழுந்தது. நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். “பாடத்தைக் கவனி!...” நான் மனத்துள் கறுவினேன். “இப்ப ஒரு நிலநடுக்கம் வரவேணும்!....” என வக்கிரமான உணர்வு வேலை செய்ய புத்தகத்தை வீசியெறிந்துவிட்டு வெளியே ஒடிவந்து விம்மி விம்மி அழுதேன்!.. கடவுளே!... இதுகளை....! என்ன செய்யப்போகிறாய்!

முகம் 43

அம்மா ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தாள். அவள் கண்கள் முடியிருந்தாலும் கடைவிழியால் கண்ணீர் வடிந்திருந்தது. அவள் தூங்கவில்லை. முச்சு மட்டும் அடிக்கடி பெருமுச்சாய் வந்து கொண்டிருந்தது. அவனுக்குப் பக்கத்தில் என்னுடைய கடைசித் தங்கச்சி படுத்திருந்தாள். அவனுடைய உடம்பில் துணியில்லை. இப்போதுதான் அவனுக்கு 3 மாதம் முடிந்திருக்கிறது. அதனால் அவனுடைய உடுப்பைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படவில்லை. சற்றுத் தள்ளி என்னுடைய பெரிய அக்கா குந்தியிருந்தாள். அவள் ஒரு கிழிந்த சேலையைச் சுற்றியிருந்தாள். ஒரு தலைப்பால் தலையில் முக்காடு போட்டிருந்தாள். அவனுக்குப் பக்கத்தில் என்னுடைய தம்பிமார் இரட்டைப் பிறவிகள் பிறக்கும் போதே ஊனமாகப் பிறந்தவர்கள். அவர்களால் நடக்கமுடியாது. 5 வயதாகியும் பிள்ளையாரைப் போல இருந்த இடத்திலே இருப்பதுதான் அவர்கள் தொழில். கும்பிய கால்கள் உப்பியவயிறு எங்கள் வீட்டுக் கலண்டரில் இருந்த பிள்ளையார் போல. அவர்கள் இருவரையும் மட்டும் காணவில்லை. எனக்கு நெஞ்சில் சுரிரென வலித்தது. நினைவுச் சக்கரம் சுழலத்தொடங்கியது.

அன்றைக்கு காலை நல்லபடி விடிந்தது. எல்லோரும் விடிய வெள்ளை எழும்பி விட்டோம். எல்லோரும் கோயிலுக்குப் போவதாகத் திட்டம். அப்பாவின் வானிலே போவதாகத் திட்டம். முதல் நாள் இரவு எல்லோரும் சாப்பிடத் தொடங்கியபோது அப்பா அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார். “நாளைக்கு எல்லோரையும் கோயிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறன்! என்றை வாகனத்திலை எல்லாரும் போகலாம்!” எனக்கு நல்ல மகிழ்ச்சி. கையைத் தட்டினேன். சாப்பிட்ட கையிலிருந்த சோறு எல்லாம் தெறித்தது. சின்னக்காவின் முகத்திலும் விழுந்தது. அவள் கோபத்தோடு எழும்பிவந்து இடக்கையினால் என் தலையில் குட்டினாள். நான் அம்மா என்று கத்தினேன். அப்பாதான் என்னைச் சமாதானப்படுத்தினார். எச்சில் கையாலை நான் அப்படிச் செய்தது பிழைதான். நான் சின்னக்காவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். அப்பா சொன்னார்! “என்றை அரசி நல்ல பிள்ளை!.. எல்லோரையும் நல்லாப் பாப்பாள்!” அவர் சொன்ன போது என் வயிற்றில் ஒரு சோகம் புரண்டு வந்தது. எனக்கு விளங்கவில்லை. பெரியக்கா என்றை தலையைத்தடவினாள். நாளைக்கு அவனுடைய பிறந்தநாள்.

அவனுக்கு 16 வயது நிறைகிறது. எனக்கும் அவனுக்கும் 6 வயது வித்தியாசம். அவளின்றை முகத்திலை எப்பவும் ஒரு புன்னகை. நாங்கள் அவனுக்கு புன்னகை அரசி என்டு பட்டம் வைச்சிருக்கிறும்.

அம்மா சொன்னாள்!... “கோவிலுக்குப் போட்டுத் திரும்பி வரக்கை கடற்கரைக்கும் போட்டு வருவது. இந்தப் பொடியளை கடற்கரை மணலில் காலைக்கொஞ்சனேரம் புதைச்சு வைச்சால் நல்லதென்டு சொல்லுகினம்.” “ஓ! அதுக்கென்ன வரக்கை போவது.” அப்பா சொல்லிக்கொண்டிருக்க வாசலில் சைக்கிள் மனிச்சத்தம் கேட்டுது. அப்பா எழும்பிப் போனார். சாப்பிட்ட கைகூடக் கழுவவில்லை. பெரியக்கா அவர் சாப்பிட்ட கோப்பையிலை கிடந்த மிச்சத்தை எடுத்து அம்மாவிட்டைக் குடுத்தாள். அம்மா அதைச் சாப்பிட நான் சொன்னன்! “அம்மாவுக்கு வேலை எல்லாற்றை மிச்சத்தையும் சாப்பிடுறுத்தான்.” “போடி! சாப்பாட்டைக் கொட்டனால் பிறகு பொறுக்கித்தான் சாப்பிடவேணும். போ... போய்க் கையைக்கழுவு.” நான் கையைக் கழுவ வெளியே வந்தன். அப்பாவும் வந்தவரும் பேசினது என்றை காதிலை தெளிவாகக் கேட்டுது.

“மச்சான் நீ சரியா 5 மணிக்கு வந்திடு. ஒரு மணித்தியாலத்திலை திரும்பி விடலாம். பிறகு பிள்ளையளை கடற்கரையிலை விட்டிட்டு போய் ஏத்திவிடலாம்.” அப்பாவும் தலையை ஆட்டனார். வந்தவர் அப்பாவின் கையிலை ஏதோ கொடுத்து விட்டுப் போனார். நான் பூனைபோல உள்ளே வந்துவிட்டேன். அப்பா ஒருவரிடமும் ஒன்றும் பேசாமல் அறையுக்கை போனார். அம்மாவும் பின்னாலை போனாள். பிறகு இரண்டு பேரும் சிரிச்சுக் கொண்டு வெளியே வந்தினம். அப்பா சொன்னார்! “நாளைக்கு விடிய வெள்ளென எனக்கு ஒரு ஓட்டம் வந்திருக்கு. நான் போட்டு 7 மணிக்கு வருவன். எல்லோரும் வெளிக்கிட்டு ரெடியா இருக்க வேணும்.”

அடுத்தநாள் அப்பா காலை 5 மணிக்கு அம்மா குடுத்த கோப்பியைக் குடிச்சுப் போட்டு வாகனத்தை எடுத்தார். அது கொஞ்சனேரம் இடக்குப் பண்ணியது. “என்ன! ஏதோ தடைபோலை கிடக்கு!...” அம்மா சொல்ல அப்பா ஏசினார். “உந்தச் சாத்திரத்தை நம்பினால் தொழில் செய்ய முடியாது.” எல்லோரும் வெளிக்கிட்டம். இரட்டையருக்கு அரைக் காஞ்சட்டை. குட்டித் தங்கச்சிக்குப் பட்டுச் சட்டை. பெரியக்கா சீலை உடுத்து அரசி போல வந்தாள். சின்னக்கா பாவாடை தாவணி. அம்மாவும் புதுச்சீலை. அப்பா சொன்னபடி 7

மணிக்கு வந்தார். எல்லோரும் வாகனத்தில் ஏறிக் கோவிலுக்கு வந்தோம். சுற்றிக் கும்பிட்டோம். எல்லோருக்கும் அப்பா கச்சான் வாங்கித் தந்தார். தம்பிமார் ஜஸ்கிறீம்!.. என்று சின்னங்கினார்கள்.

“கடற்கரைக்குப் போகவேணும்! கெதியா வாகனத்தில் ஏறுங்கோ!”

கடற்கரைக்கு வந்தபோது எங்களுக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. வெள்ளொமணைல்!.. சரசரவென்று நடக்க காலுக்கு இதமாய் இருந்தது. இரட்டையரை மணவில் கிடங்கு கிண்டி கால்களைப் புதைத்து நிற்க விட்டோம். இருவரும் கையைத் தட்டிச் சிரித்தார்கள். சின்ன அலை வந்து வந்து போக அதைப் பார்த்து நானும் அக்காமாரும் கிட்டப்போய் கால் நடையை நின்றோம். அம்மா தம்பிமாருக்கு கிட்ட நின்றாள். குட்டித் தங்கச்சிக்குப் பசி வந்துட்டுது காட்டுக்கத்தல் கத்திச்சுது. அம்மா பால் குடுக்க வேணும். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். பெரியக்காதான் சொன்னாள். “அம்மா அந்த மீன்பிடி வள்ளத்துக்கை போயிருந்து பாலைக்குடு!..” நானும் அம்மாவும் ஒரு வள்ளத்துக்கை போய் இருந்தம். குட்டித்தங்கச்சி அம்மாவிடம் பால்குடிக்க நான் கச்சானைக் கொறிக்கத் தொடங்கினேன். பெரியக்காவும் சின்னக்காவும் இன்னொரு வள்ளத்தில் ஏறி இருந்து கொண்டு பாடத் தொடங்கினார்கள்.

திடீரென ஒரு பேரோசை.... நான் கடலைப் பார்த்தேன். ஒரு பெரிய அலை! “அம்மா!..” என நான் கத்த எண்டு வாய்திறக்கு முன்.... எங்கள் வள்ளம் நீரோடு தூக்கப்பட்டது. அம்மா கத்தினாள். “ஜேயா என்றை குஞ்சுகள்!” நான் கண்ணமுடினேன். ஒன்றும் தெரியவில்லை. மீண்டும் கண்விழித்தபோது பெரியக்காவும் சின்னக்காவும் கிழிந்த ஆடைகளோடு..... அம்மாவும் குட்டித்தங்கையும் .....என்றை இரட்டைத் தம்பி? “அம்மா தம்பியவை!”.. நான் கேட்டேன். அம்மா பேசாமல் அழுதாள். அக்கா என்றை தலையைத்தடவினாள். “அவங்கள் கடலோடை போட்டாங்கள்!” அவள் அழுதாள். என் கண்ணில் மனதில் புதைந்த அந்த உயிரோவியங்கள்... அம்மா!.. அப்பா! என் கேள்விக்கு யாரும் விடை சொல்லவில்லை. நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். எங்கும் கண்ணீருடன் மக்கள்!... நெஞ்சுக்கை என்னவோ செய்தது! கண்கள் இருண்டன. கடலையில் தம்பிமார் இருவரும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள் நான் எழும்பி ஓட முயன்றேன். முடியவில்லை. என் நினைவில் எல்லோரும் மறைய நான் ஆனந்தமாக கடலையோடு போய்க்கொண்டிருந்தேன். தம்பிமார் இருவரும் என் கையைப் பற்றியிப்படி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள் ஆ!... இதுதான் உண்மையான சுகம்!

முகம் 44

எனக்கு கால் வலிக்கிறது. கையில் இருந்த பையும் கனக்கிறது. பஸ்சில் வரும்போது பயணம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. 10மணிநேரம் போனதே தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது... மனதில் ஒரு முலையில் ஏதோ பயம் தோன்றியது. தெருவில் யாருமே இல்லை.! தெருவுக்கு அப்பால் கடல் நிச்ப்தமாக இருந்தது. “இந்தக் கடல்தானா..!” என் கண்களால் கடலை அளந்தேன். நீலம், பச்சை, கருநீலம், இது என்ன மாறி.. மாறித்தெரியுது. வெயில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. கடலின் நிறம் நீலம் என்றுதான் இதுவரை நினைத்திருந்தேன். இது என்ன பலவகையான நிறம். கரையைப் பார்த்தேன். ஒரே கட்டடச் சிதறல். வீடுகள் இருந்த இடம் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது.

சட்டைப்பையில் அப்பா எழுதிவைத்த முகவரி நினைவுக்கு வரவே அதை எடுத்துப் பார்த்தேன்! வீட்டு இலக்கம் இல்லை. கடற்கரை வீதி.. அது வீதியின் பெயர். அதற்குமேல் வீட்டின் பெயர்..! கானஞ்சோலை. எனக்கு அந்தப்பெயர் முதலில் அப்பா சொன்ன போது விளங்கவில்லை. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் என்னுடைய பயணம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. நான் பிறந்தது கண்டியில். நான் பிறந்த உடனேயே அம்மாவை விழுங்கி விட்டேனாம்.. இது என்னுடைய சித்தியின் புராணம்! அப்பா! எனக்கு ஒரு வயதான போது சித்தியைத் திருமணம் செய்தாராம். ஆனால் 10 வருடங்களாகியும் குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. சித்தியை எல்லோரும் “மலடி” என்று சொல்லுவார்கள். அவளுக்கு அதைக் கேட்டுக்கேட்டு மனம் பேதலித்துவிட்டது. ஒருநாள் நானும் அப்பாவும் வெளியே போய்விட்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது சித்தியைக் காணவில்லை. எல்லாரிடமும் விசாரித்தோம்..! பயணில்லை. அவன் போகும்போது தன்னுடைய நகைகளையும் அப்பாவின் சேமிப்புக் கணக்குப் புத்தகங்களையும் கொண்டு போய்விட்டாள். அப்பா பாவும்! இடிந்து போய்விட்டார். நல்லகாலம் வேலையை மட்டும் விடவில்லை. அவருக்கு ஆஸ்பத்திரியில் வேலை. நோயாளர்களின் உணவுத் தயாரிப்பை மேற்பார்வை செய்வது அவருடைய வேலை. சிலவேளை இரவிலும்

அங்கேயே தங்கி நின்று விடுவார். காலையில் வருவார். அவர் அப்படி வரும்போது சித்தி எதுவும் பேசமாட்டாள். ஆனால் அன்று வீட்டில் சமையல் நடக்காது. வீடே மௌனமாக இருக்கும். அப்பா கடையில் உணவு வாங்கிவருவார்! இது அநேகமாக ஞாயிற்றுக்கிழமையில் நடக்கும்!

எனக்குப்பள்ளிக்கூடம் வீட்டிலிருந்து கூப்பிடுதாரம். நடந்தே போவேன். சிலவேளைகளில் சனிக்கிழமையிலும் பள்ளிக்கூடம் நடக்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வைத்தால் நல்லது என்று நினைப்பேன். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் அப்பாவுக்கு கடும்காய்ச்சல் வந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து வாங்கிவந்தார். வேலைக்குப் போகவில்லை. எனக்கும் பள்ளிக்கூடம் விடுமுறை. வீட்டில் அப்பாவுக்குத் துணையாக இருந்தேன். டிசெம்பர் 26 ஆம் திங்கள் அப்பா கொஞ்சம் உடல் தேறிவிட்ட படியால் எழுந்து நடமாடினார். நான் எனக்குத் தெரிந்தபடி கஞ்சி காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தேன். திங்கள் வாணொலியில் ஒரு செய்தி. கடற்கொந்தளிப்பு பெருவெள்ளாம்.. மக்கள் ஓட்டம்... குழந்தைகள் நீரில் தத்தளிப்பு.. அப்பா!.. அவர் செய்தியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டார். நான் ஒடிப்போய் அப்பாவைத் தூக்க முயன்றேன். முடியவில்லை..!

அப்பாவின் இறுதிக் கிரியைகள் நடந்தன. நான் அழுதேன்! “அப்பா நீங்கள் என்னைத் தனியாக விட்டிட்டுப் போயிட்டுங்களே”! எல்லோரும் தேற்றினர். நான் தனிமரமானேன். 10 நாள் கழிய வீட்டுக்காரர் வந்து என்னை அப்பம்மாவிடம் அனுப்பி வைக்கப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அப்பாவின் நண்பர் ஒருவர் என்னை பஸ்சில் ஏற்றிவிடுவதாகச் சொன்னார். நான் தலையை அசைத்தேன். வேறென்ன செய்யலாம்!.. கொஞ்சம் உடுப்பு அப்பாவின் படம்! அம்மாவை எனக்குத் தெரியாது! அப்பாவின் சிறிய குட்கேஸ்! அதைத் திறந்தேன்! மனம் அழுதது! கொஞ்சம் பணம் கிடந்தது. சிலகடிதங்கள் பிரித்துப்பார்த்தேன். மனியான எழுத்து.. கீழே கையொப்பம்!

ஓ! அம்மாவின் பெயர்! “அம்பிகை” என்மனம் இப்போது துள்ளியது. அம்மா இல்லாவிட்டாலும் அவள் கையால் எழுதிய கடிதம்! ஓ! அப்பா! நீங்கள் அம்மாவை மறுக்கவில்லை! கடிதத்தில் முகவரியைப் பார்த்தேன். “கானற்சோலை” கடற்கரைவீதி பருத்தித்துறை. எழுதப்பட்ட திகதி 15 வருடங்களுக்கு முன்னால்.. 1980 ஆம் ஆண்டு ஓ! நான் பிறப்பதற்கு முன்பு.. எல்லாக் கடிதங்களையும் பத்திரமாக எடுத்து மீண்டும் குட்கேசில் வைத்தேன். இன்னொரு கடிதம். அப்பாமாவுக்கு அனுப்பவென அப்பா எழுதியது. அதை அனுப்பாமலே அப்பா போய்விட்டார். பிரித்துப்படித்தேன்.

“அம்மா! எனக்குக் காலம் கிட்டிவிட்டது!.. இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள்தான்! என்றை செல்லக்கீரியை உண்ணட்டை ஒப்படைக்கவேணும் என்னாலை பயணம் செய்யமுடியாது. நீங்நது அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓராகவேண்டும். அப்பாவின்றை கோபத்துக்குப் பயந்து நான் கண்டிக்கு வந்தேன். ஆனால் இப்ப எல்லாம் போய்...! (அப்பாவின் கண்ணிரத்துளிபட்டு எழுத்து அழிந்திருந்தது! என்குடும்பத்துடன் சேர விரும்புகிறேன்!...”

நான் மேலே படிக்கவில்லை. இதைக் கொண்டுபோய் அப்பாமாவிடம் காட்டினால் நான் அவவோடை இருக்கலாம். நான் அவசரமாகச் சுட்கேசைப்பட்டு எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

இப்போ! நினைவு கலைய மீண்டும் கடலைப் பார்த்தேன். அது இப்போதும் அமைதியர்க் கிருந்தது. தெருவோரம் ஒரே இடிபாடுகள் அந்தக் கற்குவியல்களுக்கு மேலே ஒரு பெயர் பொறித்த பலகை... அதை எடுத்துப்படித்தேன்! “கானற்சோலை” அம்மாவின் கடிதம் நினைவில் வரப்.. பெயர்.. இதுதான்! ஆனால் வீடு...! அம்மா! ஒரு கவர் மட்டும். நான் வீட்டை நெருங்கினேன். அந்தச்சகவரில் ஒருபடம் அதில் அப்பா! மீசையோடு சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். பக்கத்தில் .. இதுதானா என் அம்மாவா! ஓ! அம்மா என் உள்ளும் தவித்தது. என்குடும்பம். அப்பாவும் அம்மாவும் படத்தில். நான் தெருவில். நான் தேம்பி அழுதேன். கற்குவியலில் இருந்து அழுதேன்... திடீரென இரண்டு கார்கள். தொடர ஒரு வாகனம்...! எல்லாம் வந்து நின்றன.

புற்றீசல் போல பஸர் எங்கிருந்தோ ஒடி வந்தார்கள்! அவர்கள் முகத்தில் ஒரு சோகம் கல்ந்து கீடந்தது. வாகனத்தில் வந்தவர்கள் எல்லோரும் இறங்கினார்கள். அவர்களுடன் வெள்ளைக்காரிலிருந்து... காவி ஆடையுடன் சடைமுடியுடன் வெண்தாடியுடன்... ஒரு சாமியார் இறங்கினார்!! அவரைக் கண்டவுடன் மக்கள் ஒதுங்கி நின்றனர். அவர் எல்லோரையும் பார்த்து.. தெய்விகமாகச் சிரித்தார். எல்லோரும் அவரை வணங்கினார்கள்! நான் அசையவில்லை...! ஆனால் மனம் மட்டும் அவரை மறைவாக வணங்கியது. சாமியார் என்னை நோக்கி வந்தார். நான் இப்போது எழும்பிவிட்டேன். “பிள்ளை உனக்கு இனிமேல் கஷ்டமில்லை!.. கடவுள் குடும்பத்துடன் நீ சந்தோஷமாக இருக்கலாம்!” அவருடைய குரல் என்னுடைய மனத்தை ஆட்கொள்ள நான் கைகுவித்து வணங்கினேன். என் கண்கள் நீரைப்பெருக்கின்...! சவாமியார்! என் கையில் ஒரு படம் தந்தார்! “இதை வைத்திரு! எல்லாம் கிடைக்கும்!” அவர் சொல்லி முடிக்கவும் ஒரு முதாட்டி என்னை நோக்கி ஓடிவந்தாள். “என்றை குஞ்சு! செல்லக்கீலி!”. அப்பம்மா! இவதானா! நான் சாமியாரைப் பார்த்தேன்! அவர் என்னைப் பார்த்து ஒரு தேய்வீகச் சிரிப்புச் சிரித்தார். ஓ! கடவுள்தான் வந்திருக்கிறார்! நான் சாமியார் தந்த படத்தைப் பார்த்தேன்! சிவபெருமான், பார்வதி, முருகன், பிள்ளையார் ஒன்றாக இருக்கும் குடும்பப்படம்! ஓ! இது இனிமேல் என் குடும்பம்! என்மனம் நிறைந்தது. நான் திரும்பிக் கடலைப் பார்த்தேன். அது இப்போதும் அமைதியாக இருந்தது. நான் சாமியார் காரில் ஏறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பம்மா என் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினா!.... எனக்கு இப்போது கால் வலிக்கவில்லை!.. வெயில் குடு தெரியவில்லை!....

முகம் 45

இன்று என்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்படப் போகிறது. இதுவரை நான் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. எந்தச் செயலையும் திட்டமிட்டுச் செய்யவில்லை. என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டு எனக்காக வாழ்ந்த உறவுகள் எல்லாம் என்னைவிட்டுத் திட்டிரென மறைந்துவிட்டார்கள். அது ஒரு மறக்கமுடியாத சோகம். நினைக்க நினைக்க உள்ளாம் துடித்தது. எனக்கு அந்த நிகழ்ச்சி ஒரு அழியாத கோலமாய் ஆழமான வடுவாக ஆகிவிட்டது. என்னை நானே திரும்பிப்பார்க்க வைத்தது.

நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை அது ஒரு மகிழ்வான, நிறைவான வாழ்க்கை என்பதை இப்போது நான் நன்கு உணர்ந்துகொண்டேன். கடந்த $1\frac{1}{2}$ மாத காலத்தில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் என்னைப் புதிய வழியில் போகச் செய்துவிட்டன.

அப்பாவும் அம்மாவும் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள். அவர்கள் கல்விச் செல்வம் மட்டுமல்ல, பொருட் செல்வமும் பெற்றவர்கள். நான் அவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. அது மட்டுமல்ல, அப்பாவும் அம்மாவும் கூட ஏற்றைப் பிள்ளைகள்தான். இன்னொரு வியப்பான விடயம் என் அம்மாவின் பெற்றோரும் அப்பாவின் பெற்றோரும் பயிற்சிபெற்ற தமிழாசிரியர்கள். இதனால் என் வீடு ஒரு கல்விக்கூடமாக இருந்தது. தமிழ் அங்கே விளையாடியது.

நான் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோகே எனக்குத் தமிழில் விருப்பம். என்னுடைய அப்பப்பா, அப்பம்மா, அம்மம்மா, அம்மப்பா எல்லோரும் ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தமையால் வீடு ஒழுங்காக இருந்தது. பெரிய நாற்சார வீடு. பின்னால் வாழைத்தோட்டம். முன்னால் மாவும், பலாவும் செழித்து நின்றன. இதனால் முக்கணிக்குப் பஞ்சமில்லை.

இந்தமுறை மாமரங்கள் நன்றாகப் பூத்துக் குலுங்கின. அம்மம்மா ஒரு பழமொழிக்களாஞ்சியம். அவள் சொன்ன பழமொழி இன்னும் என் காதில் ஓலிக்கிறது. அது.... “மங்குங்காலம் மாப்பூக்கும்!

பொங்குங்காலம் புளியூக்கும்.” நான் அம்மம்மாவிடம் கேட்டபோது, அவசொன்ன விளக்கம் எனக்கு மனதில் நன்றாகப் பதிந்துவிட்டது. மாமரம் நன்றாகப் பூத்தால் ஏதோ துண்பமான நிகழ்ச்சியை எதிர்கொள்ள நேரிடும். புளியமரம் நன்றாகப் பூத்தால் மகிழ்வான நிகழ்ச்சியை எதிர்கொள்ள நேரிடும்.

சென்ற ஆண்டு புளியமரம்! எங்கள் பின்வளவில் நன்றாகப் பூத்தது. நிறையப் பழங்கள். அவற்றை உலுப்பியபோது கேட்ட சட, சட என்ற இனிமையான ஒலி இன்னும் காதிற் கேட்கிறது! புளியம்பழங்களை விதை நீக்கி எல்லோருமாக நாற்சாரத்துள் காயப்போட்டபோது நானும் அப்பப்பாவும் புளியம் விதைகளால் பல்லாங்குழி விளையாடுனோம். வெற்றி எப்போதும் எனக்குத்தான். அந்த விளையாட்டு முடிந்து நான் எழும்பியபோது, திட்டிரென ஏதோ உணர்வு. பின்னால் நின்ற அப்பம்மா மகிழ்வோடு என்னை வந்து அணைத்துச் சென்றாள்.

ஓரு வாரத்தின்பின் ஓரு வெள்ளிக்கிழமை! எனது பூப்பு நீராட்டுவிழா நடைபெற்றது. ஊரே திரண்டு வந்தது. வெளிநாட்டில் இருந்த என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சித்தப்பாமார், மாமாமார், சித்தமார் என ஒரே கூட்டம். எனக்கு இத்தனை உறவுகளா என்று எனக்குப் பெருமிதமாக இருந்தது. என் சித்தி ஒருத்தி என் கன்னத்தைக் கிள்ளி “என்னாடி 12 வயதிலேயே பெரிய மனுசியாகிவிட்டாய்!....” எனக்கு வெக்கமாக இருந்தது.

பெரிய சொக்கட்டான் பந்தல், முத்து மணப்பந்தல், நாதஸ்வரக்கச்சேரி, ஒலிபெருக்கி, வீடு நிறைய வர்ண மின்சார விளக்கு என்று ஒரே கோலாகலம். கம்பள விரிப்பில் நான் பெரிய மனுசியாக ஆடை அணிகளோடு நின்ற போது எல்லோரும் ஆலாத்தி வாழ்த்தியபோது என்மனாம் இறுமாப்போடு நின்றேன். நிழற்படம், வீடியோப்படம் என நான் வகையாய் சிரித்து நின்றேன். எனக்கு ஒன்று மட்டும் பிடிக்கவில்லை. பெரியதொரு ஆண்டாள் மாலை....! என் கழுத்து வளையாமல.... ஆனால் கழுற்ற விரும்பவில்லை. அன்றிரவு எனக்குப் பரிசாகக் கிடைத்த பொருட்களும், பணத்தின் தொகையும் என் பெற்றோரையும் மகிழ்வைத்தது. ஆனால் அடுத்தநாள் காலையில்

மிஞ்சிப்போன சோறு கறிகளையெல்லாம் குப்பையில் கொட்டியபோது.... எனக்கு ஏதோ செய்தது....! அதை ஒடி வந்து நாய்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தின்றபோது எனக்குக் கொஞ்சம் வெறுப்பாக இருந்தது.

படித்த என்னுடைய பெற்றோரும் அவர்களுடைய பெற்றோரும் இப்படி அன்னத்தைக் கொட்டலாமா? நான் அப்பா, அம்மாவை அந்தக் கணத்தில் வெறுத்தேன். அடுத்தநாள் மாலை எனது படங்கள் வந்தன. நானும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். எனது பள்ளித் தோழியருக்கும் காட்டினேன்!..!

இந்த ஆண்டு!.... எப்படி மாறிவிட்டது? ஒரு நாளில் சில மணி நேரத்தில் எல்லாம் தலைகீழாய் மாறிவிட்டது. எங்கள் வீட்டிற்குள் கடல் நீர் வந்தபோது நாங்கள் பட்ட அவலம். என் கண்ணுக்கு முன்னே அப்பா.... அம்மா.... அம்மம்மா.... எல்லோரும்.... நீரோடு அள்ளுப்பட நான் என் கண்ணிற் பட்ட.... நான் சிறுமியாக இருந்தபோது படுத்த பெரிய தொட்டில்.... அதனுள் இருந்த றப்பர் மெத்தை, அதைப்பிடித்தபடி அள்ளுண்டேன். ஜேயோ.... நான் எங்கே போகிறேன்.... தூரத்தில் அம்மாவின் தலை தெரிய.... நான் கால்களால் புதிய நீச்சல் போட்டும் முடியவில்லை.... எல்லாத் தலைகளும் நீருள் புதைந்துவிட்டன. எனக்கு மயக்கம் வந்தது. கண்முடியது. விழி நீர் பெருகியது. வெள்ளம் அதையும் சேர்த்துக் கொண்டு போனது.

நான் கணவிழித்தபோது வைத்திய விடுதியில் இருந்தேன். என்னருகே யாருமில்லை. எனக்கு நிலைமை விளங்கிவிட்டது. என்னருகே படுத்திருந்த உருவங்கள் என்னைவிடக் கொடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். பெரியவர்கள், சிறுவர்கள்... எங்கும் ஒரே வேலையாட்களின் சுறுசுறுப்பான ஆரவாரம். வெண்ணிற ஆடைத் தாதியார் பம்பரம் போலச் சுழன்றார்கள். கொஞ்ச நேரங்கழிய ஒரு தாதி என்னருகில் வந்தாள். “உன்னை இன்றைக்கு இல்லத்தில் சேர்க்கப் போகிறோம்.” எனக்கு முதலில் விளங்கவில்லை. தாதி என்முகம் போன போக்கை உடனே உணர்ந்து கொண்டாள்.

என்னருகில் வந்து இருந்தாள். என் விரல்களைப் பற்றினாள். எனக்கு அம்மாவின் கை நினைவுக்கு வந்தது. அழுகையும் கூடவே வந்தது. தாதிகேட்டாள்! “பிள்ளை உன்றை பேரென்ன?....” நான் கரகரத்த குறவில் மெதுவாக ‘தாமரை’ என்று முன்னமுனுத்தேன்...! “நல்ல பெயர்!” தாதி சொன்ன போது எனக்கு மன நிறைவாக இருந்தது!

“தாமரை! நானும் உன்னைப் போலத்தான் 20 வருஷத்துக்கு முந்தி என்றை பெற்றோரை போர்ச்சுமலால் இழந்தேன்! எனக்கு ஒரு இல்லம்தான் அடைக்கலம் தந்தது. அதே இல்லம்தான் இப்ப உனக்கும் அடைக்கலம் தரப்போகுது!”. என்மனதில் ஒரு புதியகாற்று வந்து தழுவியது. அந்தத் தாதியை வடிவாப் பார்த்தன். நல்ல செந்தளிப்பான முகம்! “அக்கா!.... நான் மெதுவாகக் கூப்பிட்டேன்! “என்ன தாமரை!” அந்தக்குரல் என் காதில் தேனாகவிழுந்தது. அதற்கிடையில் ஒரு சில்ரர் வெண்ணிற ஆடையில் தேவதைபோல நடந்து வந்தா! என் கேள்வி நெஞ்சிலே நின்றுவிட அவ்வை நான் பார்த்தேன். “வணக்கம்! குரியகாந்தி!” சில்ரர் சொன்னபோது என் கேள்விக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது. “வணக்கம் சில்ரர்! இவ தாமரை!.... உங்களின் பிள்ளை!” எனக்கு மெய் சிலிரத்தது!....

குரியகாந்தி குரியன் போகிற பக்கமெல்லாம் முகம் திருப்புமாமே! இவ ஒரு அற்புதப்பிறவி. வேதனைப்படுபவரை மீட்கும் குரியகாந்தி! என் மனம் துணிந்துவிட்டது. நான் எழுந்து நின்றேன். சில்ரரின் கை என் கைகளைப் பற்றியது. என் உள்ளம் துள்ளியது. குரியகாந்தி அக்கா சொன்னாள்: “தாமரை!..... மீண்டும் சந்திப்போம்!” அவ்வின் மாயப் புன்னகையில் நான் சொக்கிப் போனேன்! சில்ரருடன் நடக்கத் தொடங்கினேன். ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தச் குரியகாந்தி இந்தத் தாமரைக்குக் கைகாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

முகம் 46

“அக்கா!”... “அக்கா!”... நான் இரண்டுமுறை கூப்பிட்டும் பதில்லை. “என்ன செய்கிறாள்?” எனக்குக் கொஞ்சம் கோவம் வந்தது. மேல்லப் பூணைபோல் நடந்து அக்காவைத் தேடினேன். அவளை வீட்டிற்குள் காணவில்லை. வெளியே வந்தேன். கண்களைச் சுழற்றி எல்லாப் பக்கமும் தேடினேன். அம்மாவின் தலை தெரிந்தது. குனிந்து கீடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். அதோ!... கிணற்றியில்.... அக்கா நிற்கிறாள் போலத் தெரிந்தது. அவனுடைய நீலப்பாவாடை கிண்ணத்தடிச் செத்தையின் பெரிய துவாரத்திற்குள் பளிச்சென்று தெரிந்தது!....

நான் கிட்டப்போனபோது அக்கா தோய்க்கிற கல்லிலை இருந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். ஏன் அழுகிறாள்?.... “அக்கா!....” நான் மெல்லக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு பக்கத்திற் போனேன். அவள் சட்டென்று எழும்பிக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள். “ஏன்கா அழுதனி?” நான் கேட்டபோது அக்கா சொன்ன பதில் என்னை அதிர் வைத்தது. “செத்தையிலை கறையான் தட்டின். அது.... மன் கண்ணுக்கை வீழுந்தபோசுக்க!....” செத்தையிலை கறையான் அப்படியே செம்மிக்கிடந்தது. அக்கா பொய் சொல்லுநாள். எனக்கு ஒரு ஆசைவந்தது. இப்ப அவள் பொய் சொன்னதைப் பற்றிக் கேளாமல் விட்டுப் பிடிப்பம். நான் யோசிக்க அக்கா எழுந்து சரசரவென்று சாரைப்பாம்பு போல நழுவிவிட்டாள். அக்கா இருந்த இடத்தில்.... ஒரு படம் கிடந்தது. எடுத்துப் பாத்தன். ஓ!.... எங்கடை குடும்பப்படம். அப்பா இருந்தபோது எடுத்த படம். அதில் அக்காவுக்குப் பக்கத்தில் நான். முழுசிக் கொண்டு நிக்கிறேன்!... என்றை நினைவு சூழன்றது.

போனவருஷம் அப்பா தோட்டத்தாலை வந்து முகம் கழுவித் திருநீறு டூசிப்போட்டு தேத்தண்ணி குடிக்க.... அம்மா சொன்னாள். “எல்லாரும் பூங்களிச் சோலையிலை போய் குடும்பமா படம் எடுக்கினம்!... நாங்களும் போய் எடுப்பமே!...” நான் அப்பாவின்றை முகத்தைப் பார்த்தன். தாழியும், மீசையுமா காடாக்கிடந்தது.

அம்மாவின்றை தலைப்பைப் பார்த்தன். பற்றையாகக் கிடந்தது. அக்காவைப் பார்த்தன். இரட்டைப் பின்னல் போட்டு மழிச்சக்கக்டி நல்ல ஒழுங்கா இருந்தது. என்றை தலை!... மான் கொம்புபோல இரண்டு சின்னக் கிரைப்பிடி... எனக்கே சிரிப்பு வந்ததுது.

“அப்பா சொன்னார்இ.... கலியாணம்கட்டி 20 வருஷமாச்சு. இப்பு குடும்பப் படம் வேணுமென்றாயடியப்பா! எல்லாம் உந்தக் கண்ட பாவனையிலை கொண்டை முடிக்கிறதுதானே!...” எனக்கு அப்பா சொன்னது அரைவாசிதான் விளங்கிச்சுது. அக்கா இப்ப..... முன்னாலை வந்து அப்பாட்டைச் சொன்னாள். “அப்பா எனக்கும் பல்கலைக்கழகம் போறுதக்கும் படம் வேணும். அது எடுக்கும்போது குடும்பமாகவும் ஒருபடம் எடுப்பம்.” அப்பா அக்காவின்றை சொல்லுக்குச் சம்மதிச்சுவிட்டார். அம்மாவின்றை முகத்திலை மின்னல் மின்னிச்சுது. நான் துள்ளிக் குதிச்சன்.

அடுத்தநாள் படம் எடுக்க.... காசுப்பிரச்சனை வந்துட்டுது. அப்பா ஏரு வித்த காக வந்து சேரவில்லை. அம்மா கிடுகு வித்த காகம் வந்து சேரவில்லை. அன்றிரவு சாப்பிடும்போது அப்பா சொன்னார் “நான் உங்களை ஏழாத்திப் போட்டன்” இந்தக் கிழமையுக்கை காக சேர்த்து எப்பிடியும் வாங்கிழுமை படம் எடுப்பம். அம்மா, நான், அக்கா மூன்று பேரும் ஓயாமல் கிடுகு பின்னினம். அப்பா எல்லாவற்றையும் காயவைத்து அடுக்கிவைத்தார். அசுரவேகம்! ஒரு கிழமையிலை 600 மட்டை கிடுகு.... பின்னிபாச்சு. அப்பா யாரேயோ கூட்டிவந்து கிடுகு முழுவதையும் விலைபேசி விற்று விட்டார். பணம் கையில் வந்துவிட்டது.

மறுநான்! அப்பா முகத்தில் இருந்த காடு வெட்பப்பட்டுவிட்டது. அம்மா எண்ணை பூசிக் கொண்டை போட்டாள். அக்கா நீலச்சேலை கட்டினாள். நான் கத்தரிப்பு நீறப்பாவாடை சட்டை. எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு பஸ்சிலை போய்.... பிறகு நடந்து போனம்! பின்னேர வெயிலில் படம் எடுத்தம். நான் கொஞ்சம் நலைப்பை ஆட்டிப்போட்டன். அம்மா சீலைத் தலைப்பைச் செருகு... படம் பிடிப்பவர் மீண்டும்

எங்களை ஒழுங்காக்கிப் படம் பிடித்தார். படம் 3 நாளில் தருவதாகச் சொன்னார். எனக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றும்தான்!....

அன்றிரவு.... சாப்பிடும்போது.... அப்பா இருமினார். அம்மா தலையில் தட்டித் தண்ணீர் கொடுத்தாள். ஆனால்.... அவர்.... தலை தொங்கிப் போசு!...! அம்மா குழினாள். எல்லாம் முடிஞ்சு போசு!.... நானும், அக்காவும் திகைத்து நின்றோம். அம்மாவின் தமையன்!.... எங்கடை மாமா!.... பெரிய கல்வீட்டுக்காரர்! வந்தார். அம்மாட்டை இருந்த காசை வேண்டி செத்தவீட்டை நடத்தினார். எட்டாம் நாள் செலவு, அந்திரட்டி என்று செலவு காட்டி அம்மாவின்றை தாலிக் கொடியையும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார். அம்மா கிடுகுபின்னி எங்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டாள். அக்கா பல்கலைக்கழகம் போகவேணும்! அவனுக்கு மருத்துவபீடத்திற்கு அனுமதி கிடைத்திருந்தது. ஆனால் அவள் எப்படிப் போவது? சாப்பாடு சாப்பிடுவதே பெரிய கஷ்டமாக இருந்தது.

ஆனால் அம்மா சொல்லிப் போட்டாள். “பிள்ளை நீ படி! நான் எப்படியெண்டாலும் உன்னைப் படிப்பிக்க வேணும். அவற்றை ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டும்.” அக்கா அரை மனதோடை சம்மதிச்சாள். சென்றகிழமைதான் பல்கலைக்கழகத்திலை போய்ப் பதிவு செய்துவிட்டு வந்தாள். அவள் முகம் பயத்தில் வெளிறிக்கிடந்தது. நான் அவளிடம் கேட்டபோது மழுப்பிவிட்டாள். ஆனால்... அவனுக்கு ஏதோ சிக்கல் இருக்கு எண்டு எனக்கு விளங்கிச்சுது.... முட்டை போட்ட கோழியின் கொக்கரிப்பு. என் நினைவுச் சங்கிலியை அறுத்துவிட்டது!

எழும்பி வீட்டுக்குள் போனான். அம்மா அக்காவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். “மேனை அவங்கள் வெருட்டிறஙாங்கள் எண்டு படிப்பை விட்டிடாதை. நீ படிச்சு முன்னுக்கு வந்தால்தான் எங்களைக் காப்பாற்றலாம். வாழ்க்கையிலை இவ்வளவு தூரம் வதைப்பட்டுப் போனம். இந்தப் பகிடி வதைக்கு அஞ்சிற்கே” அம்மாவின் குரலில் இருந்த உறுதி.... எனக்கு வகுப்பிலை படிச்ச பாட்டு நினைவுக்கு வந்தது. ரீச்சர் சொன்னது கேட்டது. இப்ப அக்காட்டைச் சொன்னன். “முயற்சியடையார் இகழ்ச்சியடையார்” அக்கா என் கைகளை எடுத்துப்பற்றி முத்தமிட நான் குடும்பப் படத்தை அவளிடம் கொடுத்தேன்.

முகம் 47

தரையில் கால் வைக்க முடியாது ஒரே ஈரம். பனிமழை பெய்திருந்தது. நான் எங்கள் புதிய வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன். வெளியே முற்றத்து மரங்களிலிருந்து பனிநீர் வடிந்து சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மாமர இலையிலிருந்து சொட்டி கீழே இருந்த நிலம் முழுவதும் மழை பெய்தது போல நனைந்திருந்தது. என் பார்வையைச் சுழிந்தினேன். தூரத்தே அப்பா நித்திய கல்யாணி மரத்தின் பாத்தியைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டிருந்தார். தலையில் ஒரு தொப்பி. கையில் சிறிய மண்வெட்டி. பார்ப்பதற்கு அசல் தோட்டக்காரன்தான்! அவர் குனிந்து வேலைசெய்தபடியால் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. இந்தத் தோட்ட வேலையை அவர் இப்போது செய்கிறார். முன்னு மாதத்திற்கு முன்னே செய்திருந்தால்... என்றை மனதுக்கை மூலையில் முடிவைச்சிருந்த நினைவுப் பெட்டகம் படாரெனத் திறந்தது. நினைவுக் கதிரவீச்க வெளிவீசலாயிற்று.

எங்கடை அம்மாவும் அப்பாவும் வேலைசெய்பவர்கள். பெரிய பொறுப்பான வேலையாம். பெரிய வாகனம் வந்து அவர்களை வேலைக்கு ஏற்றிச்செல்லும் இருவரும் பொறுப்பியலாளர்கள். பல்கலைக்கழகத்திலே ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். ஆனால் அவர்கள் அங்கே ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்கவில்லை. திருமணம் பேச்கக் கலியானாம். அம்மா ஏற்றைப்பிள்ளை சீதனம் நிறையக் கொண்டுவந்தாள். வாழ்க்கையிலே எல்லாவசதியும் இருந்தது. ஆனால் நீண்டகாலமாகக் குழந்தை இல்லை. அப்பாவின் உறவினர்கள் அம்மாவை மலடி என்று நினைத்துப் பேசத்தொடங்கினார்கள்...! அப்பாவும் அப்படித்தான் நினைத்தாராம்! அம்மா.... அவள் ஒரு வித்தியாசமானவள். கொஞ்சம் வித்தியாசமானவள்.

எனக்குப் பத்துவயதானபோது அப்பாவும் அம்மாவும் நிறையச் சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் ஏசிக் கொள்வதால் எனக்கு எதுவும் விளங்காது. அடிக்கடி “சங்கரி...!” என்று என்பெயர் அடிபடும். எனது பதினேராவது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படவில்லை. அப்பா அதைக்கொண்டாட விரும்பவில்லை. அம்மா பலமுறை கேட்டும் அப்பா மறுத்துவிட்டார். அம்மா அன்று

முழுவதும் யாருடனும் பேசவில்லை. மெளனவிரதம் கடைப்பிடித்தாள். அடுத்தநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை நல்ல பொழுதாக விடிந்தது.

அப்பாவின் காரில் எல்லோருமாக வெளியே போவதாகத் திட்டம் போட்பட்டது. புதிதாகக் கட்டப்படும் வீட்டைப்பார்த்துவிட்டு வருவதாகப் புறப்பட்டோம். எனக்குக் கொஞ்சம் வியப்பாக இருந்தது. நேற்று நாயும், பூணையும் போலச் சண்டை பிடித்த அப்பாவும் அம்மாவும் இப்படி நெருக்கமாக மகிழ்வாக இருக்கிறார்களே!.... ஆங்கிலத்திலை பேசிச் சிரித்தபடி அப்பா காரைச் செலுத்தினார். புதிய வீடு வந்துவிட்டது. இறங்கினோம். அழகான வீடு. அப்பாவும் அம்மாவும்தான் படம் வரைந்து கட்டியது. உள்ளே போய்ப் பார்த்தபோது நான் அசந்துவிட்டேன். என்ன அழகான அமைப்பு. அப்போது நானும் ஒரு பொறியியலாளராக வரவேண்டும் என மனதுள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அம்மா முற்றுத்தில் திட்டமிட்டு மரங்கள் நாட்டுவித்திருந்தாள். வாசலிருந்து நிரையாக கழுகமரங்கள்! இருபக்கழும் பூமரங்கள். பொன்னொச்சியும், நித்திய கல்யாணியும், ரோசாவும், செவ்வந்தியும், செவ்வரத்தையும், சாமந்தியும்..... வேறுபல எனக்குப் பெயர் தெரியவில்லை. எல்லாம் அம்மாவின்திட்டம். அப்பா பாராட்டினார். மல்லிகைப் பந்தலின் கீழே கல்லாசனங்கள்! அதிலிருந்து பேசினோம். அம்மா கையோடு கொண்டுவந்திருந்த உணவுப் பொட்டலத்தை விரித்தாள். எனக்குப் பிடித்த கொழுக்கட்டை! அப்பாவுக்கும் பிடிக்கும்! எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிட்டோம்! அப்போது!

ஒரு கறுப்புக்கார் வந்தது. கப்பல் போலப் பெரிய கார். அதிலிருந்து கறுப்புக் கண்ணாடி போட்ட ஒரு மாமா இறங்கினார். அவர் இறங்கியபோது காலிலிருந்த கறுப்புச் சப்பாத்து வெயில்பட்டுச் சிரித்தது. நான் அப்பாவையும் அம்மாவையும் பார்த்தேன். அம்மாவின் முகம் தாமரைபோல மலர்ந்திருந்தது. அப்பாவின் முகம் கறுத்திருந்தது. வந்தவர் அப்பாவின் அருகில் அட்டகாசமாக வந்து இருந்தார். “என்ன கோபன்! எப்பிடி இருக்கு!....” அவர் பார்வை வீட்டில் தாவியது. அப்பா ஓப்புக்குச் சிரித்தார். அம்மா கொழுக்கட்டையை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினாள். திடீரென அப்பா கையை வீசிக் கொண்டு எழும்ப அம்மா நீட்டிய கொழுக்கட்டை தட்டுப்பட்டு என் மடியில் பொத்தென்று விழுந்தது. எனக்கு அப்பாவின் செயல்! வேண்டுமென்றே செய்தது! அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அப்பாவின் முகம் வாடிப்போயிற்று. நான் கொழுக்கட்டையை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன். அம்மா என்னை

நன்றியோடு பார்த்தாள். அந்தமாமா கொழுக்கட்டையைச் சாப்பிட்டார். அம்மாவைப் பாராட்டினார். “யசோதாவின் கைக்கு ஒரு தலைச் சுவைதான்!” நான் அப்பாவைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தேன். அதில் மிளகாய் வறுக்கலாம். நெருப்புப் போலச் சிவந்துகிடந்தது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

அன்றிரவு நான் நல்ல நித்திரை. புதிய வீட்டில் எனது அறையில் இருந்து படிப்பது போலக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தது! இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. திடீரென படபடவேன ஏதோ சத்தம் விழித்துக் கொண்டேன். அப்பா அம்மா படுக்கும் அறையில் ஏதோ அமளி. நான் எழுந்து போனேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி!... அப்பா அம்மாவைக் காலால் உதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவின் முகமெல்லாம் நகக் கீற்றகள்!.... என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை!... அப்பாவைத் தடுக்கப் போனேன். அவர் என்னை எலிக்குஞ்சைத் தூக்கி வீசுவது போல வீச நான் கட்டிலில் விழுந்தேன். அம்மா பத்திரகாளியானாள். “இப்ப சொல்லுறங்! இந்தப்பிள்ளை!...! உங்கடை பிள்ளைதான்! உங்கடை காதலியின்றை பிள்ளை!... சீதனமில்லையென்று நீங்கள் கைவிட்ட.... தேவகியின்றை பிள்ளை தான்....”

நான் விக்கித்துப் போனேன் அப்பா!... ஒன்றுமே பேசவில்லை. அம்மா எழும்பிப்போனாள்!.... நான் அவனுக்குப் பின்னே போனேன்!... அவள் கார் நிற்கும் இடத்துக்குப் போனாள். “அம்மா!...” நான் கலங்கிய குரலில் கூப்பிட்டேன்! அம்மா திரும்பிப்பார்த்தாள்... கொஞ்சநேரம்!.... யோசித்தாள்....! பிறகு எனக்குக்கிட்ட வந்தாள்! நான் அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்தேன். “அம்மா!.... என்னை விட்டிட்டுப் போகாதையம்மா!” அவள் என முகத்தை நிமிரத்தினாள். “சங்கரி!... உனக்கும் உன்மை தெரியவேணும். நீயும் வளர்ந்திட்டாய்.... நீ..... என்றை பிள்ளை.... இல்லையாடி!.... அப்பாவின்றை பிள்ளை!.... உன்றை அம்மா.... உன்னை என்னடைத் தந்திட்டுப் போட்டாள். அவள் ஒரு நாளைக்கு உன்னையும் அப்பாவையும் தேடி வருவாள்!” எனக்குத் தலை சுழன்றது.

பேசியபடி அம்மா என்னிடம் ஒரு திறப்பைத் தந்தாள். “இதைப்பத்திரமா வைச்சிரு!” அவள் குரல் கரகரத்தது. நான் திறப்பை

வாங்கினேன். அதில் ஒரு சிறிய வட்டம் கோர்த்திருந்தது. அம்மா காரை ஸ்ராட் செய்தாள். நானும் ஏறப்போனேன். “நான் வெளியே எடுத்துவிடுவேன்!” நான் அவள் சொன்னதை நம்பினேன். கார் வெளியே தெருவுக்கு வந்தது. சத்தம் கேட்டு அப்பாவும் வந்தார்! ஆனால் தெருவுக்குப் போகவில்லை! அம்மா திரும்பி வந்தாள். என் கண்ணத்தில் பரிவோடு முத்தமிட்டாள். அதில் பெற்றோல் வாசனை வீசியது. அம்மா தளர்வோடு நடந்து போய் காரில் ஏறினாள். ஒரு சின்னப்பொறி! என் கண்ணில் பட்டது. திடீரென கார் பற்றியெரிந்தது. நான் அம்மா! என்று கத்தியபடி வாசலை நோக்கி ஓடினேன். அப்பாவும் “யசோதா!” என்று அலறியபடி ஓடிவந்தார். வாசல் கேற் பூட்டியிருந்தது. வெளியே போக முடியவில்லை. அப்பா திரும்பி வீட்டுக்குள் ஓடினார். கேற்.... திறப்பு... எங்கே? “அம்மா!... அம்மா! நான் அலறினேன்.” தெருவில் ஓரே கூட்டம்!.... அம்மா தீயோடு சங்கமமாகிவிட்டாள். அன்று என் நெஞ்சில் பற்றிய நெருப்பு இன்றும் அழியவில்லை. எல்லாமே முடிந்து முண்டு மாதமாகிவிட்டது! என் நினைவும் அவிந்தது.

இப்போது புதுவீட்டில்... அம்மா யசோதாவின் பெரிய படம்!.... அப்பா ஒவ்வொருநாளும் பூவுத்துக் கும்பிடுகிறார். அம்மாவைப் போல என்னைக் கவனிக்கிறார். எனக்கு இப்போது அம்மா தந்த திறப்பு நினைவுக்கு வந்தது..... “அதை எங்கே வைத்தேன்... அன்றைக்கு அங்கே... பழையவீட்டில்!.... எங்கே வைத்தேன்..... ஓ!..... நினைவு வந்தது..... வீடு மாறும்போது... சாமி அறையில் விபூதிக் கிண்ணத்தில் போட்டேன்!” நான் சமையலறைக்கு ஓடிப்போனேன்.... விபூதிக் கிண்ணத்தைக் கிளரினேன். அப்பாடா!.... திறப்புக் கோர்வையுடன் கிடந்தது. அவரசமாக எடுத்தேன் கோர்த்திருந்த வட்டத்தைத் திறந்தேன். அதற்குள் இரண்டு பெண்களின் படம்! தேவகி யசோதா என்று பெயர்கள்.... சிறிய எழுத்தில்... என் கண்ணில் நீர் சுரந்தது.... மனம் படபடத்தது.... பின்னால் அப்பா நின்றார். அவர் விரல் சுட்டியது. இதுதான் உன்னைப் பெற்ற அம்மா தேவகி!.... என் மூளையில் ஏதோ பளிச்சிட்டது. வாளெனாலியில் ஒரு பாடல் “ஒருத்தி மகனாம்ப பிறந்து ஒருத்தி மகனாம் வளர்ந்தாயே....!” என் காதில் கேட்டது. முன்னால் கோபாலன் புன்னகை செய்து கொண்டிருந்தான். நான் கண்ணை முடிக் கொண்டேன். என் வரலாறு எனக்கும் விளக்கமாயிற்று.

முகம் 48

“ராசாத்தி! ராசாத்தி!..” அம்மா கூப்பிடுகிறாள்! எனக்கு அது நன்றாகக் கேட்கிறது. நான் கேளாததுபோலப் பேசாமல் படுத்திருக்கிறேன். அம்மா திரும்பவும் கூப்பிடுகிறாள். “ராசாத்தி...! ராசா..த்தி!” அவள் குரலில் கொஞ்சம் பதட்டமும் பயமும் தென்பட்டது. நான் அசையாமல் கிடக்கிறேன். அம்மா என்னைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பாவம்! ஒவ்வொரு நாளும் என்னோடு போராடுகிறாள்! என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறாள்! என்ன! நீங்களும் யோசிக்கிறியனோ! என்றை கதை உங்களுக்குத் தெரியாது! நான் சொல்லுறவுன் கேக்கிறியனோ!

நான் ஒரு செல்லப்பிள்ளை! என்றை அம்மாவுக்கு மட்டும்தான்! மற்றவைக்கு என்னைக் கண்டாப்பிடிக்காது. ஆனால் எனக்கு எல்லாரையும் பிடிக்கும். என்னாலை தெளிவாக் கதைக்க ஏலாது. ஆனால் நினைக்கத்தெரியும். நான் நினைக்கிறதை உடனை சொல்ல முடியாது. என்றை வாயைத்திற்ந்து சொன்னால் வார்த்தை கோவையாக வராது. திக்கித் திக்தி நான் சொல்லுறவதைக் கேட்க ஒருதருக்கும் பொறுமை இல்லை. அம்மா மட்டும் பொறுமையாக கேட்பாள். எனக்கு அப்பா இல்லை. நான் பிறந்தபோது அவர் பெரிய வருத்தம் வந்து செத்துப்போனாராம். அம்மாதான் சொன்னாள். அப்பாவின்றை படம் வீட்டிலை இல்லை. அதாலை எனக்கு அவரைத் தெரியாது. எனக்கு அவர் வைச்சபேர் “கயல்விழி” ஆனால் அந்தப் பெயரை அம்மா கூப்பிடக் கஷ்டமெண்டு விட்டிட்டு “ராசாத்தி” எண்டு கூப்பிட அது என்றை பேராப்போச்சு!

எனக்கு இப்ப 14 வயது. இரண்டுவருசத்துக்கு முந்தி எங்கடை வீட்டுக்கு முன் வீட்டிலை சாமத்தியக் கலியாணம் நடந்தது. அம்மா போகவில்லை. எனக்குப் போகவிருப்பம். அம்மா இல்லாமல் நான் தனியப்போனால் பல பிரச்சினைவரும். அண்டைக்கு அம்மாவும் நானும் அம்மன் கோயிலுக்குப் போனம். அம்மா முண்டுதரம் சுத்திக் கும்பிடுவாள். எனக்கு நடக்கக் கால் நோகும். நான் அரைவாசி சுத்திப்போட்டு வெளி வீதிக்கு வந்தன். அங்கை கொஞ்சம் பெரிய

அன்னையவை பந்து அடிச்சுக்கொண்டு நின்றினம். நான் கொஞ்சநேரம் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்டன். பிறகு மெல்ல நடந்து வந்தன். பெரிய நெல்லி மரம் நிறையக் காய்ச்சுக் கிடந்தது. எனக்கு அதைப் பிடுங்கித்தின்ன ஆசையாக் கிடந்தது. நான் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஒரு அன்னைக்குக் கிட்டப்போன். அவரட்டை எனக்கு நெல்லிக் காய் பிடுங்கித்தரச் சொன்னன். அவருக்கு நான் திக்கித் திக்கிச் சொன்னது. கேட்கவில்லை. கிட்டப்போய் கையிலை கரண்டினன். அவர் அப்பவும் கவனிக்கல்லை. எனக்குப் படுகோவும் வந்தது. நான் திரும்பி நெல்லிமரத்துக்குக் கிட்டப்போனன்!.

அந்த நேரம் அன்னை அடிச்சபந்து பறந்துவந்தது. என்றை காலுக்குக்கிட்ட வந்தது. நான் அதை ஓடிப்போய் எடுத்தன். நல்ல கனமானபந்து. நான் அதை நெல்லிமரத்துக்கு ஏறிஞ்சன். அன்னை பந்து எடுக்க ஓடி வாற்றுக்கிடையிலை பந்து நெல்லிமரக்கிளையிலை தொங்கிப்போச்சு. ஆனால் பொல பொலவென நெல்லிக் காய்கள் நிலத்தில் விழுந்தன. நல்ல குண்டுக்காய்கள் நான் அதைப் பொறுக்கி என்றை சட்டைப்பொக்கெற்றிலை நிரப்பினன். அன்னை வந்து பந்து எங்கையெண்டு கேட்டார். நான் ஒண்டும் சொல்லாமல் ஓடிவந்திட்டன். நான் கோயிலுக்கை வரவும் அம்மா சுத்திக்கும்பிட்டு முடிச்சு வரவும் சரியாக இருந்தது. அம்மாவுக்கு என்றை முகத்தைப் பார்த்ததும் விளங்கிப் போச்சு. “ராசாத்தி என்ன செய்து போட்டு வாறாய்?” நான் நெல்லிக்காயைக் காட்டினன்.

அதுக்கிடையிலை அந்த அன்னை வந்து நின்டார். “அம்மா இந்தப்பிள்ளை எங்கடை பந்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்திட்டுது.” அம்மா என்னைப் பாத்தாள். நான் இல்லையென்று தலையை ஆட்டினேன். ஆனால் அந்த அன்னை என்றை பொக்கெற்றிலை பந்து இருக்கும் எண்டு சொன்னார். நான் இல்லையெண்டு பிறகும் தலையை ஆட்டினேன். அம்மா என்றை பொக்கெற்றியுக்கை கையை விட்டுப் பார்த்தாள். அதுக்கை கிடந்த நெல்லிக்காயெல்லாம். வெளியிலை விழுந்தது. “பிள்ளை பந்து எங்கையாடி?” அம்மா கேட்டாள். நான் தெரியாதெண்டு சொன்னன். அந்த அன்னைக்குக் கோவும் வந்திட்டுது. மற்ற அன்னைமாரும் வந்திட்டினம்.

அம்மா என்றை கையைப்பிடிச்சு மெதுவாகக் கேட்டாள். எனக்கு நான் நெல்லிக்காய் பிடுங்கித்தர கேட்டபோது மறுத்த அண்ணைமேலே கோபம் வந்தது. என்றை பலமான ஆழத்தை எடுத்து வெளியிலே விட்டன். ஓவைண்டு பெரிய குரலிலை சத்தம் போட்டு அழுதன். அம்மாவுக்குத் தெரியும். இனிமேல் என்றை அழுகை அடங்காது. அவள் அண்ணைமாருக்குச் சொன்னாள். “தம்பியவை இந்தப்பிள்ளை ககமில்லாத பிள்ளை! பேசாமல் போய்ப் பந்தைத் தேடுங்கோ!” அப்ப ஒரு அண்ணை பந்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். “பந்து நெல்லிமரத்தடியிலை கிடந்தது!” எல்லாரும் என்னைப் பரிதாபமாகப் பாத்தினம். நான் அழுகையை நிப்பாட்டவில்லை. இன்னும் பெலமாகக் கத்தி அழுதேன். அண்ணைமார் பயந்து மெல்ல நடக்கத் தொடங்கிச்சினம். எனக்குத்தான் வெற்றி. அவையின்றை விளையாட்டுக் குழம்பிப்போச்சு. இப்பிடித்தான். நான் கெட்டித்தன்மா அலுவல் பார்ப்பன்.

அடுத்தநாள் காலமை எங்கடை வீட்டுக்கு அந்த அண்ணை!... வந்தார். அம்மாவுக்கு அவரைக் கண்டதும் கொஞ்சம் பயம்வந்தது. நான் திரும்பவும் கத்தத் தொடங்கி விடுவோனோ எண்டு பயந்தாள். எண்டாலும் “தம்பி!... வாருங்கோ!... என்னவிடயம்?” என்று வரவேற்றாள். அவர் எங்கடை விறாந்தையிலை கிடந்த பின்னல் அறுந்த கதிரையிலை இருந்தார். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “அவர் இப்ப உள்ளுக்கை விழுப்போறார!... எட! அவர் விழவில்லை.” முன்னாலை மெதுவாக இருந்தார். எனக்கு இப்ப அவர் அம்மாவை விடக் கெட்டிக்காரர் எண்டு விளங்கிவிட்டது. அம்மா எத்தினை தரம் இந்தக் கதிரையுக்கை விழுந்தவள்! நான் முதல் முறையாக அந்த அண்ணையை அதிசயமாப் பாத்தன். அவர் சொன்னது. “அம்மா இந்தப் பிள்ளையை எங்கடை பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புங்கோ. அவ படிக்கட்டும். ஓவ்வொருநாளும் வாகனத்திலை வந்து ஏத்திக் கொண்டு போறும்!” அம்மா கொஞ்சம் யோசிச்சாள். எனக்கு நல்ல சந்தோஷம்! வாகனத்திலை போறுதெண்டால் எனக்கு நல்ல ஆசை. அந்த அண்ணை இப்ப என்னைப் பார்த்த பார்வை வித்தியாசமாக இருந்தது.

மறுநாள் வாகனம் வந்தது. அம்மாவும் நானும் ஏறிப்போனம். அங்கை என்னப்போல பல பிள்ளைகள். எல்லோரும் என்னப்போல. இப்ப எனக்கு அந்த அண்ணையிலை நல்லவிருப்பம். அவர் எங்கடை பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒவ்வொருநாளும் வருவார். நான் ஒடிப்போய் அவற்றை கையைப்பிடிச்ச முத்தம் குடுப்பன். அவர் என்றை முதுகிலை அன்போடு தட்டிப் போட்டுச் சிரிப்பார். அப்ப அவற்றை முகம் எங்கடை வீட்டுக் கலண்டரிலை இருக்கிற முருகன்றை முகம்போல வெளிச்சமாக இருக்கும். நான் அதை ரசிப்பேன்.

“ராசாத்தி..!” அம்மாவின்றை குரல் கிட்டவந்திட்டுது. “கதை முடிஞ்சிட்டுது. நீங்கள் போட்டு வாங்கோ!” நான் கையை அசைத்தேன். அம்மா கிட்ட வந்தவள் நான் கை காட்டிய பக்கம் பார்த்தாள். ஒருவரும் இல்லை. யார் வந்திட்டுப் போற்று? அம்மா கேட்டாள். நான் எழும்பிச் சொன்னேன். “அம்மா! எனக்குப்பசிக்குது” என்றை குரல் திருந்தி இருப்பது அம்மாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னாள். “உன்றை பள்ளிக் கூடத்திலை நானும் வந்து படிக்கவேணும்.” நான் சிரித்தேன்.!

முகம் 49

வெயில் நெருப்பாகச் சுட்டது. மரங்கள் அசையாமல் நின்றன. அவற்றில் இலை இருந்தால்தானே அசைவதற்கு! எல்லாம் பட்ட மரங்கள்! தென்னை மரங்களிலும் சலசலப்பு இல்லை! இந்தக் கொடுமையான வெயில் வேளைகளில் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தரும் நீலக் கடல்கூட அருகில் இல்லை! என்மனம் சலித்துக் கொண்டது. தூரத்தே மணி ஒலி கேட்டது! அது பள்ளிக்கூடத்தின் நினைப்பு எனக்கு வந்தது! என்மனம் பேசத் தொடங்கியது!

சரியாக இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. எங்கள் வீட்டில் அன்றைக்கு ஒரே கொண்டாட்டம். குட்டித் தம்பியின் முதலாவது பிறந்தநாள்! அவன் பிறந்தது எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி. ஆனால் எனக்கு உள் மனதில் கொஞ்சம் வருத்தம். ஏழு வருஷம் நான்தான் செல்லப்பின்னை. இப்ப அவன் பிறந்து கொஞ்சம் மாற்றம்! அம்மா, அப்பா, அம்மம்மா எல்லோரும் அவனையே செல்லம் பாராட்டினர். எனக்கு முன்னே உள்ள நாலு அக்காமாரும்கூட அவனையே செல்லம் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர்! எண்டாலும் நான் அஞ்சாங்கால் பெண்குழந்தை என்று எல்லோரும் மதிப்புத் தந்தனர். நான் பிறந்துதான் அப்பாவுக்கு நல்லகாலம் பிறந்ததாம். சொந்தமாக வீடு கட்டினார். சொந்தமாக வள்ளாம் வாங்கினார். அம்மம்மா அடிக்கடி “அஞ்சாங்கால் பெண் கெஞ்சினாலும் கிடையாது” என்று சொல்லுவாள். எனக்கு உச்சிகுளிரும். அக்காமாருக்கு என்னிலை கொஞ்சம் ஏரிச்சல்! அதுக்கு நான் என்ன செய்யுறுது?

தம்பி பிறந்தபோது, அடைமழை! டிசெம்பர் 26ஆம் திகதி காலையில் அவன் பிறந்த செய்தியை அப்பா வந்து சொன்னபோது அம்மம்மா சொன்னாள். “கடவுள் கண்ணைத் திறந்திட்டார். நல்லகாலம் ஆறாங்கால் பெண் பிறந்தால் எல்லாத்தையும் நீநாக்கிப் போகும்!” எனக்கு அம்மம்மா சொன்னது மனதிலை நல்லாப் பதிஞ்சு போச்சு! தம்பி நல்ல கறுப்பு! நல்ல குண்டு! அவனுக்கு பெயர் வைக்கும்போது பெரிய பிரச்சினை வந்திட்டுது. நல்லபெயர், புதுப்பெயர்,

அதிவ்தப்பெயர், கடவுளின்றை பெயர் என்று கனக்க யோசிச்சு, பத்துநாளாகியும் பெயர் பதியாமல் அப்பா ஓடித்திரிந்தார். எங்கடை பெயர் எல்லாம் அம்மம்மா வைச்சது. எல்லாம் புராணக்கதையிலை வரும் பத்தினிமாரின் பெயர். தமயந்தி அருந்ததி, கண்ணகி, சாவித்திரி, சீதை என்டு பஞ்சபத்தினிக் கூட்டமாக எங்களிடையே வந்த தம்பிக்கு வைக்கிறபெயர்!... கடைசியாக அம்மம்மாதான் ஒரு பெயர் சொன்னாள். “தமிழரசன்! என்டு வையுங்கோ! வீட்டிலை அரசன் என்டு கூப்பிடலாம்” அந்தப் பெயர் எல்லோருக்கும் பிடிச்சுப் போச்சு!

தம்பியின்றை முதலாவது பிறந்தநாளைப் பெரிசாக் கொண்டாட வேணும் என்டு அப்பா சொன்னபோது அம்மா அதை வரவேற்கவில்லை. எண்டாலும் அப்பா பிடிவாதமாகச் சொன்னபோது அரைமனதோடை சம்மதிச்சாள். ஆனால் ஒரு கட்டுப்பாடு விதிச்சாள். “கொண்டாட்டம் பின்னேரம் வைக்கலாம். காலமை எல்லாரும் கோயிலுக்குத் தம்பியைக் கொண்டுபோகவேணும்! அப்பா சொன்னார்! “அப்படிச் செய்வும்!” கூரையிலை மின்விசிறியிலை நின்டபல்லி நச்ச நச்சென்டு ஏதோ சொல்லிச்சுது. நான் அம்மம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் விரல்களில் நெட்டி முறித்தாள். எனக்கும் அப்படிச் செய்யவேணும் போலிருந்தது. முறித்துப் பார்த்தேன். முடியவில்லை! அது எனக்கு ஒரு மாதிரியாயிருந்தது!

பிறந்தநாள் வேகமாக வந்துவிட்டது. முதல்நாள் இரவு முழுவதும் அப்பாவும் அக்காமாரும் வீட்டை அலங்காரம் செய்ய அம்மாவும் அம்மம்மாவும் பலகாரம் கட்டனர். நான் இருபகுதிக்கும் முட்டாள் வேலை செய்துகொண்டு ஓடித்திரிந்தேன். மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. நான் வெளியே வந்து பார்த்தேன். எங்கடை வீட்டிற்கு முன்னே தெருவுக்கு அப்பால் இருந்த நீலக்கடல் மிக அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. வழக்கமாக 3 மணிக்கு ஆரவாரமாக அலையடிக்கும் கடல்! நான் உள்ளே போய் கோயிலுக்குப்போக வெளிக்கிட அம்மாவிடம் சட்டை கேட்டேன். அப்பா சொன்னார். “தம்பியை அம்மாவும் நீயும் அம்மம்மாவும் கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போட்டு வாருங்கோ! எங்கடை வேலை இன்னும் முடியவில்லை!” அக்காமார் எல்லோரும் நிற்க நானும் அம்மாவும் தம்பியும் அம்மம்மாவும் போவது என்று முடிவு எடுக்கத் திடீரென்று

அம்மம்மா சொன்னாள் “நான் வரவில்லை. குமரப்பிள்ளையான் தனிய நிக்குதுகள். நான் துணைக்கு நிக்கிறேன்!” அப்பாவும் சம்மதிக்க நானும் அம்மாவும் தம்பியும் புறப்பட்டம். அப்பா தம்பியை ஒருமுறை அம்மாட்டை வாங்கி முத்தமிட்டார். பிறந்தநாள் வாழ்த்துச் சொன்னார். அக்காமாரும் வாழ்த்துச் சொல்லிச்சினம். அம்மம்மா தம்பியைத் தூக்கி முத்தமிட்டாள். அவனும் அவளுக்குத் திரும்பி முத்தமிட்டு களுக்கெண்டு சிரிச்சான்! அம்மம்மா!... நாங்கள் திகைக்கக்... தன்றை கழுத்திலை கிடந்த சங்கிலியை அவன்றை கழுத்திலை போட்டாள். அவளின்றை கண்ணிலை கண்ணோ! என்னையும் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டாள். அவளின்றை புதையிலை முதல் நாள் சுட்ட பலகாரம் மணத்தது. நான் முக்கை உறிஞ்சினேன்.

தெருவிலை ஓட்டோக்காரன் வந்துவிட்டான். நான் முதலில் ஏற அம்மா தம்பியோடு ஏறப்போக பெரியக்கா கூப்பிட்டாள். “அம்மா தம்பியின்றை பால்போச்சி!” அம்மா சொன்னாள்! “இப்ப உடனை திரும்பிவாறுதுதானே!” அக்கா சொன்னாள் “அம்மா தம்பிக்குப் பசிக்கும்! நான் கரைச்சுக் கொண்டு வாறன்!” அவள் உள்ளே ஓடினாள். அம்மா ஓட்டோக்காரனிடம் சொன்னாள்! நாங்கள் போறும்! பிறகு வந்து பால் குடுக்கலாம்!

ஆனால்!... நாங்கள் கோயிலிலிருந்து திரும்பி வீட்டிற்கு வரவில்லை. எங்கடை கடலிலை பெருஞ்சுழி வந்து ஊரையே அள்ளிக் கொண்டு போட்டுது. அம்மா!.... அவள் பயித்தியமாகிவிட்டாள். ஒரு வீட்டில் ஆறுபேர்! எங்கடை வீட்டிலைதான் பெரிய இழப்பு. அம்மாவும் நானும் தம்பியும் பள்ளிக்கூடத்திலைதான் இருப்பு. எல்லோருக்கும் ஒரு காட் பதிஞ்சு குடுத்தினம். ஆண்டு 3 படித்த எனக்கு அதை நல்லா வாசிக்கத் தெரியும். யார் யாரோ வருவினம்! எங்களைப் பாப்பினம். சில சாமான்கள் தருவினம். அம்மா தம்பியைக் கூடக் கவனிக்க மாட்டாள். அவனுக்குப் பாலும் குடுக்காமல்! அவன் இரவில் பால்போச்சியை நினைச்சு அழுவான். நான் அவனுக்குப் பெருவிரல் குப்பப் பழக்கிவிட்டேன். தேத்தண்ணியிலை பாணை நனைச்சு தீத்திவிடுவேன். அவன் துப்புவான்.

இரண்டு நாளைக்கு முந்திவந்த கூட்டம் எங்களை இடம்மாற்றியது. சின்னச் சின்ன குடிசை. கூரை பிளாஸ்ரிக் உறை. ஒரு காணியுக்கை பத்துப் பதினெண்ஞஞ்சு வீடு. எங்களுக்குத் தந்த குடிசை!...

எங்கடை வீட்டிலை நாங்கள் கட்டியிருந்த கோழிக்கூடு அளவதான். ஒரு அண்ணை கொஞ்சம் சமையல் பாத்திரம் கொண்டுவந்து காட்டிலை பதின்கே போட்டுத் தந்தார். நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். தமிழ் சமையல் பாத்திரங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அதற்குள் ஒரு புதையல் கிடைத்தது. ஒரு பால்ப் போச்சி!... எனக்குச் சட்டென்று பெரியக்காவின் நினைவு வந்தது!.... கண்ணில் நீர் திரண்டது. தமிழையப் பார்த்தேன்! வெறும் போச்சியைச் சூப்பிக் கொண்டிருந்தான்!

“சாவித்தீரி! சாவித்தீரி!...” என் பெயர் சூப்பிடப்பட்டது. நான் தமிழை இடுப்பில் சுமந்தபடி கையில் இருந்த காட்டைக் கொடுத்தேன். முதலில் என் பெயர்! வயது 8! அடுத்தது!... அம்மாவின் பெயர்! வயது 42! அடுத்தது தமிழியின்றை பெயர்! வயது ஒன்று. காட்டைப் படித்தவர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். பக்கத்தீலிருந்தவர் சொன்னார். “இதுதான் அந்த... ஆறு பேர் இழப்பு. தாய்க்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுட்டுது. இந்தப் பிள்ளைதான் இப்ப பொறுப்பு.” அவருக்குப் பக்கத்தீலை ஒரு வயது முதிர்ந்த பெரியவர்...? அவர் சொன்னார்! “சரி! சரி! கதையை விட்டு அலுவலைப்பாருந்கோ!” நான் நன்றியுடன் அவரைப் பார்த்தேன். என் காட்டில் 1 பைக்கற் அங்கர் மா என்று பதியப்பட்டது. பெரியக்காவைப் போல ஒரு அக்கா பால்மாப்பைக்கற்றை ஒரு அம்மம்மாவிடம் கொடுக்க அவ அதை என்னிடம் தந்தபோது.... எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை!.... அந்தமுகம் என்னுடைய அம்மம்மாவைப் போலவே இருந்தது. அவவும் என்னைப் பார்த்தாச் சிரித்தா! எனக்கு மனதில் ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது. தமிழ் பால்மாப் பைக்கற்றைச் சூப்ப முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். நான் அந்த அம்மாவின் உருவத்தை மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டு குடிசைக்குத் திரும்பினேன். அங்கே அம்மா மூன்று கல்வைத்து அடுப்பு மூட்டி தண்ணீர் கடவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தமிழின் பால்ப் போச்சியை அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் தன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியது அவள் செய் காரியத்தில் தெரிந்தது. இனி அம்மா!.... அவள் எங்கள் அம்மாவகா இருப்பாள்....! தமிழ் “அம்மா!” என்று அவளிடம் தாவினான்.

முகம் 50

நான் ஒழுங்கையில் நின்று தம்பியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் சின்னச் சைக்கிளில் ஏறி ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் அட்டகாசமான சிரிப்பு! தன் கெட்டித்தனத்தைத் தானே பாராட்டிக்கொள்ளும் பாவனை! அவனுக்கு எதுவித கவலையும் இல்லை! நேரத்துக்கு உணவு கிடைக்கும். வேண்டியவரை விளையாடலாம். எவ்வளவு நேரமும் நித்திரை கொள்ளலாம். எனக்கு அப்படி ஒரு வாய்ப்பில்லை! அவன் அதிர்ஷ்டக்காரன்!

“ஷடி! கோகிலா! தம்பியைக் கவனமாப் பாரடி!” உள்ளே அம்மம்மாவின் கட்டைக்கருல் கேட்டது. எனக்கு ஏரிச்சலாக இருந்தது. இந்த அம்மம்மாதான் எங்கள் வீட்டில் பெரிய அதிபர் மாதிரி. அப்பா அம்மா, அண்ணா எல்லோருமே அவனுக்குப் பயம்! எனக்கும் பயம். ஆனால் வெளியே காட்டிக்கொள்ள மாட்டேன். என்னுடைய அம்மாவும் அப்பாவும் வேலை செய்கிறார்கள். காலையிலே வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் மானல் 6 மணிக்குத்தான் வீட்டிற்கு வருவார்கள். வீட்டிற்கு வந்தாலும் அவர்களுக்கு எங்களைக் கவனிக்க நேரமில்லை. ஏதோ பெரிய புத்தகங்களை வைத்துப் புரட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள். எனவே அம்மம்மாதான் வீட்டு நிர்வாகம் முழுவதும்!

தம்பியின் சைக்கிள் மணிச்சத்தும் கேட்டது! ஐயோ ஒழுங்கை முகப்புக்குப் போட்டான். நான் எழும்பி ஓடினேன். அதற்கிடையில் அவன் றோட்டுக்குப் போய்விட்டான். நான் வேகமாக ஓடினேன். என்னை எங்கள் வீட்டு நாய் வீமனும் தூரத்தியது. அப்பாடா தம்பியின் சைக்கில் நின்றுவிட்டது. ஆனால் அதற்கிடையில் வேகமாக வந்த மோட்டார் சைக்கிள் தம்பியின் சைக்கினை மோத அவன் தூக்கி வீசப்பட்டான். நான் திகைத்து நிற்க தம்பி என் காலடியில் வந்து விழுந்தான். நல்லகாலம் அவனுக்கு அடிப்படையில் ஆனால் மோதிய அண்ணையின்றை மோட்டார் சைக்கில் றோட்டுப் போக்குவிச்சிருந்த கல்லுக்குவியலோடு போய் மோதியது. அண்ணை தலையடிப்பட விழுந்தார். தலையிலை கெல்மெற்றும் இல்லை. நான் தம்பியைத் தூக்கினேன்! அவன் பயத்தில் என்னைக் கட்டிப் பிடித்தான்.

சத்தும் கேட்டு வந்த சனமும் றோட்டாலை போன சனங்களும் சேர்ந்து அண்ணையைத் தூக்கிச்சினம். அவற்றை போக்கெற்றிலை

இருந்து விழுந்த கைத்தொலைபேசி வெளியே கிடந்தது. அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. நான் அதிலேயே கண்ணை வைச்கக் கொண்டிருந்தன். அண்ணைக்குத் தலையிலை நல்ல அடி! மயங்கிப் போனார். தம்பியின் சைக்கில் எந்தவிதமான அடியும் படாமல் ஒழுங்கைக்கை நின்றது. சனமெல்லாம் கனக்கக் கதைச்சுது. எனக்கு என்ன நடந்தது என்டு தெரியும்! “பொடியன் குடிச்சுப்போட்டு வந்திருக்குது!” ஒரு பெரியவர் சொன்னபோதும் எல்லாச் சனமும் ஒத்து ஊதிச்சுது. ஓட்டோவில் அண்ணையை ஏத்திக்கொண்டு ஒரு மாமா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்! நான் தம்பியைப் பார்த்தேன். அவன் தன்றை சைக்கிளிலை ஏறி ஒழுங்கையாலை வீட்டை போய்க்கொண்டிருந்தான்!

நான் வீட்டை போக நினைச்ச காலடி எடுத்து வைக்க. வேலியோரம் கிடந்த கைத்தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. பளிச்செண்டு வெளிச்சமும் தெரிந்தது எனக்கு நீண்ட நாளாக ஒரு ஆசை! அப்பாவும் அம்மாவும் கைத்தொலைபேசி வைச்சிருக்கினம். ஆனால் நான் அதைத் தொடக்கூட விடமாட்டார்கள். பளிக் கூடத்திலை ரீசர்மார் கனபேர் வைச்கக் கொண்டு கதைப்பினம். இப்ப என்றை ஆசை நிறைவேற ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குது. நான் தம்பியைப் பார்த்தன். அவன் தூரத்தில் அம்மம்மாவோடை நின்றான். நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தன். ஒருத்தற்றை தலைக்கறுப்பும் தீயவில்லை. மெல்லத் தொலைபேசியை எடுத்துப் போககெற்றுக்குள்ளை வைச்சிட்டன்! என்றை மனம் இது களவில்லை என்டு சொல்லிச்சுது. நானும் அதை ஒத்துக்கொண்டன்.

அண்டைக்கு இரவு எல்லாரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தம். அப்பாவின்றை பொக்கெற்றுக்கை கிடந்த கூப்பிடுவான் சத்தம் போட்டது. இது அம்மம்மா கைத்தொலை பேசிக்கு வைச்சபெயர். அப்பா எடுத்துப் பேசினார். நான் அதை உன்னிப்பாகப் பார்த்தன். “நாளைக்கு வந்து பாக்கிறன்! பொடியன் கொஞ்சம் குடிச்சிட்டான் என்டு அறிஞ்சன்!” அப்பா பேசியது எனக்கு... பின்னேரம் நடந்ததை நினைவுபடுத்தியது. நான் அதைப்பற்றி ஒருவருக்கும் சொல்ல விரும்பவில்லை. அப்பாவிடம் கேட்டன். “அப்பா! உந்தப் போனிலை எப்பிடிக் கதைக்கிறதென்டு சொல்லித் தாநிங்களே!” நான் கேட்ட விதம் அப்பாவுக்கு கொஞ்சம் சந்தேகம்! என்னைப் பார்த்த பார்வையில் அது தெரிஞ்சுது. அதுக்கிடையிலை அம்மா சொன்னாள்!

அவனும் இனி கதைக்கப் பழக வேணும்தானே! அப்பா என்னைக் கூப்பிட்டு பக்கத்தில் இருத்தி கைத்தொலைபேசியிலை எதை எப்படி அமுக்கிக் கதைக்க வேணுமென்டு விளங்கப்படுத்தினார். நான் பொக்கெற்றிலை கிடந்த தொலைபேசியைக் கையால் பற்றியபடி, அப்பா சொன்ன விளங்கத்தை மனதில் பதித்துக் கொண்டேன்.

அந்த நேரம் அம்மம்மா தோளிலை தம்பியைச் சாய்சுக்கொண்டு வந்து சொன்னாள். “பிள்ளைக்கு நெருப்புப்போல காய்ச்சல் காய்து! ஏதும் மருந்து எடுத்தால் நல்லது.” அம்மா ஒடிப்போய் தம்பியைப் பார்த்தாள். தொட்டுப்பார்த்தாள்! “ஜேயோ நெருப்புப் போலை சுடுகுது. உடனை டொக்கடரிட்டை காட்டவேணும்!” அப்பா சேட்டை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு கைத்தொலைபேசியிலை ஒட்டோக்காரனுக்கு செய்தி சொன்னார். 5 நிமிஷத்திலை அவன் வந்திட்டான். தம்பியை அப்பாவும் அம்மாவும் டொக்கடரிடம் காட்டக் கொண்டு போனார்கள். அம்மம்மா அடுக்களையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். நான் நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டு போற புத்தகங்களைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென என்றை பொக்கெற்றிலை இருந்த தொலைபேசி கிணுகிணுத்தது. நான் துள்ளியெழும்பினேன்!

அம்மம்மா அடுக்களையிலை இருந்து கத்தினாள். “எடி! கோகிலா! கூப்பிடுவான் கூப்பிடுது. என்னென்டு கேள்டி!” எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாயிருந்தது. சமாளிச்சக்க கொண்டு பொக்கெற்றுக்குள்ளாலை அதை எடுத்து கையிலை வைச்சு.... அப்பா விளங்கப்படுத்தினபடி பொத்தானை அமுக்கி காதிலை வைச்சு “கலோ!” எண்டு மெதுவாகக் கேட்டன். போனுக்குள்ளாலை “கலோ!” எண்டு குரல் கேட்டது. நானும் “கலோ” எண்டு சொன்னன்! அந்தக் குரல்! செல்லமாகச் சிணுங்கியது. “என்ன 5 மனிக்கு வாறுதெண்டு சொல்லிப் போட்டு வராமல் ஏமாற்றிப் போட்டியள்!... என்ன! பேச்சு முச்சைக் காணவில்லை!” அந்தக் குரல் பேச என் காதில் அந்தச் செய்தி பதியவே இல்லை. எனக்கு முன்னே இருந்த நிலைக் கண்ணாடியில் என் உருவத்தைப் பார்த்தேன். நல்ல வடிவாக எடுப்பாக இருந்தது. இப்ப மற்றுக் காதிலை வைச்சுக் கேப்பம் எண்டு நினைச்சு மற்றுக் காதுக்கு மாற்ற என்றை விரல் எங்கேயோ பட்டு தொலைபேசி முச்சிழுந்தது. நான் அவசரமாக எல்லா இலக்கங்களையும் அமத்திப்

பாத்தன். அது வேலை செய்யவில்லை. வெளிச்சமும் நின்டு போச்சு. என்றை வாயில் “சனியன்! இது சரிவராது” என்று வந்தது. வாசலில் ஓட்டோச் சத்தம் கேட்டது. ஜயோ அப்பாவும் அம்மாவும் வந்திட்டனம். இனிமேல் கஷ்டம். இதை வைச்சிருக்க ஏலாது...! நான் அதை எடுத்துக் கொண்டு பின் வளவுக்குப் போனேன். அம்மம்மா தம்பியைப் பாக்க வாசலுக்குப் போய்விட்டாள். நான் என் பலம் கொண்ட மட்டும் அதை பக்கத்து பற்றைக்குள் வீசி ஏறிய எண்ணி எடுத்தேன்! அது மறுபடியும் கிணுகிணுத்தது. எனக்கு ஏரிச்சல் வந்தது. வேகமாக அதை எடுத்து வீசி எறிந்தேன். உடனடியாக வீட்டுக்குள்ளே ஒடி வந்தேன். “நல்லகாலம் என்னை ஒருவரும் பாக்கவில்லை!” நான் நினைக்க வீமன் வந்து என் காலை நக்கியது. நான் ஒருவரிடமும் சொல்லமாட்டேன் என்று என்னைப் பார்த்தது. நான் அதை அன்புடன் தடவினேன். அது வாலை ஆட்டியது.

முகம் 51

நான் மண்ணைக் கிளாறிக் கொண்டிருந்தேன். நேற்று மாலை தொடக்கம் என்னுடைய மனத்தில் ஒரு கற்பனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கு முன்னால் உள்ள முற்றத்தில் ரோசாத் தோட்டம்போட வேண்டும். அதற்கான முன்னோடி முயற்சியாக இன்று காலையில் எழுந்த உடனேயே தோட்ட வேலையைத் தொடங்கிவிட்டேன். வீட்டில் மண்வெட்டி கிடையாது. ஆனால் அம்மா விறகு வெட்டும் கத்தி இருந்தது. அதை எடுத்து மண்ணைக் கொத்தினேன். நிலம் இறுகிக் கிடந்தது. கிணற்றுடிக்குப் போய் கொஞ்சம் தண்ணீர் அள்ளிவந்து ஊற்றினேன். நீரை நிலம் உறிஞ்சிவிட்டது. மன் இளகிவிட்டது. கத்தியால் கொத்தி அதைக் கிளாறினேன். நல்ல வாசனை ஒன்று கிளாம்பியது. அந்த வாசனை என் எண்ணத்தைக் கிளாறியது.

எங்கள் குடும்பம் கொஞ்சம் பெரியது. அம்மா, அப்பா, அண்ணா, அக்கா, தம்பி, தங்கை என்று எல்லாமாக எட்டுப்பேர். ஆனால் வீடு மட்டும் சின்னதாக இருந்தது. அதிலும் ஒரு அறைதான். அதற்குள் யாரும் போகமுடியாது. அம்மா அந்த அறையை எப்பவும் பூட்டியே வைத்திருந்தாள். வீட்டிற்கு முன்னும் பின்னும் விறாந்தை. நாங்கள் படிப்பது, படுப்பது, உண்பது எல்லாம் இந்த விறாந்தையில்தான். வெயில் காலத்தில் வேப்பமரக் காற்று வீச நல்ல தூக்கம் வரும். மழைக் காலத்தில் சாக்கினால் கட்டிய தட்டி மறைப்பால் குளிர் தெரியாது. முன் விறாந்தையில் ஒரு சாய்மனைக் கதிரை. அதைத்தவிர வேறு தளபாடம் எங்கள் வீட்டில் இல்லை. அந்தக் கதிரையில் ஒரு முறை படுக்க எனக்கு நல்ல விருப்பம். அப்பா மட்டும்தான் அதில் எந்நேரமும் படுத்திருப்பார்.

அப்பா.... அவருக்குச் சலரோகமாம். வலது கால் முழங்காலோடு வெட்டப்பட்டுவிட்டது. ஆசப்பத்திரியில் இருந்து வரும்போது ஊன்று கோலகளோடு வந்தார். எனவே அவருக்கு மூன்று கால் எண்டு நான் கணக்கு வைச்சிருக்கிறேன். அம்மாதான் எங்கள் வீட்டில் முதலாளியும், தொழிலாளியும். காலையில் மூன்று மணிக்கு எழும்பித் தோசை சுடுவாள். ஜந்து மணிக்கு அதைக் கடையில் கொண்டு போய் பெரியண்ணா கொடுத்து விட்டுவருவான். அவன் வரும்போது காசு கொண்டு வருவான். அதை அம்மா கணக்குப்

பார்த்து வாங்கிச் சீலைத்தலைப்பில் முடிந்து கொள்வாள். எங்களுக்கு காலையில் ஆளுக்கு இரண்டு தோசை கிடைக்கும் சின்னத்தோசை! வயிற்றுக்குக் காணாது. மீதிப்பசியை அடக்கத் தண்ணி நிறையக் குடிக்கவேணும். பள்ளிக்கூடத்தில் இரண்டாம்பாடம் முடிய வயிறு கடிக்கும். மீண்டும் தண்ணியால் வயிற்றை நிரப்பிவிடுவதே வழக்கமாகிவிட்டது. எனக்குப் பாடத்தில் கவனம் செல்லாது. அடிக்கடி ரீச்சரிடம் குட்டு வாங்குவேன்.

மத்தியானம் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நேரே வீட்டிற்குப் போகும் வழக்கம் கிடையாது. இடையே புளியம்பழம், விளாங்காய், இலந்தைப்பழம், மாங்காய், கொய்யாக்காய் என்கு காலத்துக்குக் காலம் காய்க்கும் மரங்களைப் பார்த்துப் பிடிக்கிச் சாப்பிடுவோம். என்னோடை இன்னும் 4 பேர் நல்ல கூட்டாளியள் இருக்கினம். அவை எல்லோரும் பொடியங்கள். நல்லா மரம் ஏறுவினம். அவையின் அப்பாமார் எல்லோரும் கூலிவேலைதான் செய்யிறவையள். எங்கடை வீடுகளிலை மத்தியானச் சாப்பாடு கிடையாது. இரவுதான் சாப்பாடு. இடையிலை எங்கையாவது கோயிலிலை அன்னதானம் எண்டால் எல்லாரும் போவம்.

அண்டைக்கு ஒருநாள்! நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போற வழியிலை ஒரு அம்மன் கோயில்!... அங்கை அன்னதானம் வழங்கப்படும் என்கு எழுதிக்கிடந்தது. பள்ளிக் கூடத்திலை எனக்குப் படிப்பிலை மனம் இல்லை. ரீச்சர் சத்துணவு, நிறையுணவு என்கு ஏதோ புலம்பிக் கொண்டு இருந்தா. நானும் என்றை கூட்டாளியரும் எப்ப கடைசி மணி அடிக்கும் என்கு காத்திருந்தம். அப்பாடா!.... மணியடிச்சுது!.... எல்லாரும் வகுப்பைவிட்டு வெளியேற என்கு எழும்பிநிக்க.... ரீச்சர் சொன்னா “பாடம் முடியல்லை!.... ஒரு பத்துநிமிஷம் நின்கு போகலாம்!....” “ஜேயோ! இதென்ன சோதனை. இன்டைக்கு அன்னதானத்துக்கு நேரம் போய்விடுமோ?” எனக்கு ஒரு யோசினை வந்தது. “ரீச்சர்! தண்ணி குடிச்கப் போட்டுவாறும்!....” “சரி கெதியாப் போட்டு வாங்கோ!...” என்கு ரீச்சர் சொன்னவுடனை எல்லாரும் ஈசல்போலப் பறந்து கிணற்றிக்குப் போனோம். நானும் என்றை கூட்டாளியரும் கண்ணாலை பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தம். திரும்பி வகுப்புக்குப் போகாமல் ஓட்டமாக அம்மன் கோயிலுக்கு வந்தம். நல்லவேளை!.... அங்கை அன்னதானம் இன்னும் தொடங்க இல்லை.

நிரையாக வாழையிலை போட்டு எல்லோரும் கோவில் முன் மண்டபத்திலை இருக்கினம். எல்லாரும் பெரிய ஆக்கள்! சோறு கறி எல்லாம் பரிமாறப்பட்டு இருந்தது. முழு அப்பளம்!.... வடகப் பொரியல் எனக்கு வாழையிது. தேவாரம் சொல்லப்பட்டது. நாங்களும் சொன்னம். சரி எல்லாரும் சாப்பிடுங்கோ என்டு ஒருத்தர் சொல்ல எல்லாரும் சாப்பிடத் தொடங்கிச்சினம். நாங்கள் எல்லாரும் பாத்துக்கொண்டு நின்டம்!.... எங்களை ஒருத்தர் வெளிவீதிக்குப் போகச் சொன்னார். நாங்கள் வெளிவீதிக்கு ஓடினம்!....

அங்கை சனம் ஏற்கனவே வரிசையிலை இருந்திட்டுது. எனக்கு அழுகை வந்தது! கஷ்டப்பட்டு அழுகையை அடக்கினன். என்றை கூட்டாளியள்.... அவங்களும் என்னைப் போலத்தான்!... அரைமணி நேரம் கழிய பந்தியிலை இருந்தவை சாப்பிட்டு முடிய அவை சாப்பிட்ட இடம் எல்லாம் கூட்டப்பட்டது. தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டது. “ஜேயோ! அன்னதானம் முடிஞ்சு போச்சோ!” என்றை மனம் பதறியது! அந்த நேரம் ஒரு கடகம் நிறையச் சோறு கோண்டு ஒருவர் வந்தார். அவருக்குப் பின்னால் ஒரு அம்மா கறித்தாக்கோடு வந்தா. எனக்கு ஒரு நப்பாசை!.... எங்களுக்குத் தனிப்பந்தி வைக்கப் போகினம் போலை! அவை இரண்டு பேரும் எங்களைத் தாண்டிப் போய் ஒரு காரிலை ஏறிச்சினம். நாங்கள் வயிற்றைத் தடவியபடி தலையைக் குனிந்து கொண்டு நடக்கத் தொடங்க.... ரீச்சரின்றை சைக்கிள் பக்கத்திலை வந்து நின்றது. நாங்கள் திடுக்கிட்டுப் போனம்! அவவின்றை சைக்கிள் கூடையுக்கை எங்கடை புததகங்கள் கிடந்தன!

ரீச்சர் சைக்கிளை நிப்பாட்டிப் போட்டு எங்களை வரச்சொன்னா!.... நாங்கள் பயந்துகொண்டு பின்னாலை போனம். அவ கோயிலுக்கை போய் ஜயரோடை ஏதோ கதைச்சா!.... கொஞ்ச நேரத்திலை ஜயர் ஒரு பெரிய பாத்திரத்திலை அன்னதானச்சோறும், வாழையிலையும் கொண்டு வந்து ரீச்சரிட்டைக் குடுத்தார். ரீச்சர் எங்களை மண்டபத்திலை இருத்தினா! வாழையிலையை நிறைச்ச வைச்சா! “எல்லோரும் சாப்பிடுங்கோ!” என்டு சொன்னா! நாங்கள் அஞ்சுபேரும் அள்ளிச் சாப்பிட்டபோது!.... நல்ல ருசியா இருந்தது. என்கண்ணில் நீர் வடிஞ்சுது. ரீச்சர் கேட்டா “என்ன நல்லா உறைக்குதோ” தலையை ஆட்டினேன். அவவின் கண்ணீரும் என்னை வெட்கப்படவைத்தது. “ரீச்சர்! மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ!” எல்லோரும் ஒரு குரவில் சொன்னோம். ரீச்சர் சிரிச்சா! “பசிதான் பொல்லாதது! அதுதான் எல்லாத்துக்கும் காரணம்!” என்று ரீச்சர் சொன்னா நாங்களும் எல்லோரும் தலையை ஆட்டினோம். ரீச்சர் எழும்பி நடக்க அவவின்றை தலையிலை இருந்த சிவப்பு ரோசாப்பு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

முகம் 52

நாதஸ்வரம் இனிமையாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தவிலும் அதோடு இணைந்து கேட்பதற்கு நல்லாயிருக்கு. மண்டபத்திலை எல்லாரும் சத்தம் போட்டுக் கதைசுக்க கொண்டிருந்தினம். எனக்கு ஏரிச்சலாயிருந்தது. இசை விழாவுக்கு என்னு வெளிக்கிட்டு வந்திருக்கினம். ஆனா இசையை ரசிக்காமல் என்னவோ செய்யினம். மண்டபத்திலை நான் ஒரு தூணோடை சாய்ஞ்சு நிக்கிறன். எனக்கு சங்கீதம் படிக்க நல்ல விருப்பம். ஆனால் வீட்டிலை அப்பாவுக்குச் சங்கீதம் பிடிக்காது. ஆரும் பாடினால் ஏகவார். நான் பள்ளிக்கூடத்திலை சங்கீத பாடம் படிக்கிறன். எங்கடை சங்கீத ரீசர் நல்லாப்பாடுவா. அவபாடும்போது அம்மன் சிலைமாதிரி இருப்பா. ஆடாமல் அசையாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அவ பண்ணிசை சொல்லித்தரும்போது நாங்கள் கண்ணைத்திறந்து கொண்டு அவவையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பம். அண்டைக்கு ஒருநாள்!....

எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலே பெரிய வகுப்புப் படிக்கிற அண்ணாமாரும் அக்காமாரும் ஏதோ விழா வைச்சினம். நான் நாலாம் ஆண்டுதான் படிக்கிறன். பெரிய மண்டபத்துக்கை நல்லா சோடிச்சு பெரிய சத்தமாப் பாடி ஆழ அவை நடிச்சினம். அப்பவும் நான் வெளியோரத்திலை நின்னு களவாப் பாத்தன். ஒருதருக்கும் குரல் சரியில்லை!..... தேவாரம் பாடவந்த அக்காவுக்கு இடையிலை மறந்துபோசுக!... எனக்குத் தெரியும!.... அவமேடைக்கு வரயுக்கை பெரிய நடிகைமாதிரி அலங்கரிச்சுக் கொண்டு வந்தா! தலையை விரிசுக்க கொண்டு முகமெல்லாம் பூச்சுப் பூசி... ஜேயோ!... அசல் கத்திரித் தோட்டத்து வெருளிமாதிரி!.... படியிலை ஏற கால் சீலையுக்கை இடறுப்பட அவ சமாளிச்சுக் கொண்டு வந்துபாட.... எல்லாம் ஓரே குளுபடி... வந்தவை எல்லாரும் பேசாமல் இருந்தினம். எங்கடை சங்கீத ரீசர்க்குப் பெரிய அவமானமாப் போச்சது. போதாக்குறைக்கு பிரதம விருந்தினராக வந்தவரும் அதைப்பேசியது எல்லாருக்கும் தலைக்குனிவுதான். தேவாரம் பாடிய அக்கா அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவே இல்லை. அவ இப்ப பல்கலைக்கழகத்திற்குப் போய்விட்டா. அவவுக்கு நான் “சின்னக்கண்ணகி” என்னு பெயர் வைச்சிருக்கிறன்.

ஜேயோ!.... நானும் நாதஸ்வரத்தை விட்டிட்டு என்னவோ யோசினையிலை போட்டன். இப்ப எனக்குத் தெரிந்தபாட்டு!... எங்கடை ரீச்சர் சொல்லித்தந்த பாட்டு! எனக்குப் பிடிச்சபாட்டு!.... சின்னஞ்சிறுகிளியே!.... நான் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து நின்டு கேட்டபோது... என்றை காலுக்கை என்னவோ!.... நான் கீழே குனிஞ்சு பார்த்தன். ஒரு சின்னப் பூணைக்குட்டி! என்றை காலைச் சுரண்டியது. அங்கை பாட்டு.... என்னைக் கலிதீர்த்தே.... என்றை காதிலை கேக்குது. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நீண்ட நாட்களாக எனக்குப் பூணைக்குட்டி வளர்க்க ஆசை!.. இப்ப அது என்னைத் தேடி வந்திருக்கு. மெல்ல அதைப் பிடிக்கப்போக.... அது துள்ளிப் பாய்ந்து ஓடிவிட்டது. எனக்கு ஏமாற்றமாப் போயிட்டுது. இப்ப நாதஸ்வரம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மெல்ல பூணைக்குட்டியைத் தேடி மண்டபத்திலை நடந்து திரிஞ்சன். பெரிய ஆக்கஞ்சுக்கு சோடா வழங்கப்பட்டது. எனக்கு அதைப்பார்க்க வாழுறிச்சுது. என்னைப்போல சின்னப்பிள்ளையள் ஒருதரும் இல்லை. சோடாக்குடுக்கிறவைக்கு நான் நிக்கிறது தெரியல்லை!.. என்ன மனுசர் இவை! எனக்கு இன்டைக்கு நாள் சரியில்லை!.... மேடையிலை திழரென்று நாதஸ்வரம் நின்டு போச்ச. நான் மேடையைப் பார்த்தன். ஆரோ ஒரு பெரியவர்.... நாதஸ்வரம் வாசிச்சவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்துக் கொண்டிருந்தார். என்ன ரசனையோ!.... சங்கீதத்தைக் குழப்பி... ஒரு பாராட்டு!.... எனக்கு வெறுப்பு வந்தது. நான் வீட்டை போவம்!.. என்டு நினைச்ச நடக்கத் தொடங்கப் பிறகும் அந்தப் பூணைக்குட்டி பாய்ந்து வந்து என்றை காலுக்கை நின்டுது. நான் அதை லபக் எண்டு தூக்கினன். அது திமிறாமல் என்றை கையுக்கை கிடந்தது. இப்ப நாதஸ்வரம் தொடர்ந்தது!....

ஆனால் நான் அதைக்கேட்க விரும்பாமல் வீட்டை உடனை போக விரும்பினன். வெளியிலை கொஞ்சம் இருட்டு!.... எனக்கு மெல்லிய பயம் வந்தது. எங்கடை வீடு தூரத்தில் இல்லை. எட்டி நடந்தால் ஜந்து நிமிஷத்திலை போய்விடலாம!.... நான் வேகமாக நடந்தேன். வீட்டு வாசலில்!.. அப்பா!.... நின்றார். யாரையோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். இப்ப என்றை நிலை!... கொஞ்சம்....

புத்திசாலித்தனமாக நடக்கவேணும்! அப்பாவிடம் நேரே போம் விடயத்தைச் சொன்னால் நல்லது. நான் அவருக்குக் கிட்டப்போனன்!.... “அப்பா” எண்டு கூப்பிட்டன்! அப்பா திரும்பினார். அவர் கோபம் கொஞ்சம் குறைஞ்சிருந்தது!... “அப்பா எலித் தொல்லையெண்டு சொன்னியள்!.... ஒரு பூனைக்குட்டி பிடிச்சுக் கொண்டு வந்திருக்கிறன்! அப்பா!...” நான் எதிர்பார்த்தபடி முகம்மலர் நின்றார். நான் பூனைக்குட்டியை அவரிடம் கொடுத்தேன். அது அவரைப் பார்த்து மியாவ்! மியாவ்! என்று குரல் கொடுத்தது. எட! என்ன இனிமையான குரல்!.... நாதஸ்வர இசையைப் போல அது என்றை காதிலை கேட்டது! அப்பாவும் அதைத்தடவிக் கொடுத்தார். இரண்டு பேருமாய் வீட்டுக்கை போனம்! “பூனைக்குட்டிக்குச் சாப்பாடு குடுக்க வேணும்!”

அப்பா குட்டியை என்னிடம் தந்துவிட்டு அடுக்களையுக்கை போனார். நானும் பின்னாலை போனன். அப்பதான் என் மனத்திலை ஒரு சோகம் கவ்வினது. என்றை அம்மா!.... அவள் இப்ப இருந்தால்... சாப்பாடு உடனை குடுக்கலாம். அவள் எங்களை விட்டிட்டுப் போய் ஒரு வருஷமாப்போச்சு!... ஒருநாள் மாலை கோயிலுக்கு எண்டு போனவள் திரும்பி வரவில்லை!.... அண்டைக்கு நான் அவளோடை கூடப்போகவில்லை. வீட்டுப்பாடம் செய்யவெண்டு வீட்டிலை நின்றிட்டன்! அப்பா எல்லா இடமும் தேழனார். ஒரு செய்தியும் இல்லை! காணாமல் போனவையின்றை பெயரோடை அம்மாவின்றை பேரும் சேர்ந்திட்டுது. அவ்வளவுதான்!..... நான் பொங்கிவரும் கண்ணீரைத் துடைக்க முயன்றேன்! அது பூனைக்குட்டியின் முதுகில் துளியாக விழ.... அது மியாவ்! மியாவ்! என்று சொன்னது! அந்தக் குரலின் பொருள் எனக்கு விளங்கினது. “அழாதை! அழாதை!...” எண்டுதான் அதுவும் சொன்னது! அப்பா கூப்பிட்டார்! நான் அடுக்களையுக்கை போனன்!....

ஒரு சின்னத்தட்டிலை பால்கரைச்சு வைச்சிருந்தார். பூனைக்குட்டியை என்னிடமிருந்து பக்குவமாக வாங்கினார். பால் இருந்த தட்டத்திற்குக் கிட்ட விட்டார். குட்டி அதை ஆவலோடு நக்கிக் குடித்தது. “நல்ல பசிபோலை!” அப்பா சொல்ல நான் தலையை ஆட்டினேன். பூனைக்குட்டி பால் முழுவதையும் நக்கிக்குடித்தது. கால்களையெல்லாம் நாவினால் சுத்தம் செய்தது. அப்பாவுக்குப்

பக்கத்தில் வந்து நின்று அவருடைய காலில் தன் முகத்தால் முத்தமிட்டது. மியாவு! மியாவு! என்று நன்றி சொன்னது. அப்பாஅதை அன்போடு தடவிக் கொடுத்தார்!.... திடீரென்று அந்தக் குட்டிப்பூணை அப்பாவின் கைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு வேகமாகப் பாய்ந்து ஓடியது. நான் பின்னால் ஓடினேன். நேரே அறையுக்கை போய் அம்மாவின் உடுப்புப் பெட்டிக்கு மேல் பாய்ந்தது. அப்பாவும் பின்னால் வந்தார். குட்டி யன்னல் மேல் தாவி ஏறி... ஒரு குட்டி எலியைப் பிடித்துவிட்டது!.... அதன் வாயிலிருந்த எலி கீச்... கீச்... என்று கத்தியது. பூணைக்குட்டி விடவே இல்லை. நான் அசையாது நின்றேன்! குட்டி வாயில் எலியோடு வெளியே போனது. அப்பாவின் வாய் முன்முனுத்தது. “அவள் பாவியும் இப்படித்தானே!....” அப்பா என்ன சொல்கிறார். நான் அப்பாவைக் கேட்க எனத் திரும்பினேன். அப்பா வேகமாக அடுக்களையுள் போய் அடுப்பை முட்டத் தொடங்கிவிட்டார். அம்மாவின்றை வேலையை அப்பா செய்கிறார். “அம்மா! நீ எப்போது திரும்பி வருவாய்!” என்றை மனதுக்கை கேட்டன்! என் காலுக்கை பூணைக்குட்டி வந்து மியாவு! மியாவு! என்று கத்தியது.

கேடலின் தடம்

மனித வாழ்வியலைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டிப் பல முயற்சிகள் காலங்காலமாக நடைபெற்று வந்துள்ளன. அவற்றுள் இலக்கியப் படைப்பும் ஒன்றாகும். சிறப்பாக செவ்வியல் தமிழிலே இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்கள் இதனை நிறைவாகச் செயற்படுத்தியுள்ளன.

திருக்குறளில் இம்முயற்சி முழுமை பெற்றுள்ளதை உலகமே அறியும்.

அந்நாலில் ஒரு குறள். என் மனதைக் கவர்ந்தது.

தமிழாசிரியர்யாக அக்குறளை மாணவர்க்குக் கற்பித்தபோது என்னுள் ஏற்பட்ட புதிய கண்ணோட்டம் என் புறக் கண்களின் பார்வையில் ஒரு மாற்றத்தையே ஏற்படுத்தியது.

முகத்தால் அமர்ந்து இனிது நோக்கி அகத்தானாம்
இன்சொ லினிதே அறம். (குறள்: 93)

முகத்தால் விரும்பி இனிமையோடு நோக்கி உள்ளங் கனிய இனிய சொற்களைப் பேசும் தன்மையே அறமாகும். சிறு வயதிலே 'அறம் செய விரும்பு' என ஆசிரியர் கற்பித்த ஆக்திகுடியின் வரியைப் பொருள் தெளிவில்லாமல் மனத்திற்ரயில் விளம்பரம் போல எழுதிவைத்தேன்.

அந்த வரி சென்னதைச் செயற்படுத்த மேற்காட்டிய குறள் வழி சொன்னது. கற்றபடி நிற்க வேண்டும் என எண்ணும்போதெல்லாம் இந்த அறச்செயற்பாட்டை நடை முறைப்படுத்த முடிந்தது.

இந்த அனுபவம்! பிஞ்சு முகங்களைக் காணும்போது அவர்களின் கேடலை உள்ளாம் உணரவைக்கும். இது ஒன்றும் புதிய கண்டுபிடிப்பு அல்ல. தமிழர் மரபான வாழ்வியலின் ஒரு கூறுதான். மீண்டும் அதை நினைவுபடுத்தவே இத் தேடல்களை எழுத்துருவாக்கினேன்.

பிஞ்சு முகங்களின் பூவிழிகளில் எழுதிய வரிகளைப் படித்தபோது என் எழுது கோலும் செயற்பட்டது.

வாழ்க்கை ஒரு வட்டம் என்பது. காலச் சமூகத்தில் மனிதனின் கடமைகளைச் சொல்ல முடிக்க இது ஒரு கால வரையறை. ஆனால் இந்த வட்டத்தில் தனிமனி தனுடைய வாழ்வு மட்டும் அடங்கிவிட விக்கை. ஏடு, சுகுகம், நாடு என்ற மூன்று நிலையான வாழ்க்கையும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே மனிதன் இந்த வாழ்வியில் தன்னை தீர்மானித்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஏனைய உயிரினங்களை விட 'உயர்ந்துவளாகவும்'; மதிக்கப்படுகிறான். மனிதனின் பணிகள் தன்னாலம் பொன்ற என்ற நிலையிலும் சிறுந்தலம் பெண்ட என்ற பாந்த நிலையிலும் விரிந்து கிடக்கின்றன. தீதை மனிதன் உயர்வதற்கு மீறாது வேண்டும் சிக வேளை நாரங்மாக அமைந்துவிடும்.

மீறாதுவின் ஊருகளாலும் சொல்ல வேண்டும் சிகாயும் தீந்து பற்றாயிரக் கணக்கான சிறுவர் கூடு கலவுந்த குள்களாகச் சிதறிப் போய் நிற்கின்றனர். பெற்றோரா தீந்தவர், பெற்றோரால் கைவிடப் பட்டவர்கள், புலம் பெயர்ந்துவர்கள், தீட்டுப்பெயர்ந்துவர்கள் என சிவுர்கள் வகைப்படுத்தப் பட்டிருக் கிறார்கள். சிறுவர் காப்பாள்களில் அடைக்கலம் பெற்றவர்களை விட ஏனையோர் நம்மத்தாலே பூராதாரிக்கும் பாரிய சுறுமையைச் சுற்று திரிகிறார்கள்.

இந்தகைய சிறுவர்களின் தீட்டுவை நூற்றாயாகக் கிட்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திறந்தது.

மேஜை பூசை செய்து வைக்கும் முதலாஸ்